

Halk hareketleri ve devrimci müdahale ihtiyacı

Dünyayı yeniden militan sokak çatışmalarının, polis terörüne karşı başeğmez direnişlerin, yüzbinlerin-milyonların katıldığı devasa mitinglerin arenasına çeviren sözkonusu halk hareketleri durup dururken ortaya çıkmıyor.

Türkiye ile başlayıp Brezilya ve Mısır'la (hatta Endonezya ve Bulgaristan'la) devam eden halk hareketleri, dünya çapında gündemi belirlemeyi sürdürüyor. Halihazırdaki isyanları, direnişleri, kitle mücadelelerini yeni dönem halk hareketlerinin ikinci büyük dalgası sayabiliriz.

Tunus-Mısır patlamalarının ardından

İlki Tunus-Mısır'la başlamış, bölgenin birçok ülkesine sıçramıştı. Yankıları ise şüphesiz ülkeden ülkeye özgün biçimler kazanarak İspanya'dan ABD'ye (Visconsin, Wall Street vs.) bir dizi batı ülkesinde bile kendisini göstermişti. Arap ülkelerindeki isyanlar çok geçmeden emperyalistler tarafından kontrol altına alınmış göründü. Dünya kapitalizminin efendileri Tunus ve Mısır'da o güne kadarki günahlarını o zamanki uşaklarına havale ederek, kendi çapında bir restorasyon bile geliştirdiler. Halk hareketinin kontrol altına alınıp yozlaştırılmasının en vahşi örneği Libya'da sergilendi. O dönem Mısır ve Tunus'u aşır Bahreyn, Katar, Umman, Suriye gibi Arap ülkelerine yayılmış halk isyanları dalgası, Libya'da emperyalist bir saldırı savaşının dayanağına dönüştürüldü. Böylece aslında Libya'da petrol başta olmak üzere tam olarak denetimlerinde olmayan kaynaklar üzerinde savaş makinası NATO eliyle sınırsız hakimiyet kurulmuş oldu.

İlk dalganın son halkalarından olan Suriye'de ne yapıldığına ise ikibuçuk yıldır çok yakından tanık oluyoruz. Zira Türkiye'nin dinci-gerici egemenleri Suriye'ye yönelik emperyalist saldırganlığın, savaş kıskırtıcılığının ve bizzat çetelerle yürütülen kirliliğin koçbaşı olageldiler. Sorun ülkemizde sınıf ve emekçi kitlelerin tepkilerine yol açacak şekilde gündemde ön sıralarda oldu. Örneğin radar üssünün kurulması, patriotların konuşlandırılması, Akçakale, Cilvegözü, özellikle de Reyhanlı'daki bombalamalar vb. olaylar AKP iktidarına karşı büyük tepkiler doğuracak biçimde Suriye'yi öne çıkardı.

(devamı s. 2'de...)

Maliki-Barzani anlaşması

Bağdat'taki merkezi Irak hükümeti ile Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi (IKBY) arasında yaşanan gerilimin aşılması yönünde somut adımlar atıldı. IKBY Başkanı Mesut Barzani'nin, Irak Başbakanı Nuri el Maliki ile yaptığı görüşmeler, önemli bir gelişme olarak değerlendiriliyor. (s. 4)

Palalı faşistler iktidarın himayesinde

Ortaya saçılan çıplak gerçekliğe rağmen eli kanlı katiller bir kez daha sermaye devleti tarafından korunmuş ve kollanmıştır. (s. 6)

Mısır'da geçiş süreci

İhvan yönetiminin yıkılmasının ardından yaşanan gerilim devam ederken, yeni sürecin resmi boyutu şekillenmeye başladı. (s. 24)

Halk hareketlerinin yeni dalgası

Gerek Suriye olayı, gerek emperyalist metropollerde bu yıla kadar kendisini hala da hissettiren işgal ve sokak gösterileri, halk hareketlerinin ilk dalgasının etkilerinin bugünlere dek sürmesini simgeliyor. 31 Mayıs Taksim patlamasıyla bayrağı ikinci büyük dalga devralmış oldu. Türkiye’de Haziran ayına damgasını vuran büyük direnişin ilk yankısı Brezilya’da kendini gösterdi. Brezilya’da otobüs bilet fiyatlarına yapılan zammın tetiklediği olaylar, tıpkı Gezi Parkı’nın Türkiye’de oynadığı rolü oynadı. Ve aradaki bağ ya da etkileşim, Brezilya sokaklarında kendisini “Aşk bitti, burası Türkiye!” şiarıyla dışa vurdu. Yaşanan bu hareketlenmelerden etkilenmiş olduğundan zerre kuşku duyulmaması gereken Mısır’daki yeni isyanın ise zaten kendine özgü yanları var ve aslında üç yıl önceki hareketin devamı niteliğinde.

Dünyayı yeniden militan sokak çatışmalarının, polis terörüne karşı başeğmez direnişlerin, yüzbinlerin-milyonların katıldığı devasa mitinglerin arenasına çeviren sözkonusu halk hareketleri durup dururken ortaya çıkmıyor şüphesiz. Şu an hareketin hedefinde olan bizdeki gerici güruha ve örneğin Mısır’daki ve mutlaka dünyanın herhangi bir yerindeki kardeşlerine göre, bunlar emperyalist güç odaklarının düğmeye basmasıyla gündeme gelen olaylardır. Sebebi ise sözkonusu ülkelerin büyümesinden, güçlenmesinden, pastadan daha fazla pay istemesinden duyulan korkularmış. Şayet akli evvel gericiler korusu, iliklerine kadar emperyalizme, özellikle de ABD’ye kul-köle olmasalardı, yine bu ülkelerin güya büyüyen ekonomileri ve kriz koşullarında dahi korunabilen “istikrarları” emperyalist efendilerden sıcak para akışına bağlı olmasaydı buna belki inanılabilirdi. Emperyalizmin kadim ve daimi uşakları halk hareketlerini emperyalist efendilerin oyunları olarak karalamaya çalışırken ortaya sadece trajikomedi çıkıyor, başka bir şey değil.

“Bunalımlar, savaşlar, devrimler dönemi”

Zira gerçekler tüm açıklığıyla orta yerde duruyor. Emperyalist kapitalizmin uzun yıllara yayılan kriz birikimi en çok halk hareketlerinin patlak vermiş olduğu ülkelerde gerçekleşti. Keza buna paralel olarak bu aynı ülkeler son 30 yılın neoliberal saldırı dalgasının en ağır yaşandığı ülkeler arasında yer alıyorlar. 2008’de ABD ekonomisindeki mali-finansal çöküşle geri dönülmez bir sürece giren küresel kapitalist bunalımın faturasının sınıf ve emekçi kitlelere yine en ağır şekilde ödetildiği ülkelerdi bunlar.

Öte yandan bu geçtiğimiz on yılın dünya çapında bir siyasal gericilik yoğunlaşmasına, polis devleti uygulamalarının tırmanışına, faşist baskı ve devlet terörünün yaygınlaşmasına sahne olduğu da biliniyor. 11 Eylül saldırısıyla başlayan bu süreç aynı zamanda Afganistan ve Irak’a yönelik yıkıcı savaş ve işgallerle başlayan yeni bir saldırganlık dönemi olarak da şekillendi. Kapitalist bunalımın birikimleri emperyalist güç dengelerini yerinden oynatmış, emperyalist nüfuz mücadelelerini kızıştırmış, bu da kendini yeni bölgesel savaşlar serisiyle ortaya koymuştu. Bu arada görüldü ki kapitalizmin ekonomik-sosyal bunalımına bir kez daha emperyalist saldırganlık ve emperyalist hegemonya bunalımı eşlik ediyor. ABD’nin Afganistan-İrak bataklığındaki hüsrancıları, emperyalist hegemonya krizini ayrıca gün yüzüne çıkarmış oldu.

Tunus-Mısır’la başlayan yeni halk isyanları dönemi

böylesi gelişmelerin ve birikimlerin üzerine doğdu. Ve esasen bilimsel sosyalizmin tarihsel perspektifini olduğu gibi doğrulayan bir gelişmeydi. Kapitalizmin 19. yüzyılın sonlarında başlayan büyük bunalımı, emperyalist hegemonya kriziyle birlikte yol almış, giderek ilk büyük paylaşım savaşına varacak bir savaşlar serisine yol açmış, bunlara paralel olarak kitle mücadeleleri büyümüş, insanlık birinci emperyalist savaşın sonlarına doğru bir dizi devrimci çalkantıya ve en nihayetinde Büyük Ekim Devrimi’ne tanık olmuştu. Emperyalist kapitalizmin 20. yüzyılın ilk yarısındaki ikinci büyük bunalımında da benzer bir manzara oluştu. Günümüzde özellikle son on yıldır yaşanan gelişmeler yeni bir “bunalımlar, savaşlar, devrimler dönemi” üzerine söylenenleri döne döne doğrulamaktadır. Yeni dönem halk isyanları, sosyal patlamalar, büyük halk hareketleri yeni bir kapitalist bunalımın, emperyalist saldırganlık ve savaş siyasetinin emperyalist-kapitalist dünyanın tüm ilişkilerini, dengelerini, gidişatını belirlediği koşullarda ortaya çıkıyor.

Ortak sorunların beslediği güçlü etkileşim

Hareketlerin bu denli güçlü etkileşim içinde olması ve bir nevi dinamo etkisi yaratmasının arkasında sadece teknolojik gelişmeler, sosyal medyanın gücü, iletişim olanakları, bu açıdan dünyanın küresel köye dönüşmüş olması olgusu yok. Bunun önemi şüphesiz yadsınamaz. Fakat bu etkileşimin temel dinamiklerinden birinin dünyanın hemen her yerinde işçilerin, emekçilerin, gençliğin ve emekçi kadınların benzer sorunlar yaşaması olduğu da yadsınamaz. Özetle kapitalist bunalımın keskinleştirdiği sınıf çelişkileri sosyal patlamalara, büyük halk hareketlerine, giderek isyanlara yol açıyor. İletişim olanakları ise hızlı etkileşim sağlıyor. Gerek Tunus-Mısır olaylarında, gerek bu ikinci büyük dalgada açık bir şekilde görüldü ki dünyada bu hızlı etkileşimden muaf olan bir yer neredeyse yok gibidir.

Yeni dönem sosyal patlamaların kader ortaklığı bunlardan da ibaret değil. Her şeyden önce neredeyse hepsinde yaşamsal bir devrimci önderlik, dolayısıyla devrimci bir program boşluğu var. Keza hemen hepsinde bu boşluğu kısa vadede doldurabilecek kapasitede devrimci siyasi özneler görünmüyor. Genel planda halk hareketlerinin kendi tarzında

örgütlülüklerini yaratmış olduğu henüz söylenemez; ancak belli ilk adımlar söz konudur. Dolayısıyla ciddi bir örgütlülük ihtiyacı göze çarpmaktadır. Bugüne kadarki örneklerde heterojen yapı dikkat çekmekte, işçi sınıfının belirgin örgütlü katılımı henüz öne çıkmamaktadır.

Bu yaşamsal zayıflıklar, düzen güçlerinin, halk hareketlerini kontrol altına alabilmelerinin en önemli dayanaklarıdır. Egemenlerin müdahalesi artık çok bariz bir şekilde emperyalist efendilerin onayı ve yönlendirmesi altında gerçekleşiyor. Kendi sahasında direnişe geçen kitlelerle başa çıkamayan iktidarlar, bizzat emperyalistler tarafından başkalarıyla değiştirilerek denetim sağlanabiliyor. Özellikle anti-emperyalist perspektifin zayıf olduğu durumlarda bunlar yaşanması işten bile olmadı.

Yığınsal politizasyon ve devrimci sosyalist propaganda

Bununla birlikte yaşanan kitlesel patlamaların ve haftalara, hatta aylara yayılan direnişlerin büyük bir politizasyon ve deneyim yarattığına şüphe yoktur. Üstelik bu salt olayın yaşandığı ülke sınırlarında da kalmamaktadır. Bir yerde yaşanan sözkonusu türden kitlesel, yaygın, sarsıcı hareketler tüm dünyada ister istemez bir politik ilgi yaratmakta, genel olarak sisteme, egemenlere, bu arada emperyalist müdahalelere dair önemli bir bilinç oluşturmaktadır.

Burada en genel çerçevede işaret ettiğimiz bu olgulardan yola çıkarak, halk hareketlerinin en yakıcı ihtiyacının devrimci müdahaleler olduğunu söyleyebiliriz. Bunun en asli boyutu ise alabildiğine yaygın, güçlü ve etkili bir devrimci sosyalist propaganda yürütmektir. Harekete geçen kitlelerin düzen karşıtı bir yön kazanıp, egemenlerin müdahalelerini boşa çıkarması için ilerici ve devrimci güçlerin bu işe büyük bir enerjiyle girişmeleri ertelenemez bir sorumluluktur. Halk hareketlerinin kendi yönlerini bulması, mücadelenin kendi örgütsel biçim ve araçlarını yaratarak gelişmesi, kitle hareketinin düzen güçlerinin oyunlarını alt etmesi, bu arada devrimci ve ilerici akımların zeminlerini genişletip devrimci önderlik ihtiyacına yanıt üretebilecek sıçramalar yaşaması biraz da kitlelerin devrim ve sosyalizm fikrine kazanılmasında alınacak mesafeye bağlıdır.

Mısır'dan Türkiye'ye yalandan yol yaptılar!

Mısır'da olanlar AKP'nin şeflerinin korkularını büyütürken, Müslüman Kardeşler'in kaderinin aynı zamanda kendi kaderini belirleyeceğini biliyor. Öyle ya Mısır'da Müslüman Kardeşler'in çöküşü gerçekte AKP'nin çöküşüdür.

Mısır'da halk hareketinin kurulu rejimi ve bu rejimin başındaki Mursi'yi sarsması üzerine Amerikancı ordu bir kez daha görevini yaparak duruma müdahale etti. Daha önce Mübarek'in devrildiği sırada yaptığı gibi geriden gelerek inisiyatifi eline aldı ve hareketin sonuna kadar gitmesine, yani Mursiler'i kendi özgücülüyle yıkarak düzeni aşan bir mecraya ulaşmasına baştan engel oldu. Böylelikle bir kez daha atların değiştirilerek kurulu düzenin olduğu gibi devam etmesi şimdilik güvence altına alındı. Ama Müslüman Kardeşler de bu durumdan yararlanarak bir burjuva siyasal akım olarak, siyasal bir meftayken yeniden ayağa kalkmaya çalışıyor. Bu ise ordunun ve onun arkasındaki emperyalist güçlerin Müslüman Kardeşler ile Tahrir'deki halk hareketi arasında sıkışmasına yol açıyor.

Mısır'da tüm bunlar olup biterken AKP ve yandaşları da, bu süreçte aktif bir biçimde Müslüman Kardeşler ve Mursi'nin yanında saf tutmuş durumdadır. Öyle ki büyük Haziran Direnişi'ni bastırmak için kullandıkları tüm ideolojik-siyasal söylemi olduğu gibi Mısır'a uyarladılar. Mısır'daki ordu müdahalesini de bu söylemi kanıtlamak için kullanıyorlar. Böylelikle içerde bir türlü dikiş tutmayan yalanlarına Mısır'dan destek bulmaya çalışıyor, Müslüman Kardeşler'in Mısır'da yaptığı gibi bu durumu bir fırsata dönüştürerek siyasal ömürlerini ve kullanım sürelerini uzatmaya çalışıyorlar.

Bu amaçla dönüp dolaşıp papağanca tekrar ettikleri şey şudur: Tahrir'de halk gösterilerinin arkasından ordu çıktı, o zaman bu halk gösterileri darbe yapmak isteyenler tarafından tezgahlanan bir oyundu. Ordu darbesi ABD, Katar ve Sudi Arabistan gibi devletler bu darbeyi desteklediğine göre demek ki, halk hareketinin gerisinde dış güçler olduğu kanıtlanmıştı. Ayrıca Mısır'da darbenin hedefi olan Müslüman Kardeşler ile AKP arasındaki ideolojik-siyasal yakınlık da hesaba katıldığında, Mısır'da olup bitenle Türkiye'de olup bitenler aynı uluslararası komplonun bir parçasıydı. Bu halde ise Türkiye'deki direnişten de darbeden başka sonuç çıkmazdı!

AKP ve yandaşlarının bu argümanları basit gerçeklerin utanmazca çarpıtılmasından başka bir şey değildir. Çünkü ilk olarak Mısır'daki ordu müdahalesinin asıl amacı, Mursi ve yandaşlarını devirmek değil, Tahrir merkezli olarak başlayan büyük halk hareketinin giderek kurulu siyasal ve iktisadi düzeni aşacak bir mecraya taşmasına engel olmaktı. Zira Mursi ve Müslüman Kardeşler iktidarının kısa sürede halk hareketinin hedefi haline gelmiş olmasının nedeni sadece onların siyasal-toplumsal yaşamı dini esaslara göre düzenlemek istemeleri değildir. Aslında bu konu nispeten daha tali bir yerde durmaktadır. Halk hareketinin asıl hedefinde Mursi ve MK'nın Mübarek döneminde uygulanmakta olan ekonomik ve sosyal politikaları devam ettirmesi, üstüne de Mübarek'e karşı büyük bir özgürlük mücadelesi olarak gelişen hareketi iflas etmiş burjuva demokrasisinin parlamenter perdesinin altında boğmak istemesiydi. Sandıkla gelmiş olmaları onlara Mübarek döneminden

farksız bir gerici baskı ve zorbalığı uygulama hakkı veriyordu sanki! Zaten Mursi ve yandaşları gerici ve baskıcı tüm politikalarını Türkiye'deki benzerlerinin yaptığı gibi "milletin seçim sandığında tecelli eden iradesi"ne bağlıyor, seçim sandığını gerici rejimi meşrulaştırmak için kullanıyorlardı. Yaptıkları özünde Mübarek rejiminin yaptıklarından farklı değildi. Kişiler değişmişti ama sömürü, soygun ve yağma sistemi olduğu gibi devam ediyordu. Düzenin tüm köşebaşlarını tutmuş olanlar işlerine olduğu gibi devam ediyorlardı. Sadece bu kadar değil. Dış politikada da işler yine Mübarek zamanında olduğu gibi sürdürülmeye çalışılıyordu. Amerikan emperyalizmiyle ve siyonist İsrail ile işbirliği olduğu gibi sürüyordu. Tıpkı AKP ve yandaşlarının yaptığı gibi!

Mübarek'i devirmiş ve ancak güçlülükle zaptedilmiş bir halk hareketinin taze olduğu bir ülkede Mübarek'in bıraktığı yerden devam eden Mursiler, kısa sürede siyasal ömürlerini böylece tüketmiş oldular. Bunun için iktidara gelişlerinin henüz birinci yılını doldurmadan yeni bir büyük halk hareketinin hedefi oldular. Hareket kısa sürede onların işini bitirdi, ama ordunun ipleri eline almak için yaptığı müdahale Mursiler'e siyasal ömürlerini sürdürmek için can simidi oldu. Böylece Mursi ve Müslüman Kardeşler tarihin çöplüğüne gönderilmekten şimdilik kurtulmuş oldular.

AKP ve yandaşlarının Mısır'daki halk hareketiyle ilgili "uluslararası komplo" argümanı ise arsızlığın bu kadarına pes dedirtecek bir çarpıtmadan başka bir şey değildir. Mısır ordusunun Amerikancılığı, ayrıca Sudi Arabistan, Katar ve BEA gibi Amerikan işbirlikçisi rejimlerin darbeye verdikleri destek ve yapacaklarını duyurdukları mali yardımlar, kestirmeden bu güçlerin tüm olup biteni baştan itibaren hazırladıkları masalına dayanak yapıyor. Güya bu emperyalist ve işbirlikçi güçler, daha en başından itibaren Mursi ve MK'ya karşıymış da, halk isyanını organize edip darbenin yolunu açmışlar! Yukarıda da gösterdiğimiz gibi gerçekte bu tam bir çarpıtmadır. Çünkü Mursi ve MK'nın bu rejimlerle bir sorunu olmamış, aksine bu emperyalist ve gerici güçlerle tam bir uyum ve işbirliği

halinde hareket etmiştir. Gerçek böyledir ama gerici rejim ve yarıdakıları bu alalede yalanı gerçekmiş gibi pazarlamayı sürdürüyorlar, ama bununla da kalmıyor, bu çarpıtmayı dosdoğru getirip Türkiye'ye uyguluyorlar: Mısır'da "kardeşlerimiz"e bunu yapanlar büyük Gezi Parkı eylemlerini de başından itibaren organize ederek askeri darbenin yolunu açmaya çalışıyorlar, ey müminler yetişin!

Yalanın bini bir para! Sanki Ortadoğu'da Amerikan koçbaşılığı yapan, bunun için ülkeyi füze kalkanlarıyla donatan, patriot sistemleriyle kardeş halkları tehdit eden, ABD'nin dümeninde Sudi Arabistan, Katar ve BEA ile ortaklık edip Suriye'yi kan gölüne çevirenler kendileri değilmiş gibi!

Ama şurası açık ki AKP ve yandaşlarının ABD'yi isim vermeden, Sudi Arabistan ve diğerlerini de zaman zaman açıkça zikrederek kullandığı bu söylemler sadece bir politik manipülasyonun gereği değildir. Burada aynı zamanda korku ve sitem vardır! AKP ve yandaşları kormaktadırlar çünkü, Mısır'da olduğu gibi ABD emperyalizmi, tarihte de hep yaptığı gibi düzenin bekası uğruna, kullanım ömrünü tüketmişse uşaklarını harcamaktan çekinmez. Zaten Haziran'daki büyük direniş AKP'nin ayağının altındaki toprağı çektiğinde, ABD ile işbirlikçi burjuvazi de düzeni korumak için Tayyip Erdoğan yerine başka yollar aramaya başlamamışlar mıydı? İşte Mısır'da olanlar AKP'nin şeflerinin korkularını büyütürken, Müslüman Kardeşler'in kaderinin aynı zamanda kendi kaderini belirleyeceğini biliyor. Öyle ya Mısır'da Müslüman Kardeşler'in çöküşü gerçekte AKP'nin çöküşüdür. Çünkü Müslüman Kardeşler'in siyasal referansı AKP, AKP ile pazarlanan ılımlı islam modeli safsatasıdır. Bunun için AKP ve yandaşları ellerindeki tüm cephanelikleri Mursiler'in hizmetine sunarken, böylelikle aynı zamanda da Mursiler'in eteğine tutunarak içerideki direnişi boğmaya çalışıyor. Böylelikle Tayyipçiler Mursiler'le kaderleri ortaklaştırıyor; bir yandan ABD'ye sitem gönderip diğer yandan da vazgeçilmez olduklarını kanıtlamaya çalışıyorlar.

Maliki-Barzani anlaşması...

“Yeni Osmanlı”cı hayalleri sarstı

Taksim’den ülkenin dört bir yanına yayılan halk direnişiyle ezberi bozulan AKP iktidarı, Mısır halkının Mursi’yi devirmesiyle ikinci büyük sarsıntıyı geçirdi.

Bağdat’taki merkezi Irak hükümeti ile Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi (IKBY) arasında yaşanan gerilimin aşılması yönünde somut adımlar atıldı. Bağdat’ı ziyaret eden IKBY Başkanı Mesut Barzani’nin, Irak Başbakanı Nuri el Maliki ile yaptığı görüşmeler, taraflar arasındaki sorunların aşılması açısından, önemli bir gelişme olarak değerlendiriliyor.

El Maliki-Barzani başkanlığındaki heyetlerin görüşmeleri, geçen aylarda Irak ordusu ile IKBY’ye bağlı peşmergeleri çatışma noktasına getiren gerilimin aşılması yönünde atılmış önemli bir adım olduğu görülüyor. Nitekim görüşmelerin ardından ortak basın toplantısı düzenleyen el Maliki-Barzani ikilisi, Bağdat-Erbil hattındaki gerilimin önemli ölçüde aşıldığı mesajını verdiler.

Bağdat-Erbil arasındaki sorunların çözümü için safların birleştirilmesi konusunda anlaşmalarını ifade eden el Maliki şu ifadeleri kullandı: “Tarafların, ülkenin iyileştirilmesi ve tehlikelerden korunması konusundaki ortak isteği, sorunların barış ve muhabbet içinde çözümünü gerektiriyor...”

Basın toplantısında konuşan IKBY Başkanı Barzani’nin öne çıkan ifadeleri ise şöyle: “Erbil ve Bağdat arasındaki sorunlara uygun çözümler var. Çünkü iki taraf da sorunları çözme iradesine sahip. ‘Biz kardeşiz’ mesajı vermek için geldik. Ülkeyi çevreleyen tehlikelerden uzaklaşmak için iletişime devam edeceğiz...”

Tüm sorunlar çözülmüş olmasa da, Bağdat-Erbil hattında esen bu sıcak rüzgarlar, “yeni Osmanlı”cı hayallere kapılan Ankara’daki İhvanlı-Amerikanlılar üzerinde ‘soğuk duş’ etkisi yarattı. Taksim’den ülkenin dört bir yanına yayılan halk direnişiyle ezberi bozulan AKP iktidarı, isyan eden Mısır halkının Müslüman

Kardeşler yönetimini alaşağı etmesiyle ikinci büyük sarsıntıyı geçirdi. Bunların üzerine Bağdat’tan gelen el Maliki-Barzani anlaşması ise, zaten travma geçiren AKP şeflerinin özgüvenini iyice sarstı. Artık en pasif kitle eylemine bile gaz bombaları, plastik mermiler, gaz katılmış tazyikli sular eşliğinde saldıran polisin kudurganlığı, iktidarın tepesindekilerin ruh hallerini de yansıtıyor.

Bu kişilerin ruh hallerinin bozulması şaşırtıcı değil. Zira yeni Osmanlıcı/yayılmacı hayallerin gerçekleşmesinin temel koşullarından biri, Kerkük’teki enerji kaynaklarının kontrol altına alınabileceği hesabına dayanıyor ve bunun için Erbil yönetiminin Bağdat’tan koparılması gerekiyordu. El Maliki-Barzani görüşmesi, bu yönde harcanan yoğun çabaları boşa düşürdü.

Kerkük petrolünü denetim altına almak için harcanan çabalar boşa düşünce, yani Osmanlıcı hayaller de, iskambil kağıtlarından yapılan şato misali çöktü. Oysa, bu ham hayalleri pazarlayan malum şirketlerin sponsorları olan Tayyip Erdoğan-Ahmet Davutoğlu ikilisi, yakın zamana kadar kendilerinden pek emindiler. Öyle ki, “derin stratejiler” tasarlamakla malum Davutoğlu, “1913’ten sonra kaybettiğimiz topraklarda yaşayan kardeşlerimizle yakında tekrar buluşacağız” diye caka satabiliyordu. Oysa son olayların toplamı gösterdi ki, kazın ayağı hiç de öyle değil.

Bölgesel politikada boyunlarını aşan işlere kalkışan AKP’nin şefleri, rotasız gemi gibi bir kayadan öbürüne toslayarak yol alabiliyorlar. Zira evdeki hesapları, bir türlü Ortadoğu’nun çarşılarına uymuyor. Son, -ama muhtemeldir ki, sonuncu olmayan- hesapları ise, bu defa Bağdat’tan döndü.

“Adım at” eylemine polis barikadı

7 Temmuz günü Galatasaray Lisesi önünde toplanan BDP üyeleri, yöneticileri ve milletvekilleri Taksim Meydanı’na yürüyüş yapmak istedi.

Fakat çevik kuvvet polisleri ve TOMA’larla önlerine barikat kuruldu. Bunun üzerine polis amiriyle görüşen BDP’li yöneticiler yolun açılmasını, bunun demokratik bir eylem olduğunu ve engellemenin yasal olmadığını belirttiler. Gün içinde Taksim’de başka yürüyüşler yapılmasına rağmen, polis amiri de kesin emir aldığını ve Taksim’de hiçbir yürüyüşe izin verilmediğini ve bu eyleme de izin vermeyeceğini söyleyerek “olay çıkmasını istemiyoruz” diyerek tehdit etti.

Yapılan görüşmeler sonrasında BDP’liler Galatasaray Lisesi önünde oturma eylemiyle basın açıklaması yaptılar.

Basın açıklamasını BDP İstanbul Eşbaşkanı Asiye Kolçak okudu. Açıklamada, halkların acı çektiği fakat acı çekecek hiçbir şey yapmadığı ifade edildi. 93 yıl boyunca halkıyla kavga halinde olan başka bir devlet olmadığını, devletin benden olan ve olmayan ayrımı yapamayacağı belirtildi. Kürt sorununda çözüm yolunun açıldığı ve Öcalan’ın 9. kez “barış elini uzattığı” ifade edilerek, “Öcalan’ın özgürlüğünün her türlü talebin üstünde olduğu” vurgulandı.

BDP’nin “barış” sürecine değer biçtiği söylenerek, “Kürt politik hareketi üzerine düşeni yapmıştır” denilerek, artık adım atma sırasının hükümette olduğu söylenerek, bu nedenle kampanyayı başlattıkları belirtildi.

Danimarka’nın ROJ TV’nin lisansını iptal etmesini, Kürt demokratik mücadelesine indirilmiş bir darbe olarak nitelendirilerek, Danimarka hükümetine bu karardan vazgeçme çağrısı yapıldı.

Sonrasında ise Sebahat Tuncel, Levent Tüzel konuşma yaptı.

Asiye Kolçak tekrar mikrofonu alarak, Taksim’de yapılan eylemler sırasında göstericilere saldıran satırlı kişinin Kürt ve Mardinli olmasından dolayı BDP’ye yönelik karalama kampanyası yapıldığını, bu kişinin sırf Kürt olmasından kaynaklı olayın BDP’ye maledilemeyeceğini söyleyerek eylemi sonlandırdı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Tutuklama terörünü püskürtmek için...

Devrimci ve ilerici güçleri hedef alan saldırı dalgasını geri püskürtmenin yolu hala belli bir düzeyde devam eden kitle hareketinin yüzünü bu soruna çevirmekten geçmektedir.

AKP iktidarı, Gezi Direnişi ile patlak veren halk hareketini dizginlemek için saldırılarına her geçen gün yeni bir boyut ekliyor. Sokak eylemleri üzerinde estirilen polis terörü, gelinen yerde gözaltı ve tutuklama furyası ile devam ettiriliyor.

Direnin başından beri 126 kişi tutuklanarak cezaevine konuldu. Binlerce kişi işkence yapılarak gözaltına alındı.

Gözaltı-tutuklama terörü, hareketi öncüsüz bırakmayı amaçlıyor

Gezi Direnişi'nin başından beri devrimci ve ilerici güçlere saldırmak için fırsat kollayan sermaye devleti, direnişin o ilk patlak verdiği günlerde buna pek cesaret edemedi. Zira yüzbinler sokaktaydı. O günlerde devreye sokulacak saldırıların çok daha güçlü bir dirençle karşılaşma ihtimali yüksekti. Bu nedenle sermaye devleti direnişin giderek temposunun düşmesini, kitleselliğini bir nebze de olsa kaybetmesini bekledi. Kitlelerin duyarlılığı zayıflamaya başladığı günlerde ise fırsatını kaçırmadı ve dalga dalga tutuklama saldırılarını devreye soktu.

Saldırılarında hiçbir ölçüt tanımayan sermaye iktidarı, devrimci ve ilerici güçleri hedef alan gözaltı ve tutuklama furyası ile sokaklara dökülen milyonlara gözdağı vermeyi, hareketi ileriye taşıyacak güçleri etkisiz hale getirmeyi hedefliyor, hareketin devrimci güçlerle bütünleşmesini engellemeyi hesaplıyor. Daha direnişin ilk günlerinden itibaren dillerinden düşürmedikleri "marjinaler", "yasadışı örgütler" tekerlemeleri de bu aynı kaygının demagojik bir şekilde itirafından başka bir şey değildi.

En son Bursa, İzmir, Kocaeli ve İstanbul'da gerçekleştirilen gözaltı-tutuklama terörü, sermaye devletinin devrimci ve ilerici güçleri hedef alan saldırılarına devam edeceğini göstermektedir. Kocaeli ve İzmir'de devrimci-ilerici güçlerin, İstanbul'da ise Taksim Dayanışması'nın öne çıkan isimlerinin gözaltına alınması, polisin kitle hareketini öncüsüz bırakma hedefiyle saldırılarına hız vereceğini gösteriyor.

Gözaltı/tutuklama terörüne karşı birleşik-kitlesele direniş!

Sermaye devletinin, nesnel olarak yılların birikimi üzerinden yükselen kitle hareketinin önünü kesme şansı bulunmamaktadır. Kitle hareketi yıllara yayılarak toplumun derinliklerinde mayalanmış ve Gezi Direnişi ile su yüzüne çıkmıştır.

Bu nedenle sermaye devleti hareketi öncüsüz bırakma, ehlileştirme ve denetim altına alarak zamanla sönmülendirme politikası izlemektedir. Güncel olarak yaşanan tutuklama terörü bu politika ekseninde devreye sokulmuş bulunuyor.

Devrimci ve ilerici güçleri hedef alan bu saldırı dalgasını geri püskürtmenin yolu ise hala belli bir düzeyde devam eden kitle hareketinin yüzünü bu soruna çevirmekten geçmektedir. Kitlelerin gücünü

gözaltı-tutuklama saldırısına karşı harekete geçirmek bakışıyla süreç işletilmelidir. Süreç içerisinde atılacak her adımda sermaye devletinin saldırılarına karşı binleri harekete geçirmek için büyük bir çaba ortaya konmalıdır.

Sermaye devletinin bu keyfi-pervasız saldırısını etkin bir şekilde teşhir etmek sürecin diğer ayağını oluşturmaktadır. Bugün direnişçilere çivili sopalarla, palalarla saldıranlar ve aleni biçimde insanları katleden polisler düzen mahkemelerinden ellerini kollarını sallayarak çıkarken haklı ve meşru talepler için mücadele edenler zindanlara atılmaktadır. Bu tablo emekçilere güçlü bir şekilde anlatılmalı ve mücadeleye çağırılmalıdır. Hareketin genel talepleri içerisinde "Tutsak direnişçiler serbest bırakılsın!" talebi öne çıkarılmalı ve kitlelere mal etmek için yoğun bir çaba ortaya konulmalıdır.

Tutuklama-gözaltı dahil polis terörünün tüm biçimlerine karşı birleşik bir mücadele hattı örmek, kitle hareketinin tüm bileşenlerinin bu ekseninde ortak hareket etmelerini sağlamak sürecin bir diğer önemli ayağını oluşturmaktadır. Bilindiği üzere hareketin bileşenleri hem politik açıdan hem de sınıfsal kimliği bakımından farklılık arz etmektedir. Farklı politik kaygılara sahip olsa da bugüne kadar kitleyi birarada tutan şey ortak gündemler ve somut taleplerdir. İşte önümüzdeki günlerde, gözaltı-tutuklama terörüne karşı verilecek mücadele de bu temelde ele alınmalı, kitleler bu sorunlar etrafında, somut talepler

üzerinden yan yana getirilmelidir.

Direnin gücüyle saldırıları püskürtelim!

Sermaye devletinin tırmandırdığı saldırıları geri püskürtmek bakımından kitle hareketi halihazırda bir dizi olanak sunmaktadır. Özellikle yukarıda vurgulanan yaklaşımı hayata geçirebilmenin zeminleri her zamankinden çok daha güçlüdür.

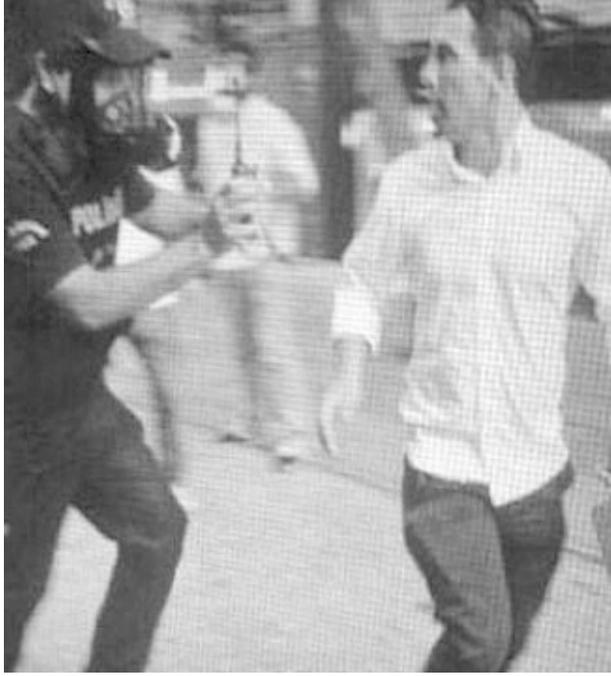
Bu konuda işaret edilecek ilk alan forumlardır. Zira kent merkezlerinde ve yerelerde gerçekleştirilen forumlar hala binlerce insanın yan yana geldiği, hareketin gündemlerini tartıştığı birer kürsü işlevi görmektedir. Bu nedenle sermaye devletinin saldırıları ve onun karşısında neler yapılması gerektiği öncelikle forumlara taşınmalı, buralardan somut eylem ve etkinlik kararları çıkarılabilir.

Bu konuda yapılması gereken bir diğer şey saldırılar karşısında etkin bir ajitasyon-propaganda çalışması yürütmektir. Gerek sokak sokak kitlelere ulaşarak gerekse sosyal medya aracılığıyla sermaye devletinin saldırıları teşhir edilmeli ve kitleler eyleme çağırılmalıdır.

Bir kez daha belirtmek gerekir ki bütün bunların olanakları düne göre çok daha fazladır. Bu bilinçle direniş barikatları güçlendirilmeli, sermaye devletinin saldırılarına karşı kitleleri harekete geçirmek için seferber olunmalıdır.

Palalı faşistler sermaye iktidarının himayesi altında!

Resmi ve sivil tetikçiler saldırıyor, düzen mahkemeleri aklıyor ve sokaklara salıyor. Ya da göstermelik yargılamalarla olayın üstünü kapamaya çalışıyorlar.

AKP iktidarı Haziran direnişini boğmak, kitleleri sokaktan çekmek için zorbalıkla birlikte ideolojik propaganda araçlarını tam bir uyum içerisinde bir arada kullanıyor. Azgın polis terörüne eşlik eden kara propaganda ile kitlelere yönelik topyekûn savaş açmış bulunuyor. Taksim Direnişi'nin ilk günlerinden itibaren talana, yağmaya, baskıya, sömürüye, gericiğe karşı mücadele eden kitlelere üniformalı-üniformasız kuvvetleri eliyle ölüm saçmaya devam ediyor.

Ülkenin çeşitli kentlerinde direnişçilerin üzerinde estirilen faşist devlet terörünün bir parçası olarak devreye sokulan bu saldırganlık, bizzat AKP iktidarı tarafından koordine edilmekte, yönlendirilmektedir. Direnişçilere saldıran resmi-sivil güçler devlet tarafından korunmakta, kollanmakta, bu faşist zorbalık açıktan teşvik edilmektedir. Polis eşliğinde dün demir sopalarla, bıçaklarla eylemcileri yaralayan AKP'nin sivil 'kahramanlar'ı, bugün eline pala-satır, silah alıp saldırıyorlar. Direnişçileri dayak, cinsel taciz, biber gazı, plastik mermi, gaz bombası demeden tüm fiziki kuvvetiyle ezmeye çalışan sermaye devleti şimdi de palalı, silahlı faşistlerle korkuyu hakim kılmaya çalışıyor. Gezi Parkı'nı 'halkla' açıp direnişten duydukları korku ile üç saat içinde tekrar kapatan AKP iktidarı, iplerini çözdüğü faşistleri Bekir Bozdağ'ın şu sözleri ile sahiplendi: *'Onlar bizim esnafımız. Birileri gösteri yaparken, birilerinin ekmeğine, aşına mani oluyorlar. O insanların çekleri, senetleri var. O insanların geçindirmek zorunda oldukları aileleri, çocukları var.'*

Palalı faşistlerin mahkemede yaptıkları savunmalar dahi AKP'nin argümanları üzerine kurulu. Eylemcilerin "müşterileri kaçırdığı", "iş yapamadıkları", "sınırlarına hakim olamadıkları" gibi açıklamalarla gözü dönmüşçesine eylemcilerin üzerine saldıran faşistler, Taksim Direnişi'ni karalamanın çabası içerisinde olmuşlardır. Hiç kuşkusuz ki faşist çeteler bu arsızca beyanlarını AKP

iktidarından aldıkları güce dayanarak yapmaktadırlar.

AKP iktidarı böylece polis şiddeti, gözaltı ve tutuklama ile sürdürdüğü zorbalığına eli sopalı, satırlı, silahlı faşistlerin sokağa salınmasını da ekledi. AKP şefi bir ay öncesinde evlerinde zor tuttuklarını iddia ettikleri %50 ile tehditler savururken besleyip palazlandığı gerici odakların "sivil halk tepkileri" kılıfı ile ortalığa salınacağı ilk işaretini veriyordu. Taksim'deki eylemlere yönelik palalı, sopalı, silahlı saldırılar yaşanmasının ardından gerici faşistler toplumsal tepkiden kaynaklı göstermelik bir şekilde gözaltına alındılar. Fakat hemen ardından hızla sokağa salıverildiler. 'İleri demokrasi' maskesini takınan AKP iktidarı; ön kapıdan gözaltına alarak yargı önüne çıkardığı faşist çeteleri arka kapıdan serbest bıraktı.

Kameralara yansıyan vahşet, topluma korku salmayı amaçlıyor

Geçtiğimiz hafta sonu Gezi Parkı'nın polis tarafından işgal edilmesine ve eylem yasağına karşı Taksim'e çıkan kitleye bir kez daha azgın polis şiddeti uygulandığı sıralarda kameralara takılan bir görüntü, faşist saldırganlığın ulaştığı boyutları ortaya çıkardı. Talimhane'de elinde pala olan Sabri Çelebi ve sopalı-satırlı üç kişi görülüyor. Pala ve satırlarla, sopa ile önüne gelen eylemciye vuruyor, tekme atıyorlar. Sabri Çelebi büyük bir hınçla kadın eylemcinin üzerine yürüyor, elindeki palayla vuruyor ve arkasından tekmesini savuruyor. Diğer taraftan başka bir eylemciyi pala ile yüzünden yaralıyorlar. Taksim direnişçilerine hakaretlerle birlikte sürdürdükleri linçlerini çevik kuvvet polisleri ile kol kola gerçekleştirdiklerine bu görüntüler tanıklık ediyor.

Ortaya saçılan çıplak gerçekliğe rağmen eli kanlı katiller bir kez daha sermaye devleti tarafından korunmuş ve kollanmıştır. Böylece gerici-faşist çeteler yeni saldırılar için cesaretlendirilerek sırtları sıvazlanmıştır. Aynı zamanda sokağa çıkan ve mücadele edenler korkutulmak istenmiştir.

8 Temmuz günü Gezi Parkı'nda forum gerçekleştirmek için yapılan yürüyüşe yine TOMA'larla ve azgın polis şiddetiyle saldırıldı. Bu saldırı sırasında İmam Adnan Sokak'ta eylemcilerin arasından silahla ateş açan, sokakta bir kişinin kafasına silahı dayayıp tehditler savuran ve sonra 'silahını bir yere atan', Adnan Subaşı ise "halkı korku kaygı ve panik yaratacak şekilde meskun mahalde ateş ettiği" gerekçesiyle tutuklandı. Böylece düzen mahkemeleri suç kapsamını yumuşatarak faşist saldırganı aklama yolunu seçmiş, bu faşisti tutuklayarak ortaya çıkan tepkileri susturmaya çalışmıştır.

Madalyonun diğer yüzü ise sermaye mahkemelerinin ikiyüzlüce tutumunu gözler önüne seriyor. Bu hafta Taksim'de gerçekleştirilen eylemlerde yaka-paça işkence ile gözaltına alınanlardan 8'i "polise mukavemet"ten, izinsiz

gösteri yürüyüş yasına muhalefet etmekten tutuklandı. Diğer taraftan eli kanlı faşist çeteler ellerini kollarını sallaya sallaya AKP iktidarının gölgesi altında özgürce dolaşmakta ya da göstermelik yargılamalarla koruma altına alınmaktadırlar.

Tıpkı Ankara'da sokak ortasında Taksim direnişçisi Ethem Sarısülük'ü silahıyla infaz eden çevik kuvvet polislerinin "meşru müdafaa" yaptığı gerekçesiyle savcılık tarafından serbest bırakılması gibi. Ethem Sarısülük'ü vuran silahın tetiğini çeken polis nasıl kahraman ilan edildiye bu gözü dönmüş faşist saldırganlar da aynı şekilde aklanmaya çalışılıyor. Abdullah Cömert'in polis kurşunuyla katledildiği Adli Tıp raporunu karartarak örtbas etmeye çalışan sermaye devleti, tüm kurumlarıyla kitlelerin taleplerini ve tepkilerini ezmek için topyekûn bir şekilde saldırıyor. Resmi ve sivil tetikçiler saldırıyor, düzen mahkemeleri aklıyor ve sokaklara salıyor. Ya da göstermelik yargılamalarla olayın üstünü kapamaya çalışıyorlar.

Tayyip Mursi'ye özendi, palalılar Taksim'de!

Sermaye hükümeti AKP'nin baskı ve şiddet politikası başta Tayyip Erdoğan olmak üzere şeflerin açıklamalarıyla desteklenmeye devam ediyor. Direniş karşısında uygulanan şiddeti sahiplenen düzen temsilcileri linç saldırılarına kapı aralıyor. 8 Temmuz akşamı Taksim'deki Gezi Parkı eyleminde elinde pala, sopa bulunan faşist çeteler polisle birlikte kitleye saldırdı. Talimhane bölgesinde elinde palayla tek yakaladığı kadına saldıran bir faşist hakaretler yağdırıp ardından tekme atıyor.

Saldırının ortaya çıkması sonrasında İstanbul Valisi Hüseyin Avni Mutlu savunmaya geçerek iki kişinin gözaltına alındığını açıkladı. "Bu tür saldırı girişimlerine karşı polisimiz, görevini dikkatle ve titizlikle sürdürecektir" diyerek gerçeği tersyüz eden Mutlu bir polisin satırlı, palalı grup tarafından yaralandığını iddia ederek polisi mazlum ilan etmekten de geri durmadı.

Fakat polisle birlikte saldırı görüntüleri olan bu kişilerin dışında diğer faşistlere dokunulmadı. Görüntülerde faşistin çevik kuvvet amiriyle diyalogu açıkça görülüyor. Keza faşistlerle birlikte hareket eden bu polisler içinde bir işlem yapılmadığı açıklamadan görülüyor.

Mısır'da Mübarek iktidarını savunmak için polisin yanında saldıran baltacılar yerini Mursi döneminde İhvan üyelerine bırakmıştı. Siyasal İslam'ın Türkiye'deki temsilcisi AKP de kardeşlerinin izinden giderek sokaklara gerici-faşist çetelerini salıyor. Direniş eylemleri sürecinde özellikle İzmir'de saldırılara katılan gerici-faşist çeteler Taksim eylemlerine karşı de aktif rol almaya başladı.

Yargı terörünü durdurmak için mücadeleye!

Yargı terörünü durdurmanın yolu sınıf mücadelesini yükseltmekten geçmektedir. Zira yargı burjuvazinin egemenliğinin bir aracı olarak hareket etmektedir.

Halk hareketi farklı eylem biçimleriyle çeşitlenerek yoluna devam ediyor. Buna karşılık sermaye devletinin direnişe dönük saldırganlığı da artarak sürüyor. Sermaye devleti bir yandan kitle eylemlerine vahşice saldırıyor, öte yandan ise eylemlerde öne çıkan devrimci ve ilerici güçlere yönelik gözaltı-tutuklama furçasına yeni halkalar ekliyor. Son olarak burjuva basın "Gezi'de 3. dalga" olarak duyurduğu gözaltı terörünün hedefi olan ve aralarında sınıf devrimcilerinin de bulunduğu birçok kişi gözaltı saldırısına maruz kaldı.

Gezi'de "3. dalga operasyonu"nda polis İzmir, Ankara, İstanbul, Manisa ve Batman'da gözaltı teröründe sınır tanımadı. Kolluğun gözaltı terörünün ardından AKP yargısı işbaşı yaptı. "TKİP, DHKP-C, MLSBP" üyeleri oldukları ve halkı galeyana getirdikleri, polise taş ve molotofkokteyli attıkları, kamu binaları, araçlar ve işyerlerine zarar verdikleri iddiasıyla gözaltına alınan 15 devrimciden 13'ü tutuklandı.

AKP iktidarı sıkıştığı köşeden çıkmaya çalışıyor

Direnış karşısında çaresizce yalan ve hakaretler savuran AKP şefi Erdoğan, gözaltı-tutuklama furçasına başlaması için yargıya talimat vererek direnişe karşı saldırının işaretini vermişti: "Bu molotof kokteyllerini kullananları bu kadar rahat bırakırsanız, bunlar bir kapıdan girip, öbür kapıdan çıkarsa bu ülkede terörle mücadele zorlaşır ve maalesef şu andaki sıkıntımızın altında birazda bu yatıyor." Tayyip Erdoğan'ın bu çağırısıyla birlikte devrimci ve ilerici güçleri hedef alan gözaltı-tutuklama terörü devreye sokuldu.

AKP iktidarı polis copuyla, gaz bombalarıyla yetinmedi. Yasalarını da bir kenara bırakıp mahkemeleri eliyle de terör estirdi. AKP yargısı burjuva hukukuna göre bile de suç olmayan sudan gerekçelerle yüzlerce kişiyi tutukladı. Direnişin öncü güçleri, uydurma polis fezlakeleri üzerinden zindanlara dolduruldu. Tutuklama terörüne karşı müvekkillerini savunan avukatlara gözdağı verildi.

AKP iktidarının pervasız yargısının temelleri...

Tüm bu yaşananların başlangıcı ve AKP iktidarının

pervasızlığı 12 Eylül referandumuna dayanıyor. AKP yargısı 12 Eylül referandumundan sonra yargıda kontrolü ele geçirdi.

Ordu merkezli kliği yenilgiye uğratan AKP'nin ilk işi Anayasa Mahkemesi'ni kendisine bağlamak oldu. Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'nu kendine göre düzenledi. Böylece tüm yerel mahkemelere doğrudan müdahale edebileceği kanallara kavuştu. AKP iktidarı, karşıtı olarak gördüğü savcı ve hâkimleri HSYK marifetiyle etkisizleştirdi. Mahkemeleri kendisi için dikensiz gül bahçesine dönüştürdü. Yargıtay ve Danıştay'da kadrolaşmak için çaba gösterdi. Bu çabanın sonucunda büyük oranda amacına ulaştı.

Sonuç olarak AKP iktidarı hedefleri doğrultusunda yargıyı kendisinin basit uzantısı haline getirdi.

Yargı terörünü durdurmak için...

Yargı terörünü durdurmanın yolu sınıf mücadelesini yükseltmekten geçmektedir. Zira yargı dünden bugüne burjuvazinin egemenliğinin bir aracı olarak hareket etmektedir. Tüm yargı kararları onun sınıf iktidarının ihtiyaçlarına göre şekillenmektedir. Büyük direnişe yönelik hukuk terörü de tam da bundan kaynaklanmaktadır.

İşçi ve emekçi hareketinin güçlü olduğu ve birleşik militan mücadelenin yükselişe geçtiği koşullarda burjuva hukukun pervasızlığı dizginlenebilir. Hakları ve gelecekleri için harekete geçen emekçi kitlelerin basıncı karşısında burjuva yargı mekanizmaları geri adım atmak zorunda kalır. Örneğin 1980 öncesinde, işçilere, devrimcilere karşı terör estirmek üzere kurulan Devlet Güvenlik Mahkemeleri (DGM) işçi sınıfının başlattığı grev ve direniş dalgasına dayanamayıp kapatılmıştır. Emekçilerin örgütlü gücü adaletin terazisini hizaya getirmiştir.

Bugün Gezi Parkı soruşturmalarının hedefindeki emekçiler saldırıyı püskürtmek için harekete geçmelidirler. Hakları ve gelecekleri için faşizme karşı omuz omuza mücadele etmelidirler. Emekçiler mücadele ettikçe demokratik haklar genişler. Bu nedenle adalet devrimci sınıf mücadelesinde aranmalıdır. Ancak ve ancak devrimci sınıf mücadelesinin yükseldiği koşullarda emekçiler uygulanan hukuk terörünün hesabını sorabilirler.

Gezi tutsakları için eylem

Galatasaray Lisesi önünde toplanan aileler, 7 Temmuz günü sloganlarla eyleme başladı. Aileler her cumartesi saat 17.00'de Galatasaray Lisesi önünde olacaklarını duyurdular. Tutuklu Gezi direnişçilerinin aileleri adına hazırlanan basın metnini, direniş sürecinde tutuklanan Ali Haydar Akdeniz'in kardeşi Hatun Akdeniz okudu.

Açıklamada, direniş sürecinde 8 bine yakın kişinin gözaltına alındığı, yüzlerce insana polisler tarafından işkence yapıldığı, çok sayıda yaralanan olduğu ifade edildi. Bu süreçte Mehmet Ayvalıtaz, Abdullah Cömert ve Ethem Sarısülük'ün polis tarafından katledildiği hatırlatıldı. Eylemleri gaza boğan hükümetin, şimdi de süre avına çıkarak gözaltılara başladığı söylendi. Tutuklananların yandaş medya tarafından hedef haline getirildiği ve şafak operasyonlarıyla evlerinin basılarak, didik didik aramalar yapıldığı, bu aramalarda kitaplara, el yazmalarına, bilgisayarlara el konulduğu ve çocuklarının apar topar TMS'ye götürüldüğü anlatıldı. Polisin hazırladığı komploları savcılarının da hemen onaylayıp çocuklarının F Tipi hapisanelere konulduğu ifade edildi.

Akdeniz açıklamada şunları ifade etti: "Bizler Gezi halk direnişi boyunca umudumuzu büyüten, unutulmaya, unutturulmaya çalışılan halkların dayanışma geleneğini tekrardan yeşerten, emekçi insanlığın yüceliğini ve gücünü gün yüzüne çıkaran milyonlarca işçi, işsiz, öğrenci, engelli, kadın, erkek, gencin bir parçası olan Gezi Direnişi tutsaklarının yakınlarıyız."

Açıklama tutsak yakınları olarak evlatlarının, kardeşlerinin Gezi Direnişi'ne katıldıkları için maruz kaldıkları tutuklama terörünü protesto ettiler.

Bir süre oturma eylemi yapılarak açıklama sonlandırıldı.

“Gözaltılar ve tutuklular serbest bırakılsın!”

Gezi Parkı Direnişi sonrasında devrimci ve ilerici güçlere yönelik 'sürek avıyla' yaşanan gözaltı ve tutuklama terörü, BDSP tarafından Galatasaray Lisesi önünde yapılan eylemle protesto edildi. BDSP, gözaltı ve tutuklama terörüne karşı yaptığı basın açıklamasıyla mücadelenin devam edeceğini söyledi.

Galatasaray Lisesi önünde toplanan BDSP'liler sloganlar ve ajitasyon konuşmalarıyla saldırıları teşhir ederek, gözaltına alınanların ve tutuklananların serbest bırakılmalarını istedi.

BDSP tarafından yapılan basın açıklamasında, 31 Mayıs'ta Taksim'de başlayan ve dalga dalga bütün ülkeye yayılan büyük halk hareketinin birinci ayını geride bıraktığı, saldırılarla çadırların sökülmesine rağmen direnişin değişik eylemlerle sürdürüldüğü ifade edildi.

Açıklamada şu ifadeler yer verildi: "Gelişen kitle hareketinin önüne geçemeyen ve acz içerisinde debelenen sermaye devleti, gelişen hareketin önünü kesmek ve tamamen bastırmak için yeni bir saldırı sürecinin düşmesine başlamış bulunuyor. Haftalardır kara propaganda ile zemini hazırlanan saldırı planının bu yeni halkasını ise devrimci ve ilerici güçleri hedef alan gözaltı ve tutuklama terörü oluşturuyor. Direnişin daha ilk günlerinden itibaren, ilerici ve sol güçleri hedef haline getiren semaye devleti, bugüne kadar her

fırsatta saldırıyı ihmal etmemiştir. 11 Haziran'da ilk adımı atılan tutuklama furusu ise 15-16 Haziran ve takip eden günlerde tam bir insan avına dönüştürüldü. İstanbul, Adana, İzmir, Ankara, Eskişehir ve diğer birçok kentte şimdiden onlarca kişi tutuklanarak hapishanelere konuldu."

Açıklamada, sermayenin gözaltı ve tutuklama terörü ile direnişi bastırabileceğini umduğu, fakat direnişin dört bir yanda devam eden eylemlerle sürdüğü ifade edildi.

Son olarak, "BDSP olarak sermaye devletinin uyguladığı baskı ve zorbalığa karşı, devrim yürüyüşümüzü önümüzdeki günlerde de kararlı bir şekilde sürdüreceğiz, büyük halk direnişini büyüterek haramilerin korkularını gerçek kılacağız!" denilerek Taksim Dayanışması'nın forum çağrısına çağrısı yapılarak eylem sonlandırıldı.

Eylemde sıkça "Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz!", "Her yer Taksim her yer direniş!" "Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!" ve "Yaşasın Taksim Direnişi'miz!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Direnişe yönelik tutuklamalar sürüyor!

Geçtiğimiz bir hafta içerisinde 6 ilde (İstanbul, Kocaeli, Bursa, Batman, Ankara, İzmir) gerçekleştirilen operasyonlarda çok sayıda ev ve kurum basıldı. Hukuksuzluğun yeni bir örneği olan tutuklama kararı için yasaların tanımladığı hiçbir inandırıcı, somut delil bulunmuyor. Ev baskınlarından "örgütsel döküman" olarak çıkarılanlar sosyalist gazete, dergi ve kitaplardan oluşuyor.

İzmir'de mahkeme öncesi savcılık sorgusu sırasında Bayraklı Adliyesi önünde direnişçilere destek vermek için eylem gerçekleştirilmişti. Soruşturmayı yürüten savcı sloganlardan rahatsız olmuş bizzat kendisi gelerek eylemi bitirmeye çalışmıştı. Hukuksuz tutuklama terörüne imza atan savcı ve hakimlerin tahammül edemediği direnişçilerin sahiplenilmesi ve mücadelenin sürmesidir. Bunun için "3. dalga" diye tanımlanan tutuklama terörü tüm pervasızlığıyla sürdürülmüştür. İzmir'de 7'si BDSP'li 13 kişi hakkında tutuklama kararı verildi.

Bursa'da 4 Temmuz günü gözaltına alınan 14 kişi parça parça adliyeye sevk edilmiş 10 kişi ise tutuklama talebiyle mahkemeye getirilmişti. Mahkeme iki kişiyi serbest bırakırken 8 kişiyi tutukladı.

Kocaeli'de ise "Görevli polise mukavemet" ve Gezi'yle ilgili 6 eylemi yönetip yönlendirme ile suçlanan direnişçilerden 4'ü tutuklandı.

Bu süreçte mahkemelere yapılan itirazlar sonucunda Ankara'da Yusuf Can Yıldırım ve Hakan Keskin 5 Temmuz günü serbest bırakıldı.

Direnişçiler 'yasaklı' Konak Meydanı'nda!

Emek ve Demokrasi güçlerinin çağrısıyla bir araya gelen yaklaşık iki bin kişi yasaklı olan Konak Meydanı'nda forum düzenledi.

Gündoğdu Meydanı'nda toplanan kitle sloganlar ve "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam! / Parklar Bizim İzmir Platformu" imzalı pankartla Kibris Şehitleri Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Güzeltepe, Bornova, Güzelyalı'daki forumlardaki emekçiler de kendi pankartlarıyla yürüdü. Burada sayıları iki bini bulan kitle 2. Kordonu trafiğe kapatarak Konak Meydanı'na doğru yürüyüşe devam etti. Son olarak İzmir'de yapılan operasyonlarla tutuklanan 13 devrimcinin isimlerinin yazdığı dövizlerin de taşındığı "Her yer Taksim, her yer direniş!", "Gezi tutsakları onurumuzdur!", "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!" sloganlarıyla yürüyen kitlenin önü, Konak Meydanı'nın girişinde sivil polisler tarafından kesildi. Kitlenin kararlılığı karşısında polisler İzmir Valiliği'nin önüne çekildi ve kitle 'yasaklı' olan ve çok sayıda TOMA, akrep, çevik kuvvet ve sivil polisler tarafından ablukaya alınan Konak Meydanı'na girdi.

Yasaklı Konak Meydanı'nda forum

İzmirli emekçiler meydanın ortasında oluşturulan serbest kürsüde özgürce düşüncelerini ifade ettiler.

İzmirli direnişçiler, yasaklı meydana forum düzenledi. Meydanın orta noktasında oluşturulan serbest kürsüde İzmirli emekçilerden biri şunları söyledi: "Bizim savaşmamız gereken polisler, devlet kurumları değildir. Biz para babalarıyla savaşmalıyız. Bankalarla savaşmalıyız. Sömürgecilerle savaşmalıyız. Her gün bu noktalardan bir tanesini işgal etmeliyiz. Onlara eşitliği, insanlığı öğretmeliyiz."

Daha sonra söz alan bir direnişçi, evlerinde huzurdan uzak bir hayat yaşadıklarını ifade ederek, direnişçilere yönelik gözaltılara dikkat çekti ve şunları söyledi: "Ben evimde huzurlu bir şekilde oturamıyorum. Ben huzurdan yoksunum, arkadaşlarımız huzurdan yoksunlar. Türkiye'deki en büyük cadı avı burada İzmir'de yapılıyor. Tam olarak 34 arkadaşımız Gezi direnişinde sokaklarda halkımızın haklarını savundukları için evlerinden gözaltına alınarak zindanlara gönderildi. Ancak bizler halkımızın haklarını savunmaya devam edeceğiz. Her zaman sokaklardaydık, yarın da sokaklarda olmaya devam edeceğiz. Bundan kimsenin şüphesi olmasın." Direnişçinin konuşması sık sık "Gezi tutsakları onurumuzdur!", "İçeride, dışarıda hücreleri parçala" sloganları ve alkışlarla kesildi.

Yaklaşık iki saat süren forumda Taksim Dayanışması'nın taleplerinin kabul edilene kadar sokaklarda, meydanlarda olunacağı, Gezi tutsaklarının daha çok sahiplenileceği ve mahallelerde forumlarla devam etme kararları alındı. Forumun ardından sloganlarla tekrar Gündoğdu Meydanı'na yürüyen kitle burada eylemi sonlandırdı.

Hepimiz Ali'yiz, öldürmekle bitmeyiz!

10 Temmuz günü Ali İsmail Korkmaz'ın hayatını kaybettiği haberinin alınması üzerine başta Eskişehir olmak üzere birçok merkezde eylemler gerçekleştirildi.

Eskişehir'de Gültepe Mahallesi'nden "Ağlama anne evlatların burada!" sloganlarıyla gelen kitle Osmangazi Üniversitesi Kampüsü'nde bekleyenlerle birleşti. Hastane önünde saygı duruşuyla tüm direniş şehitleri selamlandı. Ali İsmail Korkmaz'ın cenazesi omuzlarda Osmangazi Üniversitesi kapısına kadar taşındı. Burada Ali İsmail Korkmaz'ın naaşı cenaze aracına alındı. "Ali İsmail Korkmaz ölümsüzdür!" pankartı açan binlerce kişi, sloganlarla cenaze aracının arkasında yürüyüşe geçti. Yürüyüş için Hasan Polatkan Caddesi trafiğe kapatıldı.

Ali İsmail Korkmaz'ın ölüm haberi sonrası ülkenin bir dizi alanında gerçekleşen eylemlerden biri de **Hatay'da** yapıldı.

Yüzlerce Hataylı emekçi alanlara çıkarak Saray Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Hatay'da eylemler sırasında katledilen Abdullah Cömert'in abisi Zafer Cömert de yürüyüşe en önde katıldı. Zafer Cömert "Ali kardeşimiz için en önde ben yürüyeceğim" diyerek katledilenleri anan bir konuşma yaptı. Armutlu gençliği "Abdullah Cömert ve Ali İsmail Korkmaz'ın hesabı sorulacak!" pankartı taşıyarak direniş şehitlerini selamladı.

Polis eylemi engellemek için barikat kurdu. Barikat önünde sloganlarla bekleyen kitleye polis azgınca saldırdı. Gündüz Caddesi'nde gerçekleşen polis saldırısında TOMA'dan tazyikli su sıkılırken kitlenin üzerine plastik mermilerle ateş açıldı. Polis saldırısına direnen kitle dağılmayarak çatışmaya başladı. Polise karşı direniş Armutlu Mahallesi'nde devam etti. Gaz bombası fişeklerinin direk vücuda hedef alınarak atılmasından kaynaklı yaralananlar oldu.

Direniş kararlılığı katledilenleri anma eylemlerine de rengini veriyor. Polis saldırılarına karşın kitleler sokakları terk etmiyor.

Mersin'de, İstanbul Beşiktaş'ta, Taksim'de, Yoğurtçu Parkı'nda eylemler hem Ali İsmail Korkmaz hem de polis saldırısına direnen Hatay için gerçekleştirildi. Keza Ali İsmail Korkmaz anmasını bitiren Eskişehir'de de Hatay'daki polis saldırısı üzerine yeniden eyleme geçildi.

İstanbul'da İstiklal Caddesi'nde kurulan iftar sofrasının toplanmasıyla birlikte binlerce kişi "Ölü mü

denir şimdi onlara Ali İsmail Korkmaz ölümsüzdür! / Beyoğlu Forumu" pankartı arkasında Galatasaray Meydanı'ndan başlayarak Taksim Meydanı'na yürüdü.

Taksim Meydanı'na girildikten sonra Gezi Parkı'nın girişindeki merdivenlerde Ali İsmail Korkmaz şahsında direniş sürecinde katledilenler için saygı duruşu gerçekleştirildi. Saygı duruşunun ardından kitle Gezi Parkı'na girdi. Burada bir süre daha sloganlar atan kitle, parkın içinde yapılan, direnişte katledilenlerin adlarının taşlara yazılı olduğu ve mumlarla süslenen sembolik direniş şehitliği önünde bekleyişini sürdürdü.

Kurtuluş Forumu bileşenleri aldıkları eylem kararıyla Gezi Parkı'ndaki yürüyüşe katıldılar.

Ayrıca **Bakırköy'de** de yüzlerce kişi forum sonrasında eyleme çıktı. Ali İsmail Korkmaz için eylemciler E-5 trafiğini ulaşıma kapattı. Forum için buluşan kitleler Ali İsmail'i anarak baskı ve şiddete karşı sokaklarda olmaya devam edeceklerini haykırdılar.

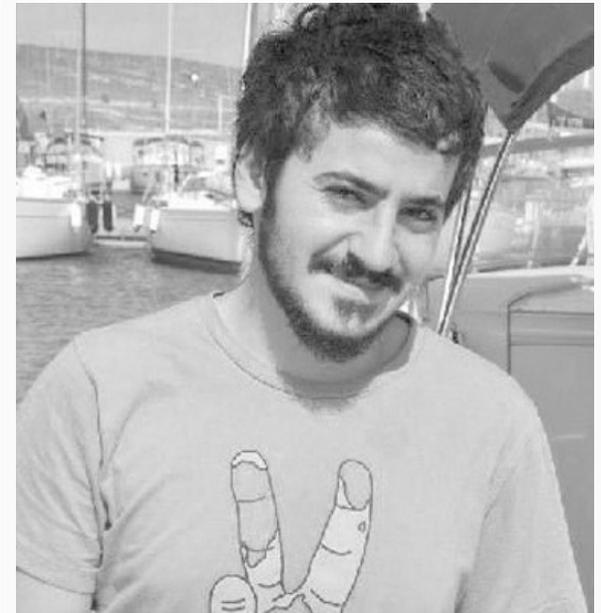
Kadıköy'de de Ali İsmail Korkmaz anıldı. Biraraya gelen binlerce kişi Ali İsmail Korkmaz anmak için Rıhtım'a yürüdü.

Rıhtım'a yürüyen kitle burada Kadıköy Meydanı'nı trafiğe kapatarak, oturma eylemi gerçekleştirdi. Kitle sık sık "Anne ağlama, evlatların seninle" sloganları atarak oturma eylemini sürdürdü.

Ali İsmail Korkmaz için **Beşiktaş'ta** Kartal Heykeli'nin önünden Abbasağa Parkı'na yürüyüş yapıldı.

Yürüyüşün ardından basın ve medya konulu foruma geçildi. Forumda basın ve medyanın Gezi Parkı olaylarına gözünü kapattığı ve yalan haberler yaptığı söylendi. Aynı zamanda alternatif basın ve medya kavramları tartışıldı. Ayrıca devrimci ve ilerici basının varlığına dikkat çekilerek ana akım medya eleştirildi.

Forumda söz alan bir Ekim Gençliği okuru da medyada aynı formatta programların olmasını 1980 faşist darbesiyle Türkiye'de esen neoliberal politiklardan kaynaklandığını, medyanın burjuva sınıfının tekelinde olduğu her durumda sermayenin çıkarlarına hizmet edeceğini vurguladı.

Direnişte 4. şehit: Ali İsmail Korkmaz

Taksim Direnişi eylemleri sırasında hayatını kaybedenlerin sayısı 4'e yükseldi. Eskişehir'de haftalardır yoğun bakımda olan Ali İsmail Korkmaz hayatını kaybetti.

Eskişehir'de 2 Haziran'daki direniş eyleminde polis saldırısından kaçarken "kimliği belirsiz kişiler" tarafından linç edilen ve beyin kanaması geçiren Ali İsmail Korkmaz, Osmangazi Üniversitesi Hastanesi'nde tedavi görüyordu. Korkmaz'ın saldırıya uğradığı sokakta polis ve faşist çetelerin birlikte eylemcileri linç ettiklerine dair fotoğraf olduğu düşünülürse "kimliği belirsiz" saldırganların kimin için hareket ettiği daha iyi anlaşılır.

Anadolu Üniversitesi öğrencisi 19 yaşındaki Ali İsmail Korkmaz 10 Temmuz'da hayatını kaybetti. Abdullah Cömert, Mehmet Ayvalıtış, Ethem Sarısülük'ten sonra direnişte bir şehit daha verilmiş olundu.

Bu daha başlangıç, mücadele sürüyor!

Taksim eylemlerine yönelik azgın polis terörü karşısında bir dizi il ve ilçede tepki eylemleri örgütlendi. Emekçiler, dizginlerinden boşalan polis terörüne öfkelerini haykırdılar.

Taksim Dayanışması'nın çağrısıyla 6 ve 8 Temmuz günlerinde gerçekleştirilmesi planlanan eylemler için toplanan kitleye polis azgınca saldırarak, bir çok yaralanmaya neden olurken, onlarca da gözaltı yaptı. Polis bu terörü, birçok yerde günlerce protestoya konu oldu. Emekçiler alanlara çıkarak, baskıların mücadeleyi bitiremeyeceğini haykırdı.

İstanbul

Küçükçekmece'de Taksim Dayanışması'nın polis terörüne tepkiyi yerellere taşıma çağrısı doğrultusunda 9 Temmuz günü refleks bir eylem gerçekleştirildi. Tepeüstü Meydan'da buluşan Küçükçekmece Dayanışması tarafından Cennet Mahallesi Hürriyet Caddesi'ne yürüyüş yapıldı. Yürüyüşte "Polis terörüne son! Gözaltılar serbest bırakılsın! Küçükçekmece Dayanışması - #direnkucukcekmece" ozaliti açıldı. Yürüyüş boyunca yapılan ajitasyon konuşmaları ile Küçükçekmeceli işçi ve emekçilere polis terörü, gözaltı ve tutuklamalar karşısında direnişi büyütme çağrısı yapıldı.

Tuzla Aydınli Mahallesi'nde meclis oluşturmak için 8 Temmuz'da yapılan toplantıda gündem gerçekleşen saldırı ve gözaltılar olarak değiştirildi ve yürüyüş kararı alındı. Meclis bileşenleri ve mahalle halkının aldığı kararla saat 21.00'de Tepe Durağı'nda yürüyüş için toplanma yeri verildi. Kısa sürede örgütlenen yürüyüşe yüzlerce emekçi katıldı. Bir saat süren yürüyüşte meclis bileşenleri megafondan yaptıkları konuşmalarda AKP'nin işçilere, kadınlara, öğrencilere, Kürtlere ve toplumun muhalif kesimlerine yönelik saldırıları teşhir edilirken gözaltıların serbest bırakılması istendi.

9 Temmuz günü de akşam gerçekleşen yürüyüş öncesinde, Aydınli semt pazarında çağrı bildirileri ajitasyon ile dağıtıldı. Aydınli'da bulunan kahveler gezilerek emekçiler yürüyüşe çağırıldı.

Aydınli Tepe Durağı'nda toplanan kitle sloganlarla yürüyüşe başladı. Bahçeler Mahallesi'ne doğru yapılan yürüyüş esnasında çevreden katılımlar da arttı. Aydınli Merkez'e gelindiğinde gençlerin oluşturduğu bir kitle "İçmeler" diye sloganlar attı. Yürüyüşün Aydınli Merkez'de sonlanmasına tepki gösteren gençler ısrarlarını sürdürdü. Bunun üzerine yürüyüş İçmeler'e doğru yönelirken "halk iredesini ortaya çıkarmaktan bahseden Dayanışma Meclisi" bileşenlerinden bazıları gençlerin önüne geçti. Bunun üzerine eylem Aydınli'da forum şeklinde devam etti.

Esenyurt Dayanışması'nının çağrısıyla 9 Temmuz'da **Esenyurt**'ta Depo Kapalı Cadde girişinde toplanıldı. "Taksim'den Lice'ye dayanışma sürüyor, mücadele büyüyor" şiarlı ve Esenyurt Dayanışması imzalı pankart açılarak yürüyüşe geçildi. Yurt içi Kargo işçilerinin direniş alanına gelindi ve burada bir süre sloganlarla süren bekleyişin ardından AKP'ye yürüme çağrısı yükseltildi. Caddede ve mahalle arasında evlerden ve araçlarından emekçiler alkışlarla ve kornalara basarak

saldırıyı protesto ettiler, yürüyüşe destek verdiler. Mahalle içinde yapılan yürüyüşün ardından ana cadde üzerine çıkan kitle yolun tek şeridini trafığe keserek AKP İlçe Binası'na kadar yürüdü. AKP önüne gelindiğinde burada öfkeli sloganlar haykırıldı. Açıklama yapılarak eylem sonlandırıldı.

8 Temmuz'da **Sarıgazili** emekçiler, Dayanışma Çadırı'nın önünden başlayarak iki saati aşkın bir süre yürüyüş gerçekleştirdi. Polis şiddeti ve gözaltıların teşhir edildiği eylemde emekçiler alanlara inerek öfkelerini haykırdı. Tekrar Dayanışma Çadırı'nın önüne gelindiğinde, Salı akşamı operasyonlara karşı yapılacak eyleme çağrıyla yürüyüş son buldu.

9 Temmuz'da Vatan İlköğretim Okulu'ndan başlayan yürüyüşte "Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz/ Sarıgazi halkı" pankartı açıldı. Sloganlarla polis terörüne öfkenin haykırıldığı yürüyüş, mahallenin caddelerinde sürdürüldü. Kemal Türkler Mahallesi'nden geçildiği sırada, evlerin pencere ve balkonlarından alkış ve tencere-tava sesleriyle destek geldi.

Ankara

Ankara Emek ve Demokrasi Güçleri 9 Temmuz'da bir eylem gerçekleştirdi. "Her yer Taksim her yer direniş!" şiarlı ozalitle yapılan yürüyüşe BDSP'nin yanı sıra devrimci ve ilerici kurumlar katıldı. Yüksel Caddesi'nde toplanan kitle, buradan AKP Ankara İl Binası önüne bir yürüyüş yaptı. Burada basın açıklaması gerçekleştirdi. AKP İl Binası önünde yapılan basın açıklamasının ardından sırasıyla Mithatpaşa Cad., Meşrutiyet Cad., Karanfil Sokak güzergahını takip ederek Yüksel Metro alt geçidinden Güvenpark'a yüründü.

9 Temmuz 2013 | Sarıgazi

Sermaye devletinin Taksim'deki saldırılarını protesto etmek için Ankara'daki ilerici-devrimci güçler ve emekçiler 7 Temmuz'da protesto eylemi düzenledi. Saat 18.00'da Güven Park'ta biraraya gelen bini aşkın emekçi "Katil devlet hesap verecek!", "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganları ile sermaye devletinin baskıcı uygulamalarına karşı çıktı.

Adana

Abidin Dino Parkı'nda biraraya gelen 'Adana Direniyor Platformu' bileşenleri 9 Temmuz'da ortak bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Açıklamada, Gezi Parkı'nın açılmasının ardından, forum düzenlemek amacıyla parka girmek isteyen, ancak polis tarafından engellenen Taksim Dayanışması'na yönelik yapılan polis saldırısı ve gözaltılar teşhir edildi. Direniş kararlılığı vurgulanarak gözaltıların derhal serbest bırakılması istendi. Eylemden sonra kısa bir skeç gösterimi yapıldı.

TMMŞP: Oyunlarınız sökmeyecek!

Meclis gündemine gelen torba yasa, dinci-gerici AKP iktidarının toplumsal muhalefetten intikam alma aracına döndü.

Taksim Direnişi ile sarsılan dinci parti, gözaltı ve tutuklama terörünün yanısıra, emek ve meslek örgütlerine yönelik saldırılarla da intikam savaşını büyüttü. Meclis gündemine gelen torba yasa, dinci-gerici AKP iktidarının toplumsal muhalefetten intikam alma aracına döndü. Öyle ki, torba yasaya son anda eklenen bir madde ile TMMOB'in yetkilerinin bakanlığa devredilmesi ve TMMOB'nin etkisizleştirilmesi gündeme getirildi.

TMMŞP'den açıklama

Dinci partinin bu saldırısına karşı Toplumcu Mühendis, Mimar & Şehir Plancıları tarafından bir açıklama yapıldı. "AKP TMMOB'den Gezi'nin intikamını almaya devam ediyor" ifadelerine yer verilen açıklamada "Oyunlarınız sökmeyecek!" denildi.

TMMŞP'nin açıklamasında şunlar ifade edildi:

AKP Gezi'nin intikamını almaya devam ediyor. Uzun süredir TMMOB üzerinde hesaplarını sürdüren gerici iktidar, Gezi'de kaybettiği prestijini gece geç saatlerde torba yasanın içine karıştırdığı yeni yasal düzenlemeler ile kurtarmaya çalıştı. TMMOB'nin yetkilerini bakanlığa devreden yasa ile AKP iktidarı çoktandır istediği "sınırsız yağmanın" kapısından girerken başlattığı cadı avını da sürdürmüş oldu.

Daha dün TMMOB yöneticilerini gözaltına alıp evlerine baskın yapan devlet, 12 Eylül'ün bile

yapmadığını yaparak mühendis, mimar ve şehir plancılarının örgütünü budayarak yağma ve rantla beslenen faşist iktidarı sağlama alma çabasıdır. Yine aynı gün içerisinde İzmir'de devrimcileri tutuklayarak Gezi direnişçilerine gözdağı verdiğini düşünen iktidar bugün de kitle örgütlerini etkisiz hale getirmeye çalışmaktadır.

Tüm bunlar göstermektedir ki yer, zaman, mekân ve kişi fark etmeksizin faşistler hep aynı yolu yürümektedir. Ve tarih bu yolu yürüyenlerin sonunun ne olacağını bize göstermiştir. Yalan, baskı, yoksulluk ve şiddet üzerine kurulan iktidarın kalan son yaldızlarını da döken isyan AKP iktidarını korkutmuş, yaklaşan fırtına öncesinde telaşlandırmıştır.

Gelinen yer ve tüm bu saldırılar AKP iktidarının aczini ve korkusunu ortaya koymaktadır. TMMOB, içeriden ve dışarıdan gelen tüm saldırı ve dönüştürme çabalarına bugüne kadar ayakta kalarak ve direnerek cevap vermiştir. TMMOB'yi bu noktaya taşıyan ne onun yasal dayanakları ne de idari yetkileridir. Örgütü ayakta tutan, üyeleri ve emekten yana duruşu olmuştur. Bir kez daha bu böyle olacaktır. Ne AKP'nin ne de bir başka tiranınin oyunları bu gerçeği değiştirebilir. Baskınız, zulmünüz ve devlet terörünüz bu güne kadar bu ateşi söndüremedi bundan sonra da söndüremeyecek, oyunlarınız sökmeyecek!

Toplumcu Mühendis, Mimar & Şehir Plancıları

10.07.2013

"TMMOB'nin gücü, üyesi ve halktır"

TMMOB'ye dönük saldırıları gündemine alan bir toplantı gerçekleştirildi.

Mimarlar Odası Büyükkent Şubesi'nde gerçekleştirilen basın toplantısına, çok sayıda meslek odası başkanı, mimar, mühendis, şehir plancısı olan üyeler ve destekçi kurum temsilcileri katıldı.

Toplantıda odalar adına basın açıklamasını Mimarlar Odası İstanbul Büyükkent Şubesi Başkanı Prof. Dr. Deniz İncedayı okudu. Taksim Dayanışması'nın bileşenlerinden olan oda yöneticisi ve üyelerin hükümetin sürdürdüğü şiddet ve hukuksuzluk sonucu gözaltına alındığı belirtilerek başlanan açıklamada, yaratılmak istenen korku ve baskı iklimine karşı, TMMOB'nin haklı mücadelesini sürdüreceği belirtildi.

Toplantıda oda yöneticileri de söz alarak düşüncelerini ifade ettiler.

Yapılan konuşmalarda, dün akşam mecliste hızla kabul edilerek geçirilen yasa ile TMMOB'nin vize hakkının kaldırılması da kınandı. Vize hakkının Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'na devredilmesinin şekilsel bir devir olmadığı belirtilerek, şehirlerin uluslararası sermayeye rant alanına dönüştürüleceği ifade edildi.

Vize hakkının kaldırılması kararının, TMMOB'nin toplum yararını gözeterek, hükümetin projelerine onay vermemesi ve Gezi Parkı Direnişi sürecinde Taksim Dayanışması'nın bir parçası olması nedeni ile "intikam alma" amacı taşıdığı vurgulandı. TMMOB'nin, gücünü paradan değil, üyelerinden ve halktan aldığı vurgulanarak, vize hakkı engellenerek TMMOB'nin bitirilemeyeceğinin altı çizildi. Direniş sürecinde atılan gaz fişekleri ile insanların gözlerinin kör edildiğini, çıkarılan bu yasa ile toplumun bir gözü olan TMMOB'nin kapatılmak istendiği vurgulanarak, "halkı yasalarla yok edemezsiniz" denildi.

Konuşmaların ardından toplantı sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Feniş işçileri mücadeleye kazandı

Haziran ayı ücretlerini alamayan işçiler, ücretleri ödenmediği takdirde tekrar iş durdurma eylemi yapabileceklerini ifade ettiler.

Feniş Alüminyum işçileri verdikleri kararlı mücadele sonucunda talep ettikleri ücretlerini aldılar.

İşçiler, Mayıs ayına ait maaşlarının ödenmemesi üzerine Haziran ayının 26'sından itibaren eylemlere başlamıştı.

Feniş Alüminyum Fabrikası'nda ücretlerin yatırılmaması yıllardır yaşanan bir sorun. Maaşların zamanında yatırılmaması Haziran ayında yeniden yaşanınca işçiler sorunun çözülmesi için tepkilerini eylemle gösterdiler. Feniş işçileri sözleşmeye göre her ayın 10'unda maaşlarını alıyor. Ancak yıllardır ücretler çeşitli dönemlerde zamanında ödenmiyor. Yaptıkları eylemlerle sonuç alamayan işçiler, aradan 20 gün geçmiş olması üzerine iş durdurma haklarını kullandılar. Sendika işyeri baştemsilcisinin bu sorunlar yaşanırken tatile çıkması baştemsilciye olan tepkiyi de artırdı. Eylemler sonrası, işçilerin kararlı mücadelesi karşısında patron geri adım atmak zorunda kaldı ve mayıs ayı maaşını yatırdı.

Hak gaspına eylemli tepki

26 Haziran gününden itibaren Feniş işçileri eylemlere başladılar. Öğle yemeğinden sonra makinaların başına geçmeyen işçiler sendika temsilciliğine giderek sorunların çözümü için eylemlere başlama kararı aldılar. 16.00-24.00 vardiyası çıkışında kapıya kadar alkışlarla yüründükten sonra yönetim binasına yönelen işçiler "Yönetim istifa!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!" sloganlarını attılar. Burada sorunların dile getirilmesinden sonra eylem sonlandırıldı.

27 Haziran günü ise yemekhanede çatal kaşık vurma eylemi yapıldı. 28 Haziran günü de memurların yemekhane geliş yolunda oturma eylemi yapıldı ve alkışlı protesto gerçekleştirildi. 30 Haziran gece

vardiyası çıkışı ve 08.00 vardiyasının giriş saatinde biraraya gelen işçiler yönetim binasına yürüdüler. Yönetim binasının önünde kısa bir süre oturma eylemi yapıldıktan sonra eylem sonlandırıldı.

Feniş Alüminyum işçileri, 3 Temmuz günü ilk önce 00.00-08.00 vardiyası ücretlerini alana kadar üretimi durduracaklarını açıkladı. Diğer iki vardiya da iş durdurma eylemini devam ettirdi. Ücretleri ödenmeyen Feniş işçileri 4 gün boyunca iş durdurmanın yanı sıra, tüm vardiya değişimlerinde yönetim binasının önüne giderek, ısıklıklar ve alkışlarla eylem yaparak haklarını istediler.

Feniş işçileri oyuna gelmedi

İş durdurma eylemlerinin 5. gününde fabrikaya Çelik-İş Genel Başkanı Ali Cengiz Gül gelmiş ve işçilere umutsuzluk yaymaya çalışmıştı. İşçilerin çıkarını savunması gereken sendika ağaları, işçileri bölmek ve patronun "işe başlayın, maaşları ödeyeceğim" teklifini kabul ettirebilmek için sandık kurdurtmuşlardı. Ama işçiler sandıktan mücadeleye devam kararı çıkararak, hem Feniş patronuna hem de sendika ağalarına gereken cevabı vermişlerdi.

Yaşanan bu gelişmeler üzerine Feniş patronu 9 Temmuz'da gece yarısı işçilerin Mayıs ayına ait ücretini ödedi. İşçiler de 00.00-08.00 vardiyasında işbaşı yaptılar.

Haziran ayı ücretlerini alamayan işçiler yasal sürecin dolmasıyla birlikte, ücretleri ödenmediği takdirde tekrar iş durdurma eylemi yapabileceklerini ifade ettiler.

Sendikaya rağmen verdikleri mücadeleyi kazanıma götüren işçiler özgüven tazelemiş oldular.

Kızıl Bayrak / Gebze

MİB'den Feniş işçilerine destek

MİB çalışanları yaptıkları bildiri dağıtımı ile işçi ve emekçilere Feniş işçilerini anlattılar. Beylikbağı'nın girişinde yapılan dağıtımda işçilerle sınıf dayanışması üzerine sohbetler edildi. Feniş Köprüsü'nde de iki koldan dağıtım yapıldı.

Sınıf devrimcileri işçilerin fabrikaya gelmesiyle birlikte fabrika içine "Ücret hakkımız engellenemez! Kazanana kadar mücadeleye devam!/MİB" imzalı kuşlamalar yaparak işçilere kararlılıklarını koruma çağrısı yaptı.

Sabah ve gece vardiyasından işçiler fabrika bahçesindeki çardaklarda beklerken sınıf devrimcileri de buradan işçilere seslendi.

Sınıf devrimcileri de tel örgülerin arkasından işçilerin sabah 08.00 eyleminde attığı sloganlara eşlik ettiler. Ardından sınıf devrimcilerinin yanına gelen işçilerle yapılan sohbetlerden sonra ziyaret sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Gebze

Birliğimiz bizi güçlü kılar!

Feniş Alüminyum Fabrikası'nda 10 yılı aşkındır ücret sorunu yaşanıyor. Ücretlerimiz geç yatırılıyor veya parça parça ödeniyor. Ücretimiz gecikmeli yatırılsa da en azından yatırılıyor diye düşünen işçi arkadaşların öfkesi bir şekilde bastırılıyordu. Bu soruna karşı iyiniyetle yaklaşılsa da diğer taraftan tepkiler birikerek bugüne gelinmiş olundu. İnsanlar susarak veya Feniş'te alacağımız kalmaz mantığının sorunlarını çözmediğini, aksine sorunu daha da derinleştirdiğini gördüler. Bu bizim için deneyim oldu, artık bu sorunun çözülmesi gerektiği bilinciyle tepkilerini eyleme dönüştürmesi gerektiği sendikaya iletili. Sendikayla bu sorun tartışıldı. İşçi arkadaşlar artık bir şeyler yapmak gerektiği, gerekirse iş durdurma dahil bütün eylemlerin hayata geçirilmesini kararlı bir şekilde dile getirdi. Kaybedecek bir şey kalmadığı arkadaşların bilincinde somutlaşmış oldu. Bunun netleşmesi sonucunda işçi arkadaşların, yaşanan durumun daha da kötüsünün olamayacağını anlaması eylemimizi başlatan bir kararlılığa dönüştü.

Eylemlerimizin ilk günü alkışlı protestolarla başladı. Yönetimi hedef alan "Yönetim istifa!" sloganlarıyla yönetime olan tepki coşkulu ve gür bir şekilde dile getirildi. İkinci gün, iş durdurma ve sorun çözümlene kadar da eyleme devam edilmesi işçi arkadaşlar tarafından onaylandı. 3 Temmuz gece vardiyasında başlayan iş durdurma eyleminin sonucunda ücretlerimiz yatırıldı. Yaşadığımız sorun çözümlene kadar devam edeceğiz, özellikle üretimden gelen gücümüzü kullanmaya ücret sorunu tam anlamıyla çözümlene kadar devam edeceğiz.

Buradaki en büyük deneyim birlikte mücadele edilirse sorunların üstesinden gelecek gücün bizlerde olduğunun farkına varmasıdır. İşçi arkadaşlar kararlı olmalıdır, geri adım atmamalıdır. Böyle süreçler birlik ve dayanışmamızın güçleneceği dönemlerdir.

Feniş Alüminyum'dan bir işçi

İşçiler inisiyatifi ele almak zorundadır!

Öncü ve sınıf bilinçli işçiler engelleri aşmaktaki iradeyi ve bilinci daha fazla kuşanmak zorundadır. Sendikal bürokrasiyi aşmak, sermayenin saldırılarına göğüs germek ve yeni kazanımlar elde etmek için bu zorunludur.

Haziran ayının ortasından başlayarak Tuzla ve Bursa'da Arobus-Argen'in iki farikasında da Birleşik Metal kısa sürede yetki almayı sağlayacak üye sayısını elde etmişti. Öncü işçiler, örgütlenme sürecinde üye kazandırmak için ara vermeden yaptıkları çalışma ile başarılı bir örneğe imza atmışlardı. Patron-Türk Metal ortaklığı ile işçiler baskı, zor ve korkutma ile sindirilmeye çalışılmış, öncü işçiler ve BMİS'te ısrar eden işçiler işten atılmış, Türk Metal, BMİS üyelerinin ezici bir çoğunluğunu kendisine üye yapmıştı. Hukuki süreç dışında bir süreç işletilmediği gibi, baskılara ve işçileri Birleşik Metal-İş'ten istifa ettirip Türk Metal'e üye yapma saldırısına karşı sınırlı bir-iki adım dışında adım atılmamış oldu.

Engelleri aşmak, engeller ne kadar karmaşık ve büyük olursa olsun gözümüzün mücadeleden başka bir şeyi görmemesinden geçmektedir. Bunu düstur edinen sınıf bilinçli işçiler sürecin kazanımla sonuçlanması için uğraştılar. Süreci Arobus işçilerinden ve onların bilinç-örgütlülük düzeyinden bağımsız ele almadılar. İşçilerin sendikal bilinç konusundaki açmazlarını aşmaya çalıştılar ve taban iradesinin, inisiyatifinin belirleyici olması yönünde adımlar attılar.

İlk işten atılmaların yaşandığı günden itibaren başlayan örgütlenme süreci kısa sürede sonuç vermişti. Bu ise örgütlülük planında aldatici bir durumdu. Örgütlülüğe saldırıda patron hızlı davranmış, işçiler ise kendiliğinden iş yavaşlatmış 32 araba yapıyorken 8 arabaya kadar üretimde düşüşler yaşanmıştı. Dışarıda ise fabrika önüne giderek atılan işçilere destek verilmiş bunun dışında bir pratik sergilenmemiştir. Sendika yönetimi hukuki süreç dışında farklı adımlar atmaya tercih etmedi. Bunun üzerine bunun anlaşılır bir durum olmadığını değerlendirmiş, hem işçilere, hem de sendika yönetimine 'beklemek kaybetmek, direnmek kazanmaktır' demiştik.

İşçiler bu yönlü adımlar atmakta kararlı olduklarını dile getirirler de sendika yönetimi karşısında güçlü bir irade ortaya koyamadı. Sendikacıların konumlarından gelen suni güç ne yazık ki beklemeye, beklemek ise Türk Metal'in üye sayısının çoğalmasına, bu da kaybettik havasının giderek oluşmasına neden oldu. İşçilerin, sendika yöneticilerinin konumlarından gelen o suni güce bakışı, daha yeni sendikayı ve örgütlülüğü tanımlarından gelmektedir. Bu ise pratikte gerçekleşecek örneklerle aşılabilir ancak. Bunu gerçekleştirmek için atılan adımların gecikmesi ise umutsuzluğu ve fiili eylem kararlarının kırılmasını beraberinde getirdi.

Fabrika önüne son gidildiğinde içeriden alkışlarla destek veren işçiler hiç de az değildi. Bu da içeride onca korkutmaya rağmen irade savaşının güçlü bir şekilde devam ettiğini gösteriyordu. Atılan işçiler, bu irade savaşı karşısında bir taraftan hızla bir şeyler yapılmasının zorunluluğunu dile getiriyorlar, diğer taraftan sendikasız olmaz diyorlardı. Ancak sendikayı ikna etmeleri gerekiyordu. Ki, en çok tekrarlanan söz 'sendikayı arkamıza almamız gerekiyor...' idi. İçeride bulunan işçiler de 'sendika neden gelmiyor, sendikayı

arkamızda görmemiz gerekiyor, burada çözümler hızlandı' diyorlardı. Sendika yönetimi ile bir toplantı kararı alınmasına rağmen aradan neredeyse bir hafta geçtikten sonra toplantı gerçekleşti.

Toplantıya patron-Türk Metal saldırıları sonucu eriyen bir kararlılık damgasını vurdu. Toplantının geciktirilmesi kadar dikkat çeken bir diğer olgu ise sendika şube yönetimindeki birçok bileşenin gelişmelerden haberdar olmamasıdır. Bosch için tüm şubeleri ile ayağa kalkan Birleşik Metal-İş'ten böyle bir ayağa kalkış beklenmiyordu. Şubelerini ayağa kaldırsa yeterdi.

Arobus örgütlenme süreci ve patron-Türk Metal ortaklığının saldırısı bizlere döne döne şunu yeniden göstermektedir: İşçiler inisiyatifi ele almak zorundadır. Taban iradesi geçerli kılınmak zorundadır. Öncü ve sınıf bilinçli işçiler engelleri aşmaktaki iradeyi ve bilinci daha fazla kuşanmak zorundadır. Sendikal bürokrasi alanında yaşanan sorunları aşmak için, sermayenin saldırılarına göğüs germek ve yeni kazanımlar elde etmek için, tüm zaafiyet alanlarını aşmak için bu zorunludur.

Son sözü işçi sınıfı söyleyecek!

Öte taraftan sınıf mücadelesi adına henüz her şeyin bitmediği, mücadelenin süreceği ve sürmesi gerektiği Arobus'tan atılan ve halen çalışan işçilere döne döne anlatılacaktır. Bu gerçek, Birleşik Metal-İş Arobus'ta yetkiyi alsa da değişmeyecekti. Ki, fabrikada yaşanması muhtemel sorunlarda, sözleşme dönemlerinde, sosyal yıkım politikalarını hayata geçiren sermaye sınıfı karşısında sürekliliği kaçınılmaz olan bir mücadele sınıfa kendisini dayatmaktadır. Şimdilik patron, alçaklıkta ve kuralsızlıkta sınır tanımayarak bir adım öne geçti ve sınıflar mücadelesinin bu alanında Türk Metal ortaklığı ile kalıcı olmayacak sahte ve sefil bir zafer kazandı.

Gebze Metal İşçileri Birliği

Simfer'de iş kazaları sürüyor!

Kayseri Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Simfer fabrikasında 04 Temmuz'da yaşanan iş kazasında Şaban Gökçe adlı işçi sağ el beş parmağını kaybetti. Kazadan sonra baygınlık geçiren Şaban Gökçe'ye ilk müdahale Kayseri Araştırma Hastanesi Acil Servisi'nde yapıldı.

İşçi yaşamını, işçi güvenliği ve sağlığını hiçe sayan Simfer yönetiminin vurdumduymazlığı, aşırı kar hırsı nedeniyle daha önce de defalarca iş kazaları yaşanmıştı. Simfer'de geçtiğimiz yıl eylül ayında bir işçi iş cinayetinin kurbanı olmuştu. Alaattin Devci isimli 40 yaşındaki işçinin üç çocuğu yetim kalmıştı.

İşçi ölümlerinden ve kazalarından ders çıkarmayan yönetim fabrikanın önüne bir ambulans dahi koymayadan çalışmaya devam ediyor. Daha önce de makineler arızalı olduğu için makine parçaları işçilerin yaralanmasına yol açmıştı. Fabradaki makinelerin bakım ve kontrolünü yaptırmayan patron yaşanan tüm 'iş kazaları'ndan sorumludur. Zira vasıfsız olarak işe alınan işçiler deneyimleri olmadıkları halde pres vb. tehlikeli bölümlere veriliyor. Bu durumda iş kazaları kaçınılmaz hale geliyor.

Simfer patronu, işçi güvenliği için para ayırmayı gereksiz masraf olarak görüyor. 300 bin liralık arabayla gezen patron ikinci fabrikasını işçilerin emeği üzerinden açarak büyüyor.

Kızıl Bayrak / Kayseri

Taral'da işten atma başladı!

Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenirken işverenle anlaşarak Türk Metal'e geçen işçiler işten atılmaya başlandı.

Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenirken işverenle anlaşarak Türk Metal'e geçen işçiler işten atılmaya başlandı.

Daha önce Birleşik Metal-İş 2 No'lu Şube'ye üye oldukları için işten atılan işçiler fabrika önünde direnişe geçmişlerdi. Patronun baskı ve kandırma çabaları karşısında dik duramayan işçiler, direnişin 11. gününde Türk Metal çetesi ve işverenle gizli görüşme yapmış ve örgütlü oldukları Birleşik Metal-İş'e dahi haber vermeden direnişi bitirerek sendika değiştirmişlerdi. Bu süreçte Taral işçilerine Türk Metal'e güvenmemeleri için sınıf devrimcileri tarafından uyarılar yapılmıştı.

Taral patronu sınıf bilinci ile hareket ediyor

Taral patronu sendika değiştirmeleri karşılığında atılan işçileri geri alacağını ifade etmişti. Hiçbir biçimde sendikalaşmaya öncülük eden işçileri işten atmayacağını ifade etmişti. Direnişteki işçiler ve içerde

çalışan işçiler sınıfsal bir bakıştan yoksun oldukları için tescilli hain Türk Metal çetesinin ve Taral patronunun verdiği sözlere inanarak birlikte yola çıktıkları Birleşik Metal-İş Sendikası 2 No'lu Şube'ye ihanet ettiler.

Türk Metal üyesi olarak işe başlayan işçiler arasındaki dayanışmayı kırmak için ilk günden itibaren patron ve Türk Metal gerici propaganda yürüttüler. Direnişin ardından 5-6 ay geçtikten sonra Taral patronu sınıf kimliğine sahip olduğunu gösterdi. İlk elden sendikal faaliyetin öncülüğünü yapan işçileri işten atmaya başladı. Türk Metal çetesi de patronun söylemlerini sahiplenerek işten atmalarda parmağı olduğunu gösterdi. Kriz bahanesini öne süren işverenin asıl atma gerekçesinin direnişle birlikte bazı işçilere duyduğu sınıfsal kin olduğu bizzat atılan işçiler tarafından ifade ediliyor. Şimdiye kadar, direnişte ve sendikal faaliyette öne çıkan 10 işçinin işine son verildi. İşçiler, Türk Metal'e ve Taral patronuna güvenmekle en büyük hatayı yaptıklarını ifade ediyorlar.

Kızıl Bayrak / GOP

CGT eşitlik istedi!

Fransa'daki Renault fabrikalarında örgütlü CGT Sendikası'nın Genel Sekreteri Xavier Raynaud, Oyak Renault ve genel olarak Türkiye'deki sendikal haklara yönelik saldırılarla ilgili inceleme yapmak üzere Bursa'ya geldi. Bursa'da Birleşik Metal-İş Sendikası'nı da ziyaret eden Raynaud, burada aynı zamanda Oyak Renault'ta yakın dönemde işten atılan işçileri dinledi.

Burada basına açıklamalarda bulunan CGT yöneticisi, iki ülke arasındaki çalışma koşulları ve sendikal haklar konusundaki eşitsizliğe değinerek, "Türkiye'de ortalama 8 yıl çalışan işçiler 500- 600 Euro alırken, Fransa'da yeni işe girenler bin 200 Euro alıyor. Fransa'da işçiler, haftada 35 saat çalışırken, Türkiye'de ortalama 45 saat çalışıyor. İşçilerin aynı maaşı almalarını istiyoruz" dedi.

Raynaud, yaptıkları incelemeler sonucu Bursa'da işçilerin bir takım isteklerinin olduğunu kaydetti. Raynaud, gelen talepler arasında Bursa'da çalışan işçilerin, Fransa'da görev yapan meslektaşları ile aynı ücret koşullarına ulaşmayı ve sendika seçebilme özgürlüğünü istediklerini öğrendiklerini kaydetti.

Türkiye ile Fas arasında rekabet ortamı oluşturulmaya çalışıldığını ve bu durumun kendilerini de olumsuz etkilediğini belirten Raynaud, çalışma koşullarının zorlaştığını ifade etti. Fransa'da da emeklilik ile ilgili alınan bir karardan işçilerin rahatsız olduklarını söyleyen Raynaud, bununla ilgili önümüzdeki günlerde büyük bir yürüyüş gerçekleştirileceğini de ekledi.

Raynaud ayrıca 12 Kasım 2012 günü Türk Metal Sendikası'nın sözleşme taslağına tepki gösterdikleri için işten atılan işçilerin yanında olduklarını, Türkiye'deki sendikalardan da aynı hassasiyeti beklediklerini ifade etti.

Kızıl Bayrak / Bursa

Vicdan Nöbeti'nde 20. buluşma

İş cinayetlerinde yaşamını yitiren işçilerin aileleri adalet talebiyle 7 Temmuz'da Vicdan Nöbeti'nin 20. buluşmasını gerçekleştirdi.

Meydanda buluşan aileler bir süre burada bildiriler dağıttıktan sonra sloganlarla Taksim Meydanı'ndan Galatasaray Lisesi'ne yürüdü. Yürüyüş boyunca da konuşmalar yapılarak sloganlar atıldı.

Galatasaray Lisesi önüne gelindiğinde, İdris Çabuk basın açıklamasını okudu. Açıklamanın öne çıkan konusu yakın bir süre önce Milas'ın Güllük Beldesi'nde iş cinayetinde 7 işçinin hayatını kaybetmesiydi. Milas'ta hayatını kaybeden 7 işçiyile birlikte Haziran ayında 104 işçinin öldüğü belirtildi. Aileler olarak bütün yargılama ve soruşturma süreçlerinin takipçisi olunacağı ifade edilerek, Milas'ta hayatını kaybedenlerin ailelerinin yargılama sürecinde kusurlu gösterileceğinden kaygı duydukları ifade edildi.

Basın açıklamasında Van Bayram Otel, Esenyurt, Ostim, İvedik ve BEDAŞ-Erkan Keleş duruşmalarının devam ettiği belirtilerek, süreçleri hakkında kısa bilgilendirme yapıldı. Açıklamada, yaşananların iş kazası değil cinayet olduğu ifade edilerek, bu duruma karşı duyarlı olan herkese mücadelelerine destek verme çağrısı yapıldı. İş ve işçi güvenliğiyle ilgili kanunun 1 yıl ertelenmesi eleştirilerek, bunun ölümlerin devam etmesi anlamına geleceği söylendi ve yasanın bir an önce uygulamaya konulması istendi.

Basın açıklamasının okunmasının ardından gazeteci Kemal Özmen ailelerle röportaj yaparak düşüncelerini sordu.

İş cinayetinde yaşamını yitiren Mevlüt Özbakar'ın yakını Ali Haydar Sağır, Hasan Özgür'ün yakını Hasan Kahraman, Heybetullah Güleç'in abisi Hakkı Güleç sorulara cevap verdi.

Sonrasında ise ailelerin vekili olarak Milas'a giden heyetten Av. Erbay Yucak Milas'ta yaşananların ayrıntılarını aktardı. Güllük'teki terfi istasyonunun 2006'da özelleştirildiğini ve işçilerin hiçbirinin gerekli eğitimi almadığını anlattı. Gerekli iş güvenliği önlemlerinin alınmadığı, elektrik arızasını tamir etmek için kamyon şoförünün gönderildiğini ve peşi sıra gidenlerin de zehirlendiğini anlattı. Savcılığın 7 kişilik bilirkişi heyeti atadığını ve 1-2 ay içerisinde rapor hazırlanacağını ifade etti.

Son olarak hastanede çalışan bir taşeron işçisi kendi çalıştığı hastanede yaşanan sorunlarla birlikte taşeron işçilerinin yaşadığı sorunları dile getirdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sermaye saldırıyor, işçiler direniyor!

Taşeronlaşma, işten atma saldırıları işçi ve emekçilerin yaşamlarında karşılaştıkları gündelik saldırılara dönüştü. Sermayedarlar, örgütlenmenin önüne geçmek, sömürüyü katmerleştirmek için her türlü saldırıyı gerçekleştirmekten kaçınmıyor. Sermayenin saldırıları karşısında, işçi ve emekçiler yaptıkları eylemler ve direnişlerle haklarını koruma mücadelesi veriyor.

26 Temmuz'da grev başlıyor

Genel-İş 1, 2 ve 3 No'lu Şubeleri, Büyükşehir Belediye Başkanı'na TİS için olumlu adım atması çağrısında bulunmak için, 10 Temmuz'da Genel-İş Toplantı Salonu'nda basın toplantısı yaptı.

Basın toplantısı, Şubat ayından beri süren TİS görüşmelerinin bilgisinin sunumuyla başladı. Belediye İzenerji işçilerine %8, İzelman işçilerine %6, 8, 10 zam vermeyi düşünüyor. İşçiler cephesinden ise bu kabul edilemeyecek bir rakam. Mart ayında grev kararlarını asan sendika şubeleri 9 Temmuz'da noter kanalıyla grev kararını İzelman ve İzenerji şirketlerine tebliğ ettiler. Eğer hala olumlu bir adım atılmazsa 10 bin işçiyle 26 Temmuz'da fiilen greve başlanacak.

İşten atılan sağlık işçileri eylemde

Behçet Uz Çocuk Hastanesi'nde çalışan taşeron sağlık işçilerinden ilk önce 17 kişi işten çıkarıldı. Yapılan itirazlar sonucu 5 işçinin işe geri alınmasına karşın 12 işçi işe alınmadı. Bunun üzerine SES ve Dev Sağlık-İş hastane önünde basın açıklaması yaparak işçilerin işe geri alınma talebiyle direniş başlattığını duyurdu. 9 Temmuz'da Behçet Uz Çocuk Hastanesi bahçesinde yapılan eylem sloganlar atılarak başladı. Okunan basın metnin de, emeklilik yaşı geldiği gerekçesiyle 12 işçinin işten atıldığı, söylenerek işten atmanın bakanlığın bilgisi dahilinde olduğu vurgulandı. İşçilerin işe alınma mücadelesinin haklılığı belirtilerek işçilerin işe alınma mücadelesinde sonuna dek yanlarında olacaklarını söylediler. Basın metninden sonra Behçet Uz sağlık işçileri, "işimizi, ekmeğimizi taşeron düzenine teslim etmeyeceğiz" başlıklı bir metin okudular. Basın açıklamasından sonra işçiler direnişe başladılar.

Arobus'ta işten atmalar sürüyor

Sendikalaştıkları için işten atmaların yaşandığı Arobus fabrikasında patronun saldırıları devam ediyor. Patron ve Türk Metal'in baskısı ile birçok işçi zorla Birleşik Metal-İş'ten istifa ettirilerek Türk Metal'e üye yaptırılmıştı. Kararlılıklarını koruyan ve Birleşik Metal-İş'teki üyeliklerinden istifa etmeyen 8 işçiden 6'sı da işten atıldı.

DİSA'da gelişmeler

Fabrika içindeki grev kararını zayıflatmak için DİSA Otomotiv patronu yoğun işçi alımı yaptı. Ve bu işçileri alırken sendikaya üye olmamaları üzerine telinde ve tehditte bulundular. İçeri giren işçilerin bir kısmı doğal

hakları olan sendikaya üye olma yolunu seçtiler. Kısa bir süre sonra "performans" düşüklüğü ileri sürülerek öncü bir işçi işten atıldı. İlerleyen süreçte toplam 5 sendika üyesi işçi aynı gerekçelerle işten atıldı ve fabrika önünde direnişlerini sürdürmekte.

4 Temmuz 2013 Perşembe günü Jandarma, kaymakamlığın talimatıyla DİSA Otomotiv önündeki çadıra müdahale etti. Çadır zor kullanılarak kaldırıldı. Bunun karşısında ciddi bir direniş, ya da çadırdaki ısrar göstermeyen sendika gün içerisinde fabrika çevresinde kalmakla yetiniyor.

Grev kırıcılığına durdurma

Grev karşısında baskı, tehdit ve grev kırıcıları devreye sokan THY yönetimine karşı mahkeme kararları çıkmaya devam ediyor. Grevi hukuksuz ilan etme çabasının mahkeme tarafından reddedilmesinin ardından, grev kırıcılığı mahkeme tarafından tespit ettirilmişti. 8 Temmuz günü İstanbul 5. İş Mahkemesi'nde görülen duruşmada bilirkişi raporuyla sabit olan grevdeki işçiler yerine başka işçi çalıştırılmasının ihtiyati tedbir yoluyla durdurulmasına karar verildi.

Kazova'da direniş sürüyor

Şişli Cami önünde toplanan işçiler, her hafta gerçekleştirdikleri Çarşamba yürüyüşlerine devam ederek, sloganlarla direniş çadırına yürüdüler. Direniş çadırı önünde yapılan basın açıklamasında, patronları Ümit Somuncu ve Mustafa Umut Somuncu'nun aylardır kendilerinden kaçtığı ve fabrika işgalinden sonra başladıkları dönüşümlü açlık grevine devam ettikleri belirtildi.

İşgal süreciyle birlikte Umut Somuncu'nun kendilerini telefonla arayarak "3-5 kişi ile görüşelim, ben yeri ve saati ayarlarım" dediği ifade edildi. Bir hafta haber alınamayan Umut Somuncu, tekrar aradığında, neden sözünde durmadığını sorduklarını, kendisinin de pişkin bir tavırla "siz Gaye Somuncu'ya gittiniz, Grup Yorum konserine gittiniz, ben de vazgeçtim" dediği anlatıldı. İşçiler haklarını alamadıkları sürece Somuncular'ın yakasını bırakmayacaklarını ve her yerde seslerini duyuracaklarını ifade edilerek açıklamayı sonlandırdı.

Jumbo'da işçiler grevde!

Hak-İş'e bağlı Çelik-İş Sendikası İstanbul 1 No'lu Şube üyesi Jumbo işçilerinin toplu sözleşme sürecinde anlaşma sağlanamaması üzerine başlattıkları grev 9 Temmuz itibarıyla 13. gününe girdi. Birçoğu uzun yıllardır Jumbo'da çalışan 160 işçinin grevi kararlı biçimde devam ediyor. Yıllardır kendi sektöründe bir dev konumunda olan Jumbo'da patronun ikramiyelere göz dikmesi ve ortadan kaldırma saldırısına karşı grev kararı alan işçiler üretimi durdurarak eyleme geçtiler. Ayrıca işçiler, maaş ödemelerinin de zamanında yapılmadığını, içeride 2 aylık maaşlarının bulunduğunu belirtiyorlar.

Jumbo'da 15 yıllık bir işçinin dahi asgari ücretin biraz üzerinde bir ücret aldığını belirten işçiler, Jumbo fabrikasının Bayrampaşa'dan Haramidere'ye taşınmasıyla birlikte ikramiyeyi ortadan kaldırma gibi birtakım hak gasplarının arttığını dile getirdiler.

Grev alanında görüşlerini aldığımız işçiler, toplu sözleşme sürecinde yaşanan saldırılara karşı mücadeleye hazırlanıklarını ifade ettiler.

1968'de kurulan köklü bir fabrika olan Jumbo'da yönetimin uyguladığı emek ve işçi düşmanı politikaların bir sonucu olarak grev sürecinin yaşandığına dikkat çeken işçiler, grevin fabrikanın kuruluşundan itibaren ilk kez yaşandığını da sözlerine ekliyorlar.

Fabrikanın girişinde 8'er saat nöbet tutan grev gözcüsü işçiler grevle dayanışma ziyaretlerini karşılıyorlar. İşçileri son olarak 8 Temmuz Pazartesi günü BDSP'liler ziyaret ettiler.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Rimaks'ta sendikaya rağmen direniş!

Tuzla Deri Sanayi Bölgesi'nde faaliyet yürüten Rimaks Fabrikası'ndan işçiler haksız gerekçelerle işten atıldı.

Kanser nedeniyle yakın bir akrabasını kaybeden Hıdır Özkara cenazeye gittiği için işten atıldı. Ustabaşından izin alarak 2 gün işe gelmediğini 3 gün sonra işbaşı yaptığında başsağlığı bile dilenmeden tazminatsız olarak işten atıldığını söyleyen Özkara, işe geri dönmek için direnişe geçti. Fabrikanın örgütlenme süreçlerinde de yer alan Özkara, 5 Temmuz'da fabrika önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Öğle saatinde Rimaks Fabrikası önünde açıklama yapıldı. "Atılan işçiler geri alınsın!", "Sendika uyuma direnişe sahip çık!" sloganları ile basın açıklaması yapıldı

Özkara işe geri alınmaya kadar direnişe devam edeceğini belirtti.

Desteğe gelen İsmacco işçileri adına bir konuşma gerçekleştirildi. Konuşmada, "işçiler kardeşler, direnişler de kardeşler ancak birlikte kazanılır" denildi. Açıklamaya Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, EMEP, ÜİD-DER ve İsmacco işçileri de katıldı. İçeride çalışan Rimaks işçileri de açıklamaya destek verdi.

Kızıl Bayrak / Tuzla

"Çözüm" süreci

Öcalan'ın "tarihi" nitelik atfedilen Newroz mesajı, Kürt hareketinin "siyasal çözüm" arayışının vardığı noktanın özlü bir ifadesi olmuştur. Kapalı kapılar ardında nasıl bir pazarlığın yapıldığına açıklık getirmese de, yürütülen görüşmelere hangi sınıfsal bakışın yön verdiği ve gerçek muhatap olarak kimlerin alındığı yeterli açıklıkta ortaya çıkmıştır.

Bugün İmralı'da kurulan masada, yıllardır ulusal özgürlük mücadelesinin tüm yükünü omuzlayan ve bunun için ağır bedeller ödeyen Kürt alt sınıflarının gerçek çıkar ve özlemlerine tümüyle aykırı olarak, kurulu düzenle barışıp bütünleşmenin önü açılmaya çalışılmaktadır. Mesajın asıl muhatabı da Türkiye'nin emekçileri ve ezilenleri değil, fakat kurulu düzenin efendileridir. Türk burjuvazisinin ve devletin gerici yayılcı emelleri okşanarak, bununla uyumlu söylemler öne çıkarılarak, sözümona "barış ve kardeşlik çözümü" aranmaktadır.

Uzun yıllardır dillendirilen "siyasal çözüm" çizgisi, Kürt sorununa anayasal sınırlarda, yani kurulu düzen zemininde, reformist bir çözüm arayışıdır. 1993'den itibaren adım adım geliştirilen bu çizgi İmralı savunmaları ile yepyeni bir boyut kazanmış, reformist uzlaşma çizgisi hiç değilse o gün için kaba bir teslimiyete varmıştır. Sonraki süreçte Kürt hareketi özellikle bölgede yaşanan gelişmelerle birlikte yeniden toparlanma yaşamış, Kürt halk kitleleri daha kitlesel bir biçimde mücadele alanlarına çıkmışlardır. Bu süreçte kazandığı moral ve özgüvenle Kürt hareketi yeni talepler ileri sürerek çitayı yükseltse de, devletle masaya oturmanın ötesinde bir stratejik hedeften yoksun olduğu ölçüde, süreç kendi mantığına uygun bir gelişme seyri izlemiş, sonuçta bugünkü noktaya

gelinmiştir.

Bugünse, temelde bölgeye dönük emperyalist politikalar ile Türk burjuvazisinin çıkarlarını bununla uyumlulaştırma çizgisinin, yanısıra da AKP'nin iktidardaki konumunu sağlamlaştırma hesaplarının yön verdiği bir "Kürt açılımı" gündemdedir. "Açılım"ın amacı elbette Kürt sorunu gibi köklü ve kapsamlı bir sorunu çözmek değil, fakat yatıştırıp yönetilebilir sınırlara çekmek ve bu arada silahlı biçimiyle Kürt hareketini tasfiye etmektir. Elbette olanaklı olabilirse eğer siyasal Kürt hareketini emperyalizmin ve AKP'nin bölgeye ve Türkiye'ye ilişkin kirli politikalarına yedeklemektir.

Görüşmeler düzenin kirli ve karanlık kurumları üzerinden gerçekleşmekte, böylece devletin resmen muhatap olmadığı bir "barış süreci" gösterisi sahnelenmektedir. AKP iktidarının göstermelik girişimlerine, aşağılayıcı bir üslupla sürdürülen "terörü bitirmek" propagandası eşlik etmektedir. Sürecin nereye varacağı, "Kürt reformu" kapsamında hangi adımların atılacağı konusunda ise halen hiçbir açıklık yoktur. Tek açık nokta, silahlı biçimiyle Kürt hareketinin tasfiyesidir. Böylece "terör bitirilecek", Türkiye "bu bela"dan artık nihayet kurtulacak, akan kan duracak, anaların gözyaşları dinecek ve bu arada Türk-Kürt kardeşliği de yeniden pekişecektir. Halen söylem bundan ibarettir. Türk cephesinden "terör" bikkınlığının ve Kürt cephesinden "barış" özleminin istismarına dayanan, açıklıktan yoksun ve inandırıcılıktan uzak bir süreç işlemektedir.

Öcalan'ın "Newroz mesajı" da işleyen sürecin ruhuna uygundur. İmralı savunmalarında formüle edilen yeni ideolojik platformun temel argümanları

tekrarlanmaktadır. Yanı sıra süreci daha kolay ilerletebilmek adına yeni "açılımlar" yapılmakta, "Misak-ı milli", "bin yıllık ortak islam bayrağı", "Hz. Musa, Hz. İsa ve Hz. Muhammed'in mesajlarındaki hakikatler" türünden gerici söylemlere başvurulmaktadır. Emperyalistlerin ve Türk egemenlerinin tüm hassasiyetlerinin gözetildiği, ilkelerden yoksun, tümüyle pragmatizmin yön verdiği bir süreç yaşanmaktadır.

Dünden bugüne Kürt hareketi

PKK siyasal mücadele sahnesine çıktığında, devrimin ilk aşamasını ulusal sorun eksenine oturtan anti-emperyalist, anti-sömürgeci, anti-feodal bir programa sahipti. Devrimci-demokratik çizgide gelişen mücadele Kürt sorununun gündeme taşınmasında ve Kürt ulusal uyanışında tarihi bir rol oynadı. Ulusal sorun çerçevesinde temel önemde bir devrimci dinamiğin açığa çıkmasını sağladı. Bu dönemde tanınan "Kürt realitesi", Kürt özgürlük mücadelesinin yaşadığı bu devrimci gelişmenin ürünüydü ve tarihsel inkarcı çizgiye büyük bir darbe anlamına geliyordu.

Ancak PKK, devrimci siyasal kimliğine rağmen, küçük-burjuva demokratik bir ulusal hareket olarak, kendi başına devrimci çizgide derinleşme imkanlarından yoksundu. 1992'de en üst noktaya ulaşan mücadeleyi daha ileriye taşımaya güç yetiremedi. Mücadelenin salt ulusal-siyasal istemlere daralması, temel toplumsal sorunlara dayalı sınıfsal mücadeleye uzaklık, başından itibaren en temel zaafiydi. Bu nedenle Kürt emekçilerinin sınıfsal enerjisini harekete geçiremediği gibi, Türkiye'nin işçi ve emekçilerinin desteğini almayı da başaramadı.

Mücadelenin gelişiminin kendi sınırlarına dayanması ile '89 çöküşü sonrası dünya ölçüsünde yaşanan gelişmeler, Kürt hareketini bir "yol ayrımı"na getirdi. Ya Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri ile devrimci temellerde birleşmeye yönelecek ya da emperyalist sistem ve kurulu düzenle uzlaşma yolunu tutacaktı. PKK salt ulusal istemlerle sınırlı bir mücadele çizgisinin ötesine geçmeyi başaramadığı için yaşadığı tıkanmanın önünü açamadı, düzen içi "siyasal çözüm" çizgisine yönelerek devrimci çözüm yolunu terketti. İmralı savunmaları ise bu uzlaşmacı reformist yönelimin tasfiyecili bir ideolojik açılımla tüm sonuçlarına vardırılması oldu.

Bugün Öcalan ile gerçekleşen görüşmeler, İmralı teslimiyeti sonrası süreçte yeniden başlayan ve devleti masaya oturtmanın ötesinde bir stratejik hedefi olmayan "silahlı mücadele"nin gücü ile değil, tam da devrimci çizgide yürütülen mücadelenin yarattığı birikim sayesinde mümkün olmaktadır. "Barış süreci" nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, anayasal/yasal düzenlemeler gerçekleşsin ya da gerçekleşmesin,

ve Kürt hareketi

N. Eren

devrimci mücadele döneminin ürünü önemli kazanımlar elde edilmiştir ve bunlar bugün fiilen kullanılmaktadır da.

İmralı savunmaları: Bütünsel bir teslimiyet platformu

“Siyasal çözüm” yönelimi ‘93’te başlasa da, Kürt hareketi açısından asıl dönüm noktası İmralı teslimiyetidir. İmralı savunmaları ile ideolojik-teorik ve politik planda emperyalist sistemle ve kurulu düzenle bütünleşmeyi zora sokacak tüm sorunlarda köklü açılımlar yapılarak, bütünsel bir tasfiye platformu ortaya konulmuştur. Marksizmin geçersizliği ve devrimin kategorik reddi üzerine oturan bu açılımlarla, devrimci geçmişle tüm bağlar koparılmakla kalınmamış, emperyalist dünya sistemi ve kapitalist toplum düzeni, “20. yüzyılın sonunda zafer kazanan demokratik sistem”, “demokratik uygarlık”, “demokratik düzen” vb. söylemlerle olumlanmıştır.

Bilimsel dünya görüşünün, devrimci sınıf mücadelesinin ve devrim hedefinin tümüyle terkedildiği, kurulu düzenle barışıp bütünleşmeye dayalı bu yeni ideolojik platform, köklü bir konum ve kimlik değişiminin ifadesi olmuştur. Bu yeni konuma uygun olarak devrimci demokratik ulusal program da yerini Kürt sorununun anayasal yollardan reforme edilmesine dayalı bir liberal ulusal programa bırakmıştır. Sorun “cumhuriyetin demokratikleşmesi” olarak formüle edilmiş, bununla kurulu toplumsal düzen zemininde demokratikleşme hedefi dile getirilmiştir. Buna göre, Kürtlerin hedefi artık kurucusu oldukları cumhuriyeti, demek oluyor ki burjuva sınıf egemenliğine dayalı mevcut düzeni, demokratikleştirmektir.

Böylece ulusal sorun ile Kürt emekçilerinin sınıfsal çıkar ve özelemleri birbirinden kategorik olarak koparılmıştır. Küçük-burjuva devrimci-demokrat bir hareket olarak yola çıkan PKK, İmralı süreci ile birlikte liberal demokrat bir ulusal hareket haline gelmiştir. Kurulu düzenle barışıp bütünleşmeye dayalı siyasal çözüm yönelimi onu bu süreçte bir orta sınıf hareketine dönüştürmüştür. Kürt hareketi kitle tabanı olarak bugün de alt sınıflara dayanmakla birlikte, artık onların değil fakat burjuvazinin çıkarlarının ifadesi bir çözümün peşinde koşmaktadır. İçine girdiği yönelimin ve aradığı çözümün nesnel bilimsel mantığı bakımından bu tartışmasız bir olgudur.

Sosyalizmin alternatifi bir “yeni” sistem!

İmralı’da oluşturulan “yeni” sistem, devrime ve sosyalizme karşıtlığa dayalıdır. Yeni açılımlarla “dar

sınıfsal bakış” ve “dogmatik sosyalizm” aşılmıştır! Yeri geldiğinde kapitalizmin ürettiği kötülükler sıralansa da, bunlar ahlaki suçlamalar olmanın ötesine geçmemekte, tüm bu kötülüklerin kaynağı olan sınıflı toplum gerçeği ve özel mülkiyet düzeni hiçbir biçimde hedef alınmamaktadır.

İmralı’dan bu yana değişik formülasyonlarda ifadesini bulan bu yeni sistem, devrimin, devrimci sınıf mücadelesinin, onun yol ve yöntemlerinin reddedilmesine dayanmaktadır. Marksist bakışaçısı, materyalist tarih anlayışı bir yana bırakılmakta, tarihsel ilerleme “sınıf mücadeleleri” ile değil “zihniyet mücadeleleri” üzerinden açıklanmaktadır. İnsanlığın önündeki sorunlar devrimci sınıf mücadeleleri ile değil, “egemen zihniyet”in altilmesi ile, böylece “demokratik düzen”in tam zaferi ile çözülecektir! Bu, sınıflar ve toplumsal sistemler üstü “saf ve ideal” bir demokraside ifadesini bulan ve sosyalizmin alternatifi olan bir düzendir. Son yıllarda “kapitalist modernite”ye karşıtlık üzerinden formüle edilen “demokratik modernite” de bunun üzerine oturmaktadır.

Demokrasi sorunu ve “demokratik modernite” aldatmacası!

İmralı’da içi boşaltılan en önemli kavram demokrasi kavramı olmuştur. Bunun esasını ise demokrasinin sınıfsal karakterinin reddi oluşturmuştur. Artık sözkonusu olan, Kautsky’nin kötü ünlü saf ve ideal sınıflar üstü demokrasi anlayışıdır. Devrimden kopuşun kaçınılmaz bir sonucudur bu. Devrim hedefinin bir yana bırakılmasına, demokrasi sorunu ve mücadelesinin sınıf ilişkileri ve mücadelesinden koparılması eşlik etmiştir. Kürt sorununu kurulu düzen zemininde ve onunla bütünleşerek çözmek stratejik hedefi bunu gerektirmiştir.

Kuşkusuz sınıfsal gerçeklik tümüyle reddedilmemekte, fakat artık sınıfsal içeriğinden soyutlanmış olan demokrasi mücadelesinde esasa ilişkin bir rol oynamamaktadır. Demokrasi mücadelesinin temel dinamikleri işçiler ve emekçiler değil, başta kadınlar ve gençler olmak üzere çevreciler,

ezilen etnik ve dini gruplar, kültürler, tarikatlar vb.'dir. Elbette ezilenlerin bir parçası olarak emekçilere de belli bir rol atfedilmektedir. Ne var ki sınıfsal kimlikleri üzerinden değil, fakat daha çok sınıflar üstü bir demokrasi mücadelesine sunacakları destek çerçevesinde.

Son dönemde Kürt hareketinin dilinden düşmeyen, "derin" bir çözümlemenin ürünü sayılan "demokratik modernite" formülasyonunda da sınıfsal gerçekliğe yer yoktur. Bu sayede Kürt halkının farklı sınıflardan oluştuğu, bu temelde farklı çıkar ve özelemleri olduğu gerçeğinin üzeri örtülmektedir. Kürt sorununun salt ulusal sınırlara indirgenmesi ve burjuva çizgide çözümü, öncelikle sınıfsal gerçeklerin gözlerden gizlenmesini gerektirmektedir.

Oysa, ne tarihte ne de bilimde, sınıfları üstü bir demokrasi, "demokratik düzen" ya da "modernite"ye yer vardır. II. Enternasyonal oportünizminden miras bu düşünce tarihsel açıdan tümüyle dayanaksız ve bilimsel açıdan tam bir safsatadır.

İmralı'dan bu yana formüle edilen "demokratik düzen", "demokratik sistem", "demokratik modernite" vb., formülasyonlar, anarşizmden alınma, sözde devleti dışlayan, kitlelerin özyönetimi olarak tanımlanan "demokratik konfederalizm" formülasyonu ile birlikte alabildiğine bulanık ve belirsiz bir içerik taşımaktadır. Gerçekte ise tüm bu formülasyonlarla ileri sürülen, klasik sosyal-demokrasinin "demokrasinin sınırlarını genişletme" programından başka bir şey değildir. İmralı'da yapılan ise, devlete ve demokrasiye ilişkin eklektik ve iç tutarlılıktan yoksun teorik-felsefi açıklamalarla, mevcut düzenin ve devletin temellerine dokunmayan yeni çizgiye sözde bilimsel bir inandırıcılık kazandırmaya çalışmak olmuştur.

Buna göre, sadece kapitalizm değil sosyalizm de, devletin tüm kötülüklerin kaynağı olduğunu göstermiştir. Dolayısıyla devlete ilişkin her türlü istem ve arayış bir yana bırakılmalı, ezilenler iktidar mücadelesinden uzak durmalıdır! Böylece, devletin sınıfsal karakteri gizlenmekle kalınmamakta, devlet tüm kötülüklerin kaynağı sayıldığı halde, mevcut düzeni ve onun devletini yıkma hedefi de reddedilmektedir. Öcalan'ın, devlet ile demokrasinin uzlaşmaya dayalı birliğini anlatan "1 devlet +1 demokrasi" formülasyonuna göre, her ikisi de sınıflar üstü olan devlet ile demokrasi hep bir arada olacak, ancak "ne kadar az devlet o kadar çok demokrasi" formülü gereğince, demokrasi kendi etkinlik alanını sürekli genişletmeye çalışacaktır.

Devlet konusundaki bilimsel teorinin reddine

dayanan, liberal kautskist tezler ile anarşizan söylemler bulamacından oluşan bu görüşler, emekçi sınıfları ve ezilenleri kapitalist devlete karşı silahsızlandırmanın ötesinde bir işlev taşımamaktadır. Mevcut burjuva sınıf devletine ve dayandığı sınıf ilişkilerine esas yönünden bir itiraz yöneltilmemekte, sadece despotik niteliğinin siyasal reformlar yoluyla sınırlandırılması hedeflenmektedir. Reformizmin "demokrasinin sınırlarını genişletme" programı tamı tamına budur.

II. Enternasyonal'de temsil edilen klasik sosyal demokrat akım, demokrasinin bir devlet biçimi olduğu, dolayısıyla sınıfsal bir nitelik taşıdığı bilimsel gerçeğini reddetmiş, burjuva demokrasisini sınıflar üstü bir demokrasi olarak idealleştirmiştir. Bununla birlikte, sınıf ilişkilerinden hareket eden bütünsel bir reformlar programına sahiptir. Kürt hareketinin "cumhuriyeti demokratikleştirme" programında ise demokratikleşme sorunu "Kürt reformu"na daraltılmakta, demokrasi mücadelesi çerçevesinde diğer temel sorunlar ile işçi sınıfı ve emekçilerin temel demokratik istemleri arasında açık bir bağ kurulmamaktadır.

Daha da önemlisi, yalnızca demokrasinin kendisi değil, demokrasi uğruna mücadelenin de sınıflar üstü olmasıdır. Gericiliğin kaynağı olan egemen sınıfların yerini "statükocu oligarşik devlet", demokrasiden çıkarılan sınıf ve tabakaların yerini ise feminist, çevreci, etnik, kültürel, dini gruplar vb.'inden oluşan "sivil toplum" almıştır. Demokrasi mücadelesi burjuvazinin sınıf egemenliği sistemini değil, fakat devlete egemen statükocu oligarşik zihniyeti hedeflemelidir. Dolayısıyla demokrasi mücadelesi bir sınıflar mücadelesi değil, "sivil toplum"u oluşturan kesimler ile oligarşik devlete yön verenlerin temsil ettiği zihniyet arasındaki bir mücadeledir.

İmralı açılımı üzerinden kaleme alınan yeni PKK programı da, "cinsiyet özgürlükçü ve ekolojik toplum" eksenli bir "demokratik dönüşüm"ü hedeflemektedir. Bu dönüşümün öncü güçleri kadınlar ve gençliktir. Mevcut sınıf egemenliği sistemi ve mülkiyet ilişkilerine karşı bir tutum yoktur. Köylülüğün özgürleşmesi sorunu ve mücadelesi bir yana bırakılmakta, feodal ilişkilerin tasfiyesinden söz edilmemektedir. Sadece "Ortaçağ kalıntısı ağalık, şeyhlik, aşiretçilik, tarikatçılık gibi olgular uygun yöntemlerle demokratik dönüşüme" uğrattılacaktır.

Böylece her alanda devrimci dönüşümün önü kesin bir biçimde kesilmiştir. Kurulu toplumsal düzen, onun sınıf ve mülkiyet ilişkileri artık tümüyle tartışma dışıdır. "Demokratik düzen" ya da "demokratik modernite"

hedefine devrim yoluyla değil "demokratik dönüşümler" yoluyla, devrimci sınıf mücadeleleri ile değil ideoloji, zihniyet ve ahlak mücadeleleri ile ulaşılabacaktır.

Kürt emekçilerinin sınıfsal talep ve özelemlerini tümüyle bir yana bırakan bir programdır bu.

"Türk-Kürt ittifakı" gerici söylemi!

Öcalan'ın İmralı savunmalarından bu yana ileri sürdüğü, Kürt hareketinin de döne döne tekrarladığı söylemlerden biri, tarihsel referanslar üzerinden gerekçelendirilen "Türk-Kürt ittifakı"dır. Kürt sorununu burjuvaziye uzlaşarak çözmek, bu temelde düzenle barışıp bütünleşmek hedefi, Türk-Kürt ilişkilerinin "bin yıllık" tarihinin de yeni bir yorumunu gerektirmiştir.

"Türk-Kürt ittifakı", materyalist tarih anlayışının bir yana bırakılmasına dayanan, tarih bilincini ezilenler aleyhine yok eden bir tezdır. Bu teze dayalı gerici söylemler Newroz mesajında da tekrarlanmıştır: "*Bugün kadim Anadolu'yu Türkiye olarak yaşayan Türk halkı bilmeli ki Kürtlerle bin yıla yakın İslam bayrağı altındaki ortak yaşamları kardeşlik ve dayanışma hukukuna dayanmaktadır.*"

Bu "bin yıllık kardeşlik", Türk ve Kürt egemen sınıflarının bin yıl boyunca bölgede her milliyetten ve mezhepten halklara zulmetmesinden başka bir şey değildir. İmralı'da, tüm ezilenlerin yaşadığı sorunları kavramayı olanaklı kılan sınıf bakış açısının terkedilmesine tarih bilincinin yok edilmesi eşlik etmiştir. Bu sayede egemen sınıflar gerçeğinin üzeri örtülmekte, gerçekleşen gerici ittifak halkların "kardeşliği ve dayanışması" olarak sunulabilmektedir.

"Bin yıllık" sürecin başlangıcı 1071'de Türklerin Malazgirt'ten Anadolu'ya girmesine dayanmaktadır. Kürt beyleri ile anlaşılan Selçuklu İmparatorluğu, Bizans'ın üzerine yürüyerek Anadolu'yu ele geçirmiştir. Bu ittifak 16. yüzyılda yeni bir biçim kazanmıştır. Yavuz Sultan Selim döneminde merkezi feodal Osmanlı İmparatorluğu ile yerel Kürt feodal beylikleri arasında gerçekleşen gerici ittifak sayesinde Aleviler kırımdan geçirilmiş, Ortadoğu'nun kapıları Osmanlı'nın yağma ve talanına açılmıştır. Dolayısıyla, "ortak İslam bayrağı altında" gerçekleşen, fetihçi Osmanlı İmparatorluğu ile Kürt feodal beylerinin bölge halklarını köleleştirmeye dayalı ittifakıdır.

Bu bin yıllık "Kürt-Türk ittifakı"na, tam da egemen sınıfın ve devletin bugünkü ihtiyaçları üzerinden işaret edilmektedir. Türk burjuvazisinin bölgesel yayılmacı hedeflerine uygun düştüğü ölçüde, geçmişte Türk ve Kürt egemen güçleri arasında gerçekleşen gerici ilişkiler olumlanarak, hedeflenen burjuva sınıf uzlaşmasına dayanak yapılmaktadır. Dolayısıyla, emekçi sınıfların değil egemen sınıfların çıkarlarına yanıt veren bir ittifak arayışındır sözkonusu olan. Kürt sorununu çözmeyi başaran bir Türkiye, Kürtlerin desteğini de arkasına alarak güçlenecek, Ortadoğu'da, Balkanlar'da ve İç Asya'da lider ülke olarak öne çıkacaktır. "Kürt reformu" sayesinde burjuvazi içerde kendisine "ayak bağı" olan önemli bir sorundan kurtulacak, Kürt emekçi sınıfları rejimle barışacak, böylece güçlenen Türkiye bölgede yayılmacı hedeflerini sorunsuzca hayata geçirecektir.

PKK geçmişte, bu bin yıllık sürece damgasını vuranın Türk ve Kürt halkları arasındaki "kardeşlik ve dayanışma hukuku" değil, feodal-sömürgeci bir imparatorluğun yayılmacı hedeflerine yanıt veren gerici bir ittifak olduğunu çok iyi biliyordu. '70'li yıllarda bunu, çağdaş Kürt işbirlikçiliğinin tarihsel temeli olarak niteliyor ve sert bir biçimde mahkum

ediyordu. “Çağdaş İdris-i Bitlisiler” sözü, PKK’nin kendi Kürt politik hasımlarına dönük en ağır nitelendirmelerinden biriydi.

Bugün Kürt hareketi tarihsel-toplumsal gerçekliğe ilişkin bilimsel bakış açısını unuttuğu için değil, bu bakış açısıyla hareket etmenin imkanlarını yitirdiği için, ulusal soruna ezilen sınıfların çıkarları değil Kürt burjuvazisinin çıkarları doğrultusunda çözüm aradığı, dolayısıyla sorunu bu düzenin temelleri üzerinde çözmek istediği için, bilinçli bir tutumla hareket etmekte, bunun gerektirdiği “açılımlar”ı yapmaktadır. “Türk-Kürt ittifakı”na “ortak islam bayrağı” söylemi üzerinden daha da gerici bir içerik kazandırılmaktadır.

En büyük tehlike:

Emperyalist politikalara yedeklenmek!

İmralı’da yaşanan devrimci çözüm yolunun terk edilmesi olmuştur. Bugünkü yönelim ise çok daha tehlikelidir. Bölgeye ilişkin emperyalist planların yön verdiği politikalar giderek daha açık bir biçimde dillendirilmektedir.

Emperyalist-kapitalist sistemin derinleşen bunalımı, dünya ölçüsünde nüfuz mücadelelerini kızıştırmakta, bu çerçevede kutuplaşmalar yaşanmaktadır. Ortadoğu bu kutuplaşma ve çatışmanın en önemli alanı durumundadır. Ulusal mücadele olmanın sağladığı imkanlarla bölgede önemli güçlere sahip olan Kürt akımları bu kutuplaşma içerisinde kendisine bir yer aramakta, bugün Kürt hareketinin politikalarına da bu yön vermektedir.

Ortadoğu’ya yeni bir şekil verme çabasında olan ABD emperyalizmi bunu değerlendirmekte, Türk gericiliğini de yönlendirerek, Kürtleri kirli planlarına dahil edecek politikalar geliştirmektedir. Türk burjuvazisinin ve dinci iktidarın Güney ve Batı Kürdistan petrolü üzerine yaptığı hesaplar da “Kürt açılımı”nda önemli bir rol oynamaktadır. Kısacası gerici çıkarlara ve kirli planlara dayalı bir süreç yaşanmaktadır.

İmralı görüşmeleri Suriye krizinin en kritik aşamasında başlamış, PKK’nin etki alanında olan Batı Kürdistan’daki gelişmeler bunda önemli bir rol oynamıştır. ABD emperyalizmi yaşanan kutuplaşma çerçevesinde bölge halklarını birbirine düşürecek bir Sunni-Şii eksenini oluşturma çabasıdadır. Bu gerici politikada Kürtlere de bir rol biçilmekte, Kürt hareketi de buna yanıt verecek tarzda hareket etmekte, buna uygun söylemler geliştirmektedir. Kürt basınında kimi yazarlar, bu yeni dönem politikasının gerçek içeriğini tüm açıklığıyla ortaya koymakta, Ortadoğu’daki kutuplaşmada Kürtler ABD-İsrail-Türkiye ekseninde yer alıyor diyebilmektedir. Türk basınındaki amerikancı kalemler de yeni “barış süreci”ni Kürt hareketinin ABD-İsrail-Türkiye eksenine eklememesi olarak nitelendirmekte, ABD’nin ve AKP’nin bu konudaki manevralarını açıkça övmektedirler. Süreç işler de tüm sonuçlarına varırsa eğer, bu, Kürt halkının birikiminin bölgesel düzeyde emperyalizmin ve Türkiye gericiliğinin hizmetine verilmesi demek olacaktır.

“Adil ve onurlu bir barış”!

Egemen sınıfların ihtiyaçlarına yanıt veren sınırlı bir “Kürt reformu”, en bağnaz temsilcilerinin iktidarda olduğu burjuva rejimin gerici-faşist karakterini değiştiremeyeceği içindir ki, “demokratik cumhuriyet” hedefinden çok “barış” söylemi öne çıkarılmakta, buradan mesafe alınmaya çalışılmaktadır. Barış, son derece insani bir istem olduğu ölçüde, ölçsüz bir

demagojinin konusu olmakta, tıpkı demokrasi gibi içi boşaltılmakta ve istismar edilmektedir. Bunun gerisinde büyük bir aldatmaca vardır. Zira halen “adil ve onurlu barış” adı altında işleyen süreç, sınıf gerçeği gizlenerek Kürt emekçilerinin ve yoksullarının mevcut düzenle barıştırılması anlamına gelmektedir. Bu ise Kürt emekçilerine yapılabilecek en büyük kötülüktür.

Kürt sorununun “barışçıl” çözümünün sadece Türkiye’de değil bölgede de barışın kurulmasına, halklar arasında kardeşleşmeye hizmet edeceği, şu sıra çokça kullanılan bir söylemdir. Oysa daha görüşmelerin sürdüğü süreçte yaşananlar, Kuzey Kürdistan’da sağlanacak bir “barış”ın neye hizmet edebileceğinin ilk işaretlerini vermiştir. ABD emperyalizminin bölge politikaları gözetilmekte, İran’da dün silah bırakan PJAK’ın yeniden eline silah alacağı söylenmektedir. Türkiye parçasında silahlar bırakılarak “barış” tesis edilecek, fakat Batı ve Doğu Kürdistan’da Kürtlerin elinde silah olacaktır! Düzen gericiliği ile kurulan “barış masası” daha şimdiden bu sonuçları üretebilmektedir.

Bugün Ortadoğu halklar arasında gerici boğazlaşmaların alanı haline getirilmek istenmekte, Türk devleti de bu kirli emperyalist politikanın taşeronu olarak hareket etmektedir. Kürt hareketi bunu bir imkan olarak değerlendirmek, bu politikalar üzerinden Kürtlere bölgede yer açmak çabasıdadır. “Onurlu barış” bunun üzerine tesis edilmeye çalışılmaktadır.

Oysa, savaşları ve gerici şiddeti üreten kaynak yok edilemediği sürece, Kürtler de dahil Ortadoğu halklarını bekleyen barış ve kardeşlik değil, kanlı çatışmalardır. Bu gerçeğin üzeri örtülmekle kalınmamakta, “bin yıllık islam bayrağı” altında gerçekleşen ittifakın yeniden kurulması üzerinden, bölge halklarını köleleştirmeyi hedefleyen gerici planlara yarayacak politikalar geliştirilmektedir.

Öte yandan, bir süre önce basına yansıyan son İmralı tutanakları bir başka gerçeği gözler önüne sermiştir. Öcalan, “barış masası”nda bir sonuca ulaşamazsa, bu Türk halkıyla yıllarca sürececek çok daha kanlı bir savaşa yol açar diyebilmektedir. Böylece bir kez daha o bilinen öldürücü çözümsüzlük ikilemi

dile getirilmektedir. Ya Türk devleti artık kendisi için önemli bir “ayak bağı” haline gelmiş olan Kürt sorununun reformcu çözümüne evet diyecek, böylece Ortadoğu, Balkanlar ve iç Asya’da lider güç haline gelecektir. Ya da Türkler ile Kürtler arasında çok daha kanlı bir boğazlaşmaların önü açılacaktır! Peki sonuçta ne için? Elbette Türk burjuvazisini bir kez daha masaya oturmaya razı etmek için! Geçmişte de sık sık dile getirilen bu gerici ikilem bir umutsuzluk senaryosudur. Bunun Türk ve Kürt emekçilerinin gerçek çıkarlarıyla, özgürlük ve eşitlik içinde kardeşleşmesiyle uzaktan yakından bir ilişkisi yoktur.

Devrimciler ulusal sorunu, değişik milliyetlerden emekçilerin yakınlaşması, birleşip kaynaşması temelinde ortaya koyar ve bu temelde çözmeyi hedeflerler. ‘70’li yıllarda Kürt reformistleri bile, kendi çizgilerinde sorunu genelde Türkiye’de demokratikleşme mücadelesi içinde ortaya koyuyor, bu çerçevede çözmeyi hedefliyorlardı. Bugün sözkonusu olan ise, burjuvazinin sınıf çıkarlarının yön verdiği bir gerici çözüm arayışıdır. Burjuvazinin bakış açısı üzerinden sorun ancak böyle gerici ikilemler üzerinden ortaya konulabilmektedir.

“Kapitalist modernite” sosyalizmle aşılacaktır!

Demokrasi, barış, özgürlük vb., sadece emperyalistlerin ve işbirlikçi gericilerin değil, Kürt hareketinin dilinde de emekçi kitleleri aldatmanın bir aracı haline getirilmiştir. Bu düzen koşulları altında anayasal düzenlemeler yoluyla Kürtlerin ulusal eşitlik ve özgürlük istemi gerçekleşemez. Özel mülkiyet düzeninin temellerine vurulmadan, halklar arasında demokratik eşit ilişkiler geliştirilemez. Türkiye’nin gerici burjuva sınıf düzeni ayakta kaldığı sürece, egemen ulusun tüm ayrıcalıklarına son vermek, yerine iki ulusun her alanda tam eşitliğine, bu temel üzerinde gönüllü birliğine dayalı bir “demokratik cumhuriyet” kurmak mümkün değildir.

Kapitalist toplum sistemini izleyecek bir “demokratik sistem” ya da “kapitalist modernite” alternatifi bir “demokratik modernite”, yalnızca bir aldatmacadır. Tarihsel açıdan gerçek dışı ve bilimsel açıdan tam bir safsatadır. Bu düzen aşılamadığı sürece “kapitalist modernite” dışında bir “demokratik modernite” yoktur, olamaz da. “Kapitalist modernite” yalnızca toplumsal devrim ve sosyalizmle aşılabılır.

Halkların özgür, eşit ve kardeşçe yaşayabileceği biricik toplumsal sistemin sosyalizm olduğunu, yenilgiyle sonuçlanan o çok kısa tarihsel deneyim yeterli açıklıkta ortaya koymuştur. Halkları birleştirip kaynaştıran ve gerçek kardeşliği sağlayan, düzen gericiliği ile kurulan “barış” masaları değil, sömürgeci düzenleri hedef alan ulusal kurtuluş mücadeleleri ile sosyal devrimler olmuştur. Emekçi halklar mevcut düzene karşı mücadeleler içinde birleşip kaynaşmışlar, sosyalizm bayrağı altında ulusların eşitliğine ve özgürlüğüne dayalı bir toplumsal düzeni kurmayı başarmışlardır.

Bugün ezilen uluslar emperyalist-kapitalist düzen içinde kendisine yer açmaya çalışan politikalarla değil, bu düzeni aşmayı hedefleyen mücadeleler içinde özgürleşebilirler. Bunun ötesindeki çıkış arayışları yalnızca emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin politikalarına yedeklenmeye yol açacak, ezilen halklara özgürlük getirmeyeceği gibi, başka halkların köleleştirilmesine dayalı kirli planlara hizmet edecektir.

Gezi Parkı Direnişi'nden ayaklanmaya... - 1

İstanbul ayaklanması 2013

Volkan Yaraşır

İstanbul Ayaklanması, Türkiye'nin son 33 yılının birikimi ve 2008 sonrası kapitalizmin yapısal krizinin ortaya çıkardığı yüksek konjonktürün ürünü olarak doğdu.

“Evet isyan”, “devrim sanki göz kırptı”

31 Mayıs 2013'te İstanbul'da başlayan ayaklanma; kapsamı, içeriği, taşıdığı potansiyel, bugüne kadar yarattığı birikimler ve olağanüstü deneyimleriyle tarihsel bir kırılmayı işaretliyor.

90 yıllık T.C. tarihinde yeni bir tarihsel momente geçişi simgeliyor.

Gezi Parkı Direnişi'nin hızla bir ayaklanmaya dönüşmesi başta Ankara, Adana, İzmir ve Dersim olmak üzere 79 ilde etkisini şiddetle göstermesi, T.C.'nin aldığı her önlemin kitleler tarafından boşa çıkarılması ve milyonların zorbalığa, zulme ve şiddete karşı çıplak vücutlarıyla, ellerindeki taşlarla militan direnişi geleceğin fethine yönelik muazzam bir deneyim oldu.

Kitle hareketi bir geri çekilme momentine girse de, ayaklanma hali devam ediyor. Bugüne kadar ayaklanma bir dizi iç evrim geçirdi. Kendi içinde salınımlar gösterdi. Kitlelerin yaratıcı zenginliği ve kitle mücadelesinin muhteşem gücü, ayaklanmayı besledi, çok boyutluluğunu ve çok yönlülüğünü ortaya çıkardı. Radikal ve militan ruhunu güçlendirdi.

İstanbul Ayaklanması, isyan ve ayaklanma tarihinde son derece istisnai yerini aldı. Tarihi bugüne çağırırdı. Tarihe muhteşem izler ve durumlar bıraktı. İsyanın enternasyonalliğine güç verdi. Ayaklanma ve direniş sadece Anadolu topraklarında değil, küresel düzeyde insanlığı kuşattı ve ruhunu besledi.

Volkan patlaması

İstanbul Ayaklanması her büyük “toplumsal olay” (isyan ve devrimlerde olduğu gibi), uzun, sessiz ve derin bir birikimin inanılmaz bir şiddetle kendini dışavurmasıyla gerçekleşti.

Bu birikimi patlatacak “şey” Gezi Parkı Direnişi'yle açığa çıktı. Direniş, halk ayaklanmasının fitilini ateşledi.

Diyalektik kendi kuralını herkesin gözü önünde ama herkesi şaşkına uğratacak bir biçimde işletti. İstanbul Ayaklanması sınıflar mücadelesinin özünde bir biriktirme süreci olduğunu, tarihle randevunun ancak bu biriktirmenin başarılmasıyla gerçekleştiğini gösterdi.

Gezi Parkı Direnişi, tam suyun kaynadığı, su moleküllerinin eşığı geçtiği, aştığı nokta (100. derece) olarak dikkat çekti ve iz bıraktı.

Tıpkı Rusya'da 1905 Devrimi'ni tetikleyen işçilerin Kışlık Saraya yürüyüşü gibi, Buazizi'nin Tunus'ta kendini yakmasıyla Arap İsyanlarının Kuzey Afrika'yı sarması ve Rosa Parks'ın bindiği otobüste beyazlara ayrılan yerde ısrarla oturması ve bunun üzerine tutuklanmasıyla, ABD'de ırk ayrımcılığına karşı siyahi hareketin dalgasal yükselişi gibi...

Gezi Parkı Direnişi “tarihsel bir olayın” başlangıcı oldu. Direniş büyük bir birikimi ve öfkeyi harekete geçirip, patlatarak, ayaklanmaya dönüştü.

Ayaklanmanın iç dinamikleri ve bileşenleri tam bir halk ayaklanması içeriğinde biçimlendi. Ayaklanma heterojen, çok katmanlı ve çok sınıflı bir gelişme dinamiği gösterdi. Gençlik ayaklanmanın katalizörü olarak işlev gördü. ‘Orta sınıf’ gibi melez tanımlamalar yapılsa da, ayaklanmaya emekçi yığınların yoğun bir katılımı görüldü.

Gençlik ve ‘orta sınıf’ vurgularıyla ayaklanma, özellikle sol-sağ liberaller tarafından içeriği boşaltılıp, apolitize edilerek, stilize edilmiş bir gösteriye dönüştürülmek istendi.

Bu yaklaşım ayaklanmanın içeriğini boşaltma, taşıdığı devrimci potansiyeli eritme ve göstermeme gayretiydi. Ayrıca düzen ve devletin işlevsizleştiği ve “yok olduğu koşullarda” düzen ve devlete vurgu yaparak, siyasal iktidarın acil olarak ihtiyaç duyduğu meşruiyet kaybını engellemeyi ve meşruiyeti tahkim etmeyi amaçlayan, karşı devrimci argümantasyonlar olarak tarihe geçti.

Karşı devrim sol liberalleri yeni “organik aydınları”

olarak sonuna kadar kullandı (bu kesimler de her an kullanılmaya hazır olduğunu bir kez daha büyük bir görevşinaslıkla gösterdi). Ve en az devletin açık şiddeti kadar, tehlikeli işlev gördükleri açığa çıktı.

İstanbul ayaklanması tesadüfi ve istisnai gelişme değildir

İstanbul Ayaklanması üzerine çeşitli yorumlar yapıldı. Bu yorumlar ağırlıklı ajitatif ve aktüel vurgularla sınırlı kaldı.

İstanbul Ayaklanması, Türkiye'nin son 33 yılının birikimi ve 2008 sonrası kapitalizmin yapısal krizinin ortaya çıkardığı yüksek konjonktürün ürünü olarak doğdu.

Bu tanımlamayı açmak gerekirse; dünya, kökleri 1970'lerin başına dayanan, yapısal krizin, 2008'de kendini depresyon şeklinde dışa vurmasıyla, olağanüstü bir dönemin içine girdi.

Kapitalizmin tarihinde yaşanan diğer yapısal krizlere kısaca baktığımızda, içine girdiğimiz tarihsel momentum daha iyi kavranabilir.

Kapitalist sistemin birinci yapısal krizi olarak tanımlayabileceğimiz 1873-1896 krizi, en başta kapitalist transformasyonda bir değişikliği işaretledi. Bu süreç kapitalizmin serbest rekabetçi döneminden, tekeli kapitalizm ya da emperyalizmin çağına geçişi simgeledi. Yine bu süreç emperyalist öznelerin hegemonya savaşlarına/krizine sahne oldu. Doğal sonucu olarak birinci paylaşım savaşı gerçekleşti. Aynı konjoktür, Ekim Devrimi'nin önünü açtı. Ve birinci sol dalga diye de tanımlayabileceğimiz devrim dalgasının başta Almanya, İtalya, Avusturya ve Macaristan'ı sarması izledi. 1918-1923 devrim yılları olarak tarihe geçti. Çeşitli ülkelerde işçi konseyleri ve komün deneyimleri yaşandı. Ne yazık ki bu büyük devrimci dalga işçi sınıfının yenilgisiyle kırıldı. Devrim dalgası geri çekildi.

1929-1939 krizi kapitalizmin tarihindeki ikinci yapısal kriz oldu.

1920'de İtalya'da Mussolini'nin, 1932'de Almanya'da Hitler'in iktidara gelişi yeni bir dönemi simgeledi. İşçi mücadelesinin geliştiği bu iki ülkede bir karşı devrim olan faşizm iktidara geldi. Avrupa'da faşist darbeler gerçekleşti. Japonya'da benzer gelişmeler yaşandı. Ardından dünyanın emperyalist özneler tarafından yeniden paylaşılması gündeme geldi. İkinci paylaşım savaşı başladı. Dünya kan gölüne dönüştü. Milyonlarca insan yaşamını yitirdi. Potsdam, Yalta ve Tahran anlaşmalarıyla dünya paylaşıldı. Doğu Avrupa SSCB'nin ekonomik ve nüfuz alanında kaldı. Savaşın kısa bir süre sonra, iki kutuplu dünyayı simgeleyen konjonktürün önü açıldı. 1945-1990 arasına damgasını vuracak uzun Soğuk Savaş dönemi başladı. Kısaca her yapısal kriz savaşlara, devrimlere ya da karşı devrimlere ve emperyalist özneler arası çatışklara, hegemonya savaşlarına sahne oldu. İçine girdiğimiz süreçte, kökleri 1970'lerin başına dayanan kapitalizmin yapısal krizi ya da büyük bunalım

dönemidir. Bu süreç, neo-liberal karşı devrim stratejisinin 1980'den sonra küresel boyutta hayata geçirilmesi, Sovyet sisteminin 1989'da çökmesi, Doğu Avrupa'daki rejimlerin 1991'de yıkılması, 1.5 milyar insanın emperyalist-kapitalist sisteme entegre olması ve refah ya da sosyal devletin sosyal yönünün metalaştırılması sayesinde uzun bir resesyona (küresel düzeyde kısa çevrimli krizler üreterek) kendini dış vurdu (bu dönem 30 yıl krizi olarak da tanımlanabilir). Yukarıda saydığımız faktörler krizin yıkıcılığını önledi ve ötedi. 2008, yapısal krizin yeni bir evreye, depresyon aşamasına geçişini işaretledi. Kriz bütün yıkıcılığıyla küresel düzeyde etkisini gösterdi. Ve göstermeye devam ediyor. Önümüzdeki aşağı-yukarı çeyrek asırlık sürecin yapısal krizin yıkıcılığına sahne olması yüksek bir olasılıktır.

Kapitalizmin yapısal krizleri, bir dizi karakteristik özelliğe sahiptir, bu karakteristik nitelikler anlaşılacağı oranda Avrupa'nın küresel krizin odağına dönüşmesi, yine Avrupa'nın son 50 yılın en büyük sınıf ve kitle hareketlerine sahne olması ve Yunanistan'da uzun soluklu bir ayaklanma halinin yaşanması, 57 büyük grevin yapılması, bunların 23'ünün genel grev olarak gerçekleşmesi, Mısır ve Tunus ayaklanmaları ve bu ayaklanma dalgasının Kuzey Afrika'yı ve Ortadoğu'yu sarması ve son olarak İstanbul Ayaklanması'nın ve Brezilya'yı ve Mısır'ı saran kitle hareketinin oturduğu tarihsel bağlam anlaşılabilir.

Kapitalizmin yapısal krizleri küresel düzeyde sınıfsal ve toplumsal antagonizmayı şiddetlendirir ve yoğunlaştırır.

Bugün isyan hareketlerinin, son 5 yıllık kesitte olağanüstü artması ve yaygınlaşması, kıtadan kıtaya, bölgeden bölgeye sıçraması tesadüfi bir gelişme değildir. Diyalektiğin yıkıcı tezahürüdür. İstanbul Ayaklanması'nı da bu paralelde okumak ve değerlendirmek gerekir.

Ayrıca yapısal krizlerin, kendini küresel düzeyde hissettirmesi, bir kriz senkronu (ekonomik krizin yanında ekolojik, gıda, hegemonya, uygarlık krizleri) şeklinde dışavurması, uzun bir dönem sürmesi, etkisinin çeyrek, yarım yüzyıl gibi hissettirmesi, salt finasta çöküşler değil, sanayide ve ticarete yıkımlar ve deformasyonlar yaratması gibi belirtileri vardır.

Bu karakteristik özellikler (konsantre bir şekilde) küresel düzeyde sınıfsal ve toplumsal antagonizmayı şiddetlendirici faktörler olarak dikkat çeker.

İstanbul Ayaklanması'nın analizinde 21. yüzyılda kapitalist sistemin kendi tarihindeki en yoğun ve en derin entegrasyon sürecinin yaşanmasının önemi üzerine durulmalıdır. Sistemin entegrasyon düzeyi kapitalist sistemin varoluşu olan sermaye birikimini sağlamada inanılmaz olanaklar sunarken (dünyanın fabrikalaşması, her ülkenin bir atölyeye dönüşmesi, yeni üretim teknikleri, haberleşme, bilişim, uzay, nano teknolojilerde olağanüstü adımlar, sermaye hareketlerinin müthiş bir hız kazanması, son derece rafine bir şekilde emeğin kontrolü ve disipline edilmesi, metalaşmanın inanılmaz boyutlara ulaşması vb.) paradoksi bir biçimde, kaos teorisine ya da "kelebek etkisi"ne uygun Çin'de kanat çırpın kelebeğin, Amerika'da kasırgaya yol açması gibi, emeğin ve kitlelerin mobilizasyonunda, örgütlenmesinde, iletişimde inanılmaz olanaklar ortaya çıkardı. Burjuva kozmopolitizmine karşı, isyanın enternasyonalleşmesine olağanüstü zeminler hazırladı. İsyanın enternasyonalleşmesi; isyanın ruhları silahlandırması yanında, neşenin, coşkunun, katarsisin, paylaşma ve dayanışmanın rahmi olmasıyla tüm insanlığı kuşatması, ortak ve kolektif bir ruh halinin inşasını sağladı.

Finans-kapitalin küresel düzeyde sistematik

güvencesizleştirme, esnekleştirme, işsizleştirme, sendikasılaştırma, mülksüzleştirme yoksullaştırma operasyonları, kitleleri sosyal enkaza dönüştürme programları küresel düzeyde kitleler üzerinde ortak bir ruh halinin doğmasına yol açtı. Sistematik bir karşı devrim süreci olan neo-liberal politikaların küresel düzeyde hayata geçirilmesi, bir başka yanı sıra isyanın küresel düzeyde mayalanmasının zeminlerini ördü. Kapitalizmin yapısal krizi ve yıkıcı etkileri süreci daha da hızlandırdı ve derinleştirdi. Kriz sosyal ve sınıfsal antagonizmayı şiddetlendirdi.

Sürekli karşı devrimci operasyonlar önce kitleleri sessizliğe ve umutsuzluğa sürükledi. Fakat yaşama, insana, doğaya yönelmiş ve her şeyi metaya dönüştüren bu sistematik saldırılar, bir müddet sonra umutsuzluğu önce öfke biriktirmeye dönüştürdü. Öfke sabırla birikti, ardından öfke patlamaları geldi. Bu öfke patlamaları aynı zamanda umudun tohumları oldu.

İlk önce çarpıcı ve sarsıcı bir şekilde EZLN ve Marcos pratiğinde gördüğümüz bu "durum", Chavez kimliği ve Venezuela pratiğiyle başka bir boyut kazandı. Anti-küreselci eylemlerle daha fazla nüfuz etti.

Benzer şekilde Arap isyanlarının ve Tahrir pratiğinin küresel etkileri oldu. Tahrir pratiğinden, meydan işgal eylemleri ortaya çıktı. İspanya'da Öfkeli Hareketi ve "Wallstreet'i İşgal Et" eylemcileri Tahrir pratiğini örnek aldı. "Hepimiz Arabız" sloganı, 100 yıllık oryantalist hegemonyayı parçaladı. İstanbul Ayaklanması'nın küresel düzeyde büyük bir coşkuyla karşılanması Brezilya'dan Peru'ya ve Slovakya'ya kadar Taksim direnişinin örnek alınması İstanbul'un "Resistanbul" a dönüşmesi ve asi kentlerin başında yer alması şaşırtıcı değildir. İstanbul Ayaklanması, isyanın enternasyonalleşmesinde son derece önemli bir adım oldu. Enternasyonalleşmeye güç kattı. Ayaklanmaların simgeleri; kırmızı elbiseli kadın, Duranadam ve Durankadın, RedHack, siyahlı kadın figürleri dünyanın sokaklarında afiş, grafiti ve duvar resimleri olarak daha şimdiden yerini aldı.

İstanbul Ayaklanması böylesi bir atmosfer ve küresel koşulların yanında T.C.'nin son 33 yılına damgasını vuran neo-liberal karşı devrim sürecinin yarattığı bir öfke patlaması olarak doğdu. Bu 33 yılın son 12 yılı AKP iktidarlarına sahne oldu. Ultra neo-liberal politikaları radikal bir şekilde hayata geçiren AKP ve Tayyip Erdoğan T.C. tarihinde finans kapitalin en militan siyasal yapısı ve siyasal kimliği olarak dikkat çekti.

AKP'nin Ortadoğu'nun yeniden yapılanmasına ve Ortadoğu'nun yeni dizaynına uygun "yeni düzen" inşası, bir karşı devrim şeklinde biçim aldı.

AKP'nin Soğuk Savaş koşullarına göre biçimlenmiş "eski Türkiye düzenini" tasfiye ederek, küresel sermayenin ihtiyaçlarına ve kapitalist entegrasyona uygun ve yeni Ortadoğu düzeninin uyumlu bir parçası olan "yeni Türkiye düzeni" inşası, sistematik bir karşı devrimci programı içerdi. Siyasal İslam'ın ontolojisine uygun şekillenen bu süreç, bir yanı sıra da yeni toplumun inşası anlamına geldi. Soğukkanlı bir şekilde karşı devrimci stratejiler adım adım ve son derece pervasızca hayata geçirilmeye başlandı. Bu süreç önce toplumun kuşatılması ve bir forma sokulması, gündelik hayatı yeniden düzenleme, yaşam tarzına ve kültürüne radikal müdahaleleri içerdi.

AKP iktidarı kısaca toplumsal gerçekliği siyasal İslam'a uygun yeniden kurarak, yeni algı, hakikat ve mana dünyası ve değer yargıları yaratmaya çalıştı. Bu yönde baskıcı, kuşatıcı ve empoze edici politikalar izledi. AKP iktidarı devletin aparatları üzerinde gücü arttıkça, giderek daha agresif ve spesifik politikalar izlemeye başladı.

Yıkıcı neo-liberal saldırılarla birlikte yaşama geçirilen bu pratikler, hayatın siyasal İslam'a uygun biçimde yeniden düzenlenmesini içeren stratejik ataklar oldu. Emperyal merkezlerin koordinasyonu ve yönlendirmesiyle iyi hesaplanmış biyo-politik düzenlemeler, AKP'nin karşı devrim stratejisinin organik parçası olarak işlev gördü. Barınmadan üremeye, cinsellikten alışkanlıklara, zevklere ve gündelik hayatın işleyişine ve ruhuna kadar müdahaleyi içeren hamleler, son derece rafine bir şekilde hayata geçirildi.

Toplumun gözeneklerine kadar kuşatılmasını, bloke ve felç edilmesini hedefleyen bu stratejik yönelimlerle kitlelerin ruhuna saldırıldı.

Hayırsever-cemaatçi kapitalizm uygulamalarıyla bu ruh alçaltılmaya ve kadavra haline getirilmeye çalışıldı. Son 12 yıllık süreç ekonomik ve sosyal yıkım programlarının yanısıra, insanlığın tarihsel kazanımları olan, temel hak ve özgürlüklerinin gaspı ve ruhların, özel yaşamın, yaşam tarzı ve kültürünün imhası üzerinden şekillendi.

Bu süreç bir yanı sıra da öfkenin birikme süreci oldu. İktidarın son derece kibirli, alçaltıcı tavrı, "sıradan insanın" öfkelerini artırdı. Öfke büyük bir sabırla birikti. Şiddetle infilak etmesi kaçınılmazdı. İstanbul Ayaklanması kitlelerin infilakı oldu. İnfilak kitlelere dönüştü. "Sıradan bireyler" infilakın yıkıcı parçası haline geldi.

Tayyip Erdoğan ve AKP kolektif öfkenin simgelerine dönüştü. Kitleler olağanüstü bir hınca ve öfkeyle meydanları işgal etti. Barikatlarla, sokak savaşlarıyla, ölümüne direnişle, büyük mobilizasyonlarla ve ironinin, alayın, mizahın gücüyle iktidarın topluma nüfuzunu ve kuşatmasını paramparça etti.

İstanbul Ayaklanması isyanın muhteşem yıkıcılığını ve yaratıcılığını ortaya koydu. Öfke kiteselleşerek, umudu kiteselleştirdi. Ve geleceğin avuçların içinde hissedildiği, muktedir olma duygusunun barikatlarda, sokak savaşlarında omuz omuza, yürek yüreğe kazanıldığı muazzam bir tarihsel deneyim olarak iz bıraktı.

Hayatın yaratıcı yıkıcılığı, şenliği, anarşisi ve muhteşemliğiyle beslenen sıradan insanların ayağa kalkmasıyla, yani isyan karşısında iktidarların çöküşü, acizliği, kırılabilirliği bütün çıplaklığıyla ortaya çıktı. Aynı

zamanda devletlerin ve iktidarların çürüme, ölüm, şiddet, yok etme, kibir olduğu pratik içinde tekrar tekrar kitlelerce kavrandı.

İsyan günleri, her günü yirmi yıla bedel günler

İstanbul Ayaklanması kapitalizmin yapısal krizinin açtığı tarihsel momentumun, Anadolu topraklarına yansımaları oldu. Ayaklanma T.C. tarihindeki büyük bir kırılmayı işaretledi.

Ayaklanmanın yıkıcı anaforu ve yarattığı kolektif ruh hali kitleleri kucakladı ve hızla ülke düzeyinde, hatta enternasyonal boyutta yaydığı enerjiyle ruhları silahlandırdı.

Ayaklanma bir bütün olarak en başta 12 Eylül karşı devrim sürecinin uzun ve örseleyici bütün sonuçlarıyla kapanmasına yol açtı. Kitleler 33 yıldan beri süren, hayatın her alanına sızan pasifikasyon zincirini parçaladı ve pesimizmin yok edici atmosferini dağıttı.

İsyan bütün muhteşemliği ve kavrayıcılığıyla kitlelerin yeniden dirilişini sağladı. Her barikatın kuruluşu, her atılan taş, direnme ısrarı, sokak savaşlarında geçen her an bu dirilişin merhaleleri oldu. Marx'ın böylesine dirilişlere yönelik ifadesi pratik olarak yaşandı. "Büyük gelişmelerde yirmi yıl, bir gün bile etmez, oysa bunun ardından öyle günler gelebilir ki, bunlar yirmi yıla bedeldir."

Ayaklanma Türkiye siyasal tarihinde yeni bir moment oldu. Yeni sürecin bir dizi aktörü ve yönü ortaya çıktı.

Kürt özgürlük hareketinin içine girdiği yeni dönem, mayalanmış ve her an infilak etmeye hazır ayaklanmayı besleyen temel faktör olarak dikkat çekti.

"Barış süreci", son 30 yıldan bu yana Batı yakasında kitleler üzerine nüfuz etmiş, sinmiş şoven havanın dağılmasına yol açtı. Her şeyden önce devletin ideolojik aygıtlarının muazzam manipülasyon, dezenformasyon ve misenformasyonlarıyla şovenizm ve siyasal gericiğin tahakkümünü pekiştiren koşullar bertaraf oldu. Üstü örtülen çelişkiler, yani devlet-halk arasındaki çelişkilerin konsantrasyonunu ifade eden sosyal antagonizmayla, emek ve sermaye arasındaki çelişkiyi ifade eden sınıfsal antagonizma bütün çıplaklığı ve sarsıcılığıyla hissedildi. Bu durum kitle reaksiyonunun gücünü ve radikalizasyonunu artıran faktör oldu.

Barış sürecinin açtığı yeni ortamın ilk olumlu yansımaları Reyhanlı olayında yaşandı. Reyhanlı katliamı manipüle edilemedi. Son 30 yıldan beri tekrar tekrar gündeme sokulan ve her defasında yeniden üretilen

"bölücüler" silahı işlemedi. Devletin şiddetini perdeleyen, siyasal iktidarın her düzeydeki operasyonuna meşruluk kazandıran, büyük bir kitle manipülasyon aracının ortadan kalkmasıyla, kitleler doğrudan reaksiyonlarını verebilecek, her reaksiyonun da devlet ve iktidarda somutlaştığı bir sürecin içine girildi.

2013 Newroz süreci, 2013 1 Mayıs pratiği, Emek Sineması Direnişi, Hava-İş direnişi ve grevi gibi pratikler bu yönde, ayaklanma öncesi yaşanmış önemli deneyimler oldu.

Süreç son derece hızlı ve sarsıcı gelişti. Barış süreci kısa sürede de olsa yarattığı atmosferle yıllarca birikmiş, büyük ve yıkıcı enerjinin infilak etmesini kolaylaştırdı. Bu durum Anadolu topraklarında var olan devrimci dinamiğin, potansiyelin ve öfke birikiminin boyutunu açığa çıkartmaktadır.

Bu muazzam devrimci enerjinin kristalizasyonu, sınıf ve Kürt dinamiğiyle kuracağı füzyon ve rezonansla ne derece yıkıcı olacağı ayaklanma sürecinde çarpıcı bir şekilde ortaya çıktı.

Bugüne kadar parçalı, dağınık, lokal direnişler (kriz sonrası yaygın bir karakter gösteren işçi direnişleri ve eylemleri, HES karşıtı eylemler, üniversite gençliğinin eylemleri gibi) birleşiklik ve süreklilik arz etmiyordu. Etki gücünü kendi lokalizasyonunda gösteriyordu.

İstanbul Ayaklanması farklı katmanları ve sınıfları biraraya getirmesi, yıkıcı ve sarsıcı sonuçlar yaratması, kitlelerin doğrudan eylemine dayanması, siyasal iktidar karşıtlığı içinde devletin kurum ve işleyişini berhava etmesi, barikat gibi iki ayrı dünyayı inşa etmesi (barikatın içindekiler ve dışındakiler gibi), devlet ve kitleler gibi somut ayrımlar yaratması ve 79 ile yayılması, özellikle birkaç ilin radikal bir direniş çizgisi göstermesi, zengin sokak savaşı pratikleriyle öne çıkması sınıf mücadelesinde yeni bir momente geçildiğinin bir göstergesidir. İstanbul Ayaklanması sınıf ve kitle hareketinin önümüzdeki dönem yönelimlerini ortaya koymasıyla da tarihsel bir pratiktir.

Kitlelerin kendiliğinden ve doğrudan hareketi

İstanbul Ayaklanması bir kitle infilakıydı. Tayyip Erdoğan ve AKP iktidarına karşı senkronize bir öfke patlamasıydı. Yönünü ve reaksiyonunu böyle oluştursa da, genel olarak hareket yönsüz ve bir dizi örgütlenme pratiği yaratsa da, karakteristik olarak örgütsüz ve amorf özelliklere sahipti.

Ayaklanma kitlelerin kendiliğinden ve doğrudan eylemi olarak şekillendi. Ama hayatın bütün zenginliğiyle kaynaştı, ezber bozucu, sistemi bloke edici ve sarsıcı oldu. Ülke düzeyinde bazı Kürt illeri dahil, milyonları (İçişleri Bakanlığı 2.5 milyon olarak açıklasa da, ampirik veriler katılımın 15 milyona ulaştığını gösteriyor) harekete geçiren ayaklanma, T.C. tarihinin ilk büyük ve sarsıcı kitle mobilizasyonu olarak iz bıraktı.

Muazzam bir kitlesel yaygınlık gösterdi. Aynı zamanda kitle radikalizasyonunun son derece önemli pratikleri gerçekleştirildi. Sokak savaşları, barikat savaşları, geri çekilme ve saldırıları içeren büyük kitle mobilizasyonları, sokak savaşı teknikleri, sokakta tıbbi müdahale ve değişik haberleşme ve iletişim taktikleri ayaklanmanın iç zenginliği oldu.

Ayaklanma doğrudan sisteme yönelik bir içerikte gelişmedi. Temel hak ve özgürlükler, demokratik talepler dile getirildi. Kitlelerin yakıcı sosyo-politik sorunları ayaklanmayı tetikledi ve muazzam bir enerji açığa çıktı.

Özdele AKP ve Tayyip Erdoğan'a odaklanan öfke, sosyo-politik sorunların bir başka biçimde ifadesi oldu. Ayaklanma kitlelerin öfkesinin ve direnişinin taşıdığı devrimci enerjiyi ortaya çıkardı. Bu enerjinin biraz şekillenmiş sınıf hareketinin gerçekleştireceği üç günlük bir genel grevle son derece yıkıcı sonuçlar yaratması işten bile değildi. Aynı zamanda böylesine bir kristalizasyon ayaklanmanın hızla sistem karşıtı bir içeriğe bürünmesine yol açabilirdi.

Siyasal önderliğin başarabileceği bu kristalizasyon, önümüzdeki sürecin en yakıcı sorunu olarak ortada durmaktadır.

Ayaklanma üzerine ilk başlarda değişik spekülasyonlar yapılsa da, hareketin tam bir dipten gelen dalga niteliği taşıdığı ve bir yıkıcı toplumsal patlama olduğu kısa zamanda anlaşıldı.

Ayaklanma, ilk başlarda Kürt siyasal hareketini de temkinli bir duruma sokan, ulusalçıların bir operasyonu ya da sistem içinde farklı kliklerin rekabeti ve çatışmasının bir yansıması olmadığı hızla görüldü. Ayaklanma emekçi yığınların AKP ve Tayyip Erdoğan'da simgelenen "yeni Türkiye düzenine" karşı büyük ve yıkıcı hoşnutsuzluğunun ve öfkesinin patlaması olduğu anlaşıldı.

Şu noktayı belirtmekte yarar var. Lenin 1916 İrlanda Devrimi için "katıksız" bir sosyal devrim ya da steril bir devrim yoktur der. İstanbul Ayaklanması da çok katmanlı, çok sınıflı muazzam bir kitle hareketidir. Her kesim kendi sınıfsal çıkar, konum ve ideolojik donanımlarına göre hareket etti, semboller taşıdı, slogan attı, kendini ifade etti. Ama önemli olan şey kitlelerin yıkıcı hareketinin yarattığı pratikler, düzen dışılık ve mücadeledir. Kitlelerin ayağa kalkması ve kendi dirilişini inşa etmesidir. Lenin'in vurguları bu noktada dikkat çekicidir "kim 'katıksız' bir sosyal devrim bekliyorsa, bunu hiçbir zaman yaşayamayacaktır. O, gerçek devrimi anlamayan, sadece lafta bir devrimcidir. 1905 devrimi, burjuva demokratik devrimdir. O, nüfusun bütün hoşnutsuz, sınıf, grup ve unsurlarının bir dizi mücadelesinden oluşuyordu. Bunların içinde en saçma önyargılara, en belirsiz ve hayali mücadele hedeflerine sahip kitleler, Japonya'da para alan grupçuklar, spekülâtörler ve serüvenciler vs. vardır. Kitlelerin hareketi nesnel olarak çarlığı sarmış ve demokrasinin önünü açmıştır; o nedenle sınıf bilinçli işçiler başını çekiyorlardı."

Ayaklanma her ayaklanma ve isyanda olduğu gibi heterojen, katmanlı, sınıflar arası bir boyutta gelişti. Harekete damgasını özellikle, üniversite gençliği başta olmak üzere, gençlik vurdu. Hareketin katalizör rolünü üstlendi. Aynı zamanda orta sınıf diye melez bir

tanımlama yapılsa da, hareketin taşıyıcı güçlerinden biri “yeni” proleter yığınlar oldu. Ayaklanma bir halk hareketi ve emekçi yığınlar hareketi olarak biçim aldı.

Bu noktada ayaklanmanın gelişmesinde katalizör rolü oynayan gençlik ve orta sınıf diye tanımlanan kesimler üzerinde özel olarak durmakta yarar var.

Gençlik Y, Z kuşağı gibi popüler kültür kodlarıyla tanımlansa da, bu gençliğe yakışan tanım ‘red kuşağı’dır. Kapitalist sistemin 1970’lerin başlarında girdiği yeniden yapılanma süreci, bir dizi somut sonuç yarattı. Yeni süreçte devletin ekonomik bir aktör olarak devre dışı bırakılması, salt bir gece bekçisine dönüştürülmesi, sosyal devletin, sosyal yönünün metalaştırılması ve özelleştirilmesini beraberinde getirdi.

Eğitim yeni sermaye birikim alanlarından biri olarak öne çıktı. Piyasaya ve piyasa ihtiyaçlarına uygun olarak düzenlenen eğitim, bütünüyle bir toplum dizaynının parçası haline geldi. Aynı süreç bilginin metalaşmasına, saklandığı ve gizlendiği oranda değer kazanmasına yol açtı. Bilgi üretimin temel faktörlerinden biri olarak devreye sokuldu.

Bu gelişmelerin bir yansıması üniversitelerin bilgi ve bilim üretme alanından hızla çıkartılarak, sermayenin ihtiyaçlarına uygun bir işleyişe ya da “yeni”, modern fabrikalara dönüşmesi oldu. Üniversitelerin birer tekno-park cenneti haline gelmesi boşuna değildi. Meslek okullarının konumlanışı da piyasaya göre şekillendi. Piyasanın ihtiyaç duyduğu kalifiye ve ucuz işgücü rezerv alanı olarak işlev kazandı. Üniversiteler piyasanın ihtiyacına uygun yeniden yapılandırıldı. Çok genel hatlarıyla belirttiğimiz bu süreç, öğrenci gençliğin konumunu değiştirdi. Öğrenci gençliğin ara katman, sınıf dışı konumu ve sistemle mesafeli olma durumu fiilen ortadan kalktı. Genel olarak gençlik işsizlik ve geleceksizlik tehlikesiyle karşı karşıyayken, özel olarak öğrenci gençlik ise, potansiyel proleter olma konumuyla karşı karşıya kaldı.

Beyin işgücünün, yeni sermaye birikimi rejimine bağlı olarak hızla proleterleşme süreci, gençliğin potansiyel proleter kimliğini besledi.

Gençlik hayatın kuşatılmışlığına, yeniden dizaynına, hayat tarzına açık, faşist müdahalelere, geleceksizliğe ve hiçliğe karşı ayağa kalktı. Öfke patlamasıyla, çok büyük bir kesiminin hayatlarında hiçbir direnişe katılmamış olmalarına rağmen, son derece radikal ve militan bir şekilde, barikatların en ön saflarında yer aldı. Gençlik isyanın içinde barikatlar kurdu ve barikat savaşçılarına dönüştü. Örtük proleter bir refleksle, sistemin çürütücü etkisine başkaldırdı. Ayaklanmaya katılan güçler içinde en etkin rolü oynadı.

Bu red kuşağı algı, ruh hali, dili ve düşünce biçimleriyle dikkat çekti.

Sistemin aşırı bireyci, egosantrik, apolitik kurguları direniş ve kent savaşları içinde paramparça oldu. Gençlik pratik olarak son derece radikal bir tutum sergileyip, sistem dışı ve devlet karşıtı bir pozisyon aldı.

Devlet güçleriyle açık çatışmaya girerek, devlet ve iktidar simgelerini iğdiş ettiler. Hem de popüler kültür kodlarını silaha dönüştürerek.

Tarih boyunca her direniş ve ayaklanma kendi dilini, ritmini ve mana dünyasını yaratır. Red kuşağı, İstanbul Ayaklanması’nın ruhunu belirlemede önemli bir misyon yükledi.

Gençliğin pratik atılganlığı, militan tutumu ve pratik zenginliği son derece önemli bir gelişme olarak dikkat çekti.

Kuşağın ideolojik donanımı ve referansları üzerine birçok şey söylenebilir. Benzer bir yaklaşım orta sınıf diye tanımlanan yeni proleter kesimler için de söylenebilir (Mustafa Kemal’in resimleri, sloganlar, marşlar, ritüeller,

küçük burjuva eğilimler ve söylem, popüler kültür kodları ve varyasyonlarının etkileri gibi...) ama bütün bu şeyler ayaklanmanın repertuarı olarak dikkat çekti. Özellikle AKP ve Tayyip Erdoğan’ın saldırdığı her figür, her simge, her söylem bir öfke ve şiddetle ve kontr bir hareketle sahip çıkılan şeyler oldu.

Marx (1848’de) *Komünist Manifesto’da* dünün “itibarlı” mesleklerinin (doktor, şair, avukat, papaz vs. gibi) artık (kapitalizmin gelişme dinamiklerine bağlı olarak) ücretli emeğin parçasına dönüştüğünü ifade eder.

20. yüzyılın son çeyreği, 21. yüzyılın ilk on yıllık dönemi kapitalizmin hızla transforme olduğu, kapitalist gelişmelerin küresel düzeyde olağanüstü bir şekilde yaygınlaştığı ve derinleştiği bir konjonktürün kapılarını araladı. Marx’ın erken ve son derece yerinde öngörüsü, yaşadığımız konjonktürde çok daha belirgin bir hal aldı. Ve bu kesimler sınıfın ana birleşeni konumuna geldi.

Kapitalizmin yapısal krizi, bir başka tanımlamayla kapitalizmin transforme oluş sürecidir. Kapitalizmin ontolojisini belirleyen her şeyin ve hayatın her alanının metalaştırılması olgusu, bu dönemde inanılmaz boyutlara ulaştı. Yaşamın her alanı sermayenin kâr güdüsüne uygun, hızla yoğun ve derin bir şekilde meta döngüsünün parçası haline geldi. Ayrıca bir dönem sosyalizm tehdidine karşı bir önlem olarak devreye sokulan ve kitleleri bloke etmek ve kitlelerin devrimci enerjisini masnetmek, aynı zamanda kapitalist rasyona ve sermaye birikim modeline uygun inşa edilen refah/sosyal devlet modelinin tasfiyesi gündeme geldi. Bu tasfiye süreciyle özellikle eğitim, ulaşım, sağlık hızla metalaştırıldı.

Bu süreç bir yanıyla da beyin işgücünün hızla proleterleşmesi olarak işledi. Proletaryanın tanımı içinde beyin işgücünün (kafa emeği olarak) yer almasına karşın, ihmal edilen bu dinamik yeni dönemde ya da 1970’lerin ortalarından itibaren önce metropollerde, kapitalist entegrasyon derinleşmesi ve dünyanın hızla küresel bir fabrikaya dönüşmesiyle birlikte küresel düzeyde etkisini hissettirmeye başladı.

Sınıfın bu kesiminin bir dönem göreceli ücret yüksekliği ve tırnak içinde çalışma yaşamındaki statüsü hızla erimeye ve kaybolmaya başladı. Neo-liberal karşı devrim süreci, kapitalist entegrasyonun derinleşmesi ve yoğunlaşması, yeni sermaye birikim rejiminin doğal sonucu olan dünyanın küresel fabrikaya, ülkelerin ise küresel atölyeye dönüşme süreci, beyin işgücünün hem metropollerde, hem de özellikle ikinci kuşak kapitalist ülkelerde hızla proleterleşmesinin önünü açtı.

Yine yukarıdaki nedenlerden dolayı küresel düzeyde yoğun ve hızla yaşanan proleterleşme sürecinin bir parçası olarak, beyin işgücü proletaryanın en önemli birleşeni, fraksiyonu olarak devreye girdi.

Dün ayrıcalıklı konumda olan bu kesimler, hızla ayrıcalıklarını kaybederek, küresel düzeyde mücadelenin içinde yer almaya başladı. Bu yer alışların en önemlilerinden biri 2001 Arjantin krizinde yaşandı. Krizin yıkıcı etkileri sonucu mülksüzleşen ve yoksullaşan bu kesimler, isyan günlerinde klasik, geleneksel proletaryanın yanında yer aldı ve radikal tavır göstererek, kalıcı izler bıraktı.

Anti-küreselci eylem ve pratiklerde de dikkatimizi çeken bu kesimler, 1990’ların ortalarından itibaren kendilerini ciddi derecede hissettirmeye başladı. Aynı tarihlerde Türkiye’de farklı sektörlerdeki kamu çalışanlarının sendikal örgütlenme arayışına girmesi fiili ve militan mücadeleler örgütlenmesi şaşırtıcı olmadı.

2013 Haziran İstanbul Ayaklanması, yeni sınıf fraksiyonunun (yani beyaz yakalı diye tanımlananlar) ve hizmet sektöründe çalışanların en yoğun ve en

kitlesele ve en radikal bir şekilde sokağa çıkışını simgeledi.

Kent savaşlarında yeni bir silah: Sosyal medya

Öğrenci gençliğin ve proletaryanın yeni fraksiyonunun formal bir eğitimden geçmesi, sosyal konum ve ilişki ağlarının zenginliği, dil bilmeleri, uluslararası ilişki zeminlerinin olması muazzam avantajlar olarak işledi ve sistem tarafından bir denetim, kontrol ve apolitizasyon aracı olarak işlevlendirilmeye çalışılan sosyal medya ayaklanma günlerinde tam bir silaha dönüştürüldü.

Kitleler sosyal medya aracılığıyla sistemin dezenformasyonunu ve manipülasyonlarını boşa çıkardı. Ayaklanmayı koordine eden, haberleşmeyi etkin bir biçimde sağlayan, ayaklanmaya ruh katan ve isyanın hem ülke, hem de küresel düzeyde etki gücünü artıran sosyal medya yeni dönemde toplumsal mücadelenin en önemli “silahlarından” biri olacaktır.

Önce anti-küreselci hareket ve eylemlerde gücü açığa çıkan, daha sonra Arap ayaklanmalarında önemli politik bir organizasyon aracına dönüşen sosyal medya, İstanbul Ayaklanması’nda yeni kent savaşlarının en önemli enstrümanlarından biri haline geldi.

Yeni proleter fraksiyon ve genç kitleler bu silahı en etkin ve en sarsıcı bir şekilde kullandı.

Kitlelerin mücadele gücü ve mücadele yeteneği ve direnişin zekası sistemin aşağılık manipülasyonlarını ve bilgi kirliliğini boşa çıkardı. Böylece yeni kent savaşlarının kudreti ortaya çıktı.

Son derece renkli ve değerli direniş biçimleri ve pratikleri sosyal medya aracılığıyla yerel ve küresel düzeyde kitlelerin kolektif simgesine, edimine, pratiğine dönüştü.

Sosyal medya sokağın yaratıcı ve yıkıcı gücünü ve dilini çarpıcı bir şekilde kullandı.

Direniş ve ayaklanmanın gücünü, alay, ironi, mizah ve küfürün estetiğiyle bütünleştirdi. Sistemin her salvosu, her mistifikasyonu yeni direniş sanatları ve kültürünün ürünüyle bertaraf edildi. Bu yönde duvar yazıları, grafitiler muazzam bir işlev gördü.

1968 küresel ayağa kalkışta, duvar yazıları eylemin ruhunu dışa vuran, sokak sanatının muhteşem örnekleri, etkili ve yıkıcı pratikler olarak işlev görmüştü. Belki 1968 ruhunu en konsantre ve çarpıcı anlatımı bu yazılarda özetlenebilir.

İstanbul Ayaklanması’nda da duvar yazıları, tweet’ler ve Facebook durum güncellemeleri benzer işlev gördü, ayaklanmanın ruhunu ortaya koydu.

Alayın, mizahın, zekanın, şenliğin, üretmenin, yaşamın, anın, pratiğin muhteşem zenginlikleri duvar yazılarında ve sosyal ağda vücut buldu. Böylece İstanbul’un bir kavga ve isyan kentine dönüştüğü görüldü.

Sosyal medya kitlelerin coşkusunu, öfkesini, heyecanını, arzusunu, acısını paylaştığı alan oldu. Direnişin beslenmesinde ve direnişçilerin her birinin güçlenmesinde, direniş kültürünün yayılması ve şekillenmesinde önemli işlevler gördü. Sokak savaşları, sosyal medyayla güç kazandı. Savaşçıların ve direnişçilerin kendilerini ifade ettiği bir silaha dönüştü. Önümüzdeki dönem alternatif ya da karşı medyanın oluşmasında sosyal medyanın son derece önemli rolü olacaktır. Bu süreç aynı zamanda sermayenin organik parçası olan ve sermayenin tahakkümünü pekiştiren ana akım medyanın ablukasını dağıtmakta da önemli olanaklar sunabilir.

(Devam edecek...)

Mısır'da geçiş süreci yeni mücadelelere gebe

İlan edilen yol haritasına göre, bütün tarafların katılımıyla yetkili bir hükümet kurulasa bile, mücadele kaçınılmaz olacaktır. Zira halen burjuvazinin farklı fraksiyonları arasında iktidar mücadelesi devam ediyor.

Müslüman Kardeşler (İhvan) yönetiminin yıkılmasının ardından yaşanan gerilim devam ederken, yeni sürecin resmi boyutu şekillenmeye başladı. Mısır'ın geçici cumhurbaşkanı Adli Mansur, anayasal geçiş süreci programını açıklayarak ilk adımı attı.

Bu geçiş sürecinde, 4 ay içinde anayasa değişikliğinin gerçekleştirilmesi, ardından 2014 başında parlamento seçimleri, sonrasında ise Cumhurbaşkanlığı seçiminin yapılması öngörülüyor.

Mansur'un bir diğer adımı, ekonomist olarak bilinen Hazim el Biblavi'yi geçici hükümeti kurmakla görevlendirmesi oldu. Daha önce başbakanlık için adı geçen Muhammed el Baradei ise, Adil Mansur'un uluslararası ilişkilerden sorumlu yardımcısı olarak atandı.

İhvan şefleri ile bazı destekçileri, kurulacak geçici hükümete katılmayacaklarını ilan ederek, alanlara çıkma çağrısında bulundular. Biblavi'nin İhvan şeflerine bazı bakanlıkları önerdiği, ancak bunun kabul görmediği bildirildi. Selefî Nur partisi de, geçici hükümetin kurulması sürecine katılmayacağını açıkladı.

Bu durumda Biblavi'nin, Halk Cephesi, 30 Haziran Cephesi bileşenleri ve gençlik örgütlenmelerinin temsilcilerinin katılımıyla bir hükümet kurması bekleniyor.

Hükümet'te yer alacak isimler henüz netleşmezken, Mansur'un açıkladığı geçiş sürecine ise, ciddi itirazlar var. Zira İhvan karşıtı muhalefet partileri ile gençlik örgütlerinin temsilcileri, sürecin ilanı konusunda kendileriyle görüşülmediğini, bu dayatmayı kabul etmediklerini, hem biçim hem içerik yönünden geçiş sürecinin gözden geçirilmesi gerektiğini belirtiyorlar.

İlerici, sol, laik, ulusalci, liberal partilerin çatı örgütü olan en büyük muhalefet grubu Ulusal Kurtuluş Cephesi liderleri de, kendilerine danışılmadan hazırlanan geçiş planı üzerinde çalışılması gerektiğini açıkladılar.

Mursi'nin istifası talebiyle başlayan 2. isyan dalgasına katılan milyonlarca kişinin sokağa çıkmasında etkin rol oynayan Temerrüt (İsyan) Hareketi de, geçiş kararnamesini reddettiğini ilan etti. Süreç dışında bırakılan İsyan Hareketi'nin temsilcileri, bu oldu bittiği kabul etmeyeceklerini belirtiyorlar.

Sendikalar, meslek odaları ve diğer kitle örgütlerinin tutumu ise henüz belli değil. Buna karşın geçiş sürecinin yani mücadelelere sahne olması kaçınılmaz görünüyor.

İhvan ve diğer siyasal islamcılarının sürece katılmama tutumu, duruma göre süreci baltalama girişimlerine de dönüşebilir. İhvan karşıtı muhalefetin ise, daha ilk adımda bir oldu bitti ile karşı karşıya bırakılması, Adil Mansur başkanlığındaki geçici yönetimin izleyeceği çizgi hakkında şüpheler yarattı.

Yol haritasında muhalefetin taleplerinin gözetileceği, bütün tarafların yer alacağı bir sürecin

işletileceği belirtilmesine rağmen, ilk adımda buna uygun davranılmaması, mücadelenin kaçınılmaz olarak devam edeceğinin, ilk somut işareti oldu.

Bu arada ABD, AB ve Körfez şeyhleri de sürece dair net tutumlar açıklamaya başladılar. Görünen o ki, yeni durumu kabullenmek zorunda kaldılar. Ancak "destek" açıklamaları, içerideki dayanakları aracılığıyla Mısır yönetimi üzerinde etkili olma hevesinin de göstergesidir.

Emperyalist merkezler, halk isyanının basıncı altında kalan ordunun, -bazı rütbeliler şahsında da olsa-, Amerikancı çizgiden sapma eğilimi göstermemesi için işi sıkı tutmaya çalışırken, Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri gibi, İhvan'la araları açık olan Körfez şeyhleri ise, selefler aracılığıyla süreç üzerinde etkili olmanın yolunu arıyorlar.

Meydanlardaki eylemler devam ederken, İhvan'ın durumu giderek kabullenmeye başlama ihtimali yüksektir. Kışkırtıcı açıklamalar yapan İhvan şefleri hakkında soruşturma başlatan geçici yönetim, bu tür icraatlara karşı sert olacağı sinyali veriyor. İhvan tarafından örgütlenen eylemlere katılımın da düşüş gösterdiği belirtilirken, Sina'daki kökten dinci selefler ise, silahlı saldırılara devam ediyorlar. İhvan'la müttefiklerinin izleyeceği yol henüz netleşmezken, yeniden iktidara gelme şansını yitirdikleri ise kesinleşti. Görünen o ki, emperyalist merkezler de, tüm oyunu "İhvan atı" üzerine inşa etmenin fiyaskoyla sonuçlandığını fark ederek, yeni oyunlar kurma arayışına girdiler.

Mısır'daki olaylar hakkında en çok laf eden AKP şefleri ise, Kahire tarafından uyarıldı. "Geçici yönetim meşru değildir. Mursi, Mısır'ın meşru

cumhurbaşkanıydı, askeri darbe ile devrildi, görevine iade edilmelidir" türünden açıklamalar yapan AKP hükümetinin şefleri, bekleneceği üzere sert bir tepkiyle karşılandılar. TC'nin Kahire Büyükelçisi'ne nota veren Mısır Dışişleri Bakanlığı, içişlerine karışmaması konusunda, Ankara'daki İhvacıları uyardı.

Orduyu müdahaleye zorlayan milyonların 30 Haziran isyanı, İhvan yönetimini yıktı. Ancak bu, henüz sorunların çözümü anlamına gelmiyor. Bundan dolayı milyonların önünde halen uzun bir mücadele süreci var. Zorlu geçmesi olası olan bu süreçte hem siyasal islamın saldırgan politikalarına hem geçici yönetimin olası oyun ve manevralarına karşı uyanık olmak sorumluluğuyla karşı karşıya bulunan halk hareketini, yeni sınavlar bekliyor.

İlan edilen yol haritasına göre, bütün tarafların katılımıyla yetkili bir hükümet kurulasa bile, mücadele kaçınılmaz olacaktır. Zira halen burjuvazinin farklı fraksiyonları arasında iktidar mücadelesi devam ediyor. Milyonların sorunları, bu fraksiyonların hiçbirinin gündeminde öncelikli bir yer almıyor. Yani işçiler, emekçiler, gençler ve diğer toplum kesimlerinin kazanımlarını korumak ve yenilerine ulaşabilmek açısından, fiili/meşru mücadele hayati bir önem taşıyor.

Sırasıyla Hüsnü Mübarek'i, Yüksek Askeri Konseyi, Muhammed Mursi/İhvan yönetimini deviren halk hareketinin gücü, bilinci, deneyimi ve özgüveni, kuşkusuz ki, her zamankinden yüksektir. Önünde uzun bir mücadele süreci olsa da, hem siyasal islamcılarla hem geçici yönetimin olası baskı ve aldatmacalarıyla baş edebilecek potansiyeller taşıyan halk hareketinin, önüne çıkabilecek engelleri aşmasını da bilecektir.

Mısır'da siyasal islamın çöküşü ve yansımaları

Muhammed Mursi'nin Cumhurbaşkanlığı ve Müslüman Kardeşler yönetimi, birinci yıldönümünde büyük bir halk isyanıyla yıkıldı. Bu yıkılışa rağmen dinci-gerici akımlar, Mısır'da etkili siyasi güçlerden biri olmaya devam ediyor. Hatta kaybettikleri yönetimi tekrar ele geçirmek için, şiddet dahil pek çok yol, yöntem ve araca baş vuruyorlar. Ancak bu, "bir model" olarak siyasal islamın çöktüğü gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

Çöküş kaçınılmazdı

Bazı çevrelerde şaşkınlık ve tedirginlik yaratan bu hızlı çöküşün temel nedenlerinden biri, siyasal islamın gerici bir burjuva siyasal akım olmasıdır. Diğer bir ifadeyle baskıcı, neo liberal, emperyalist/siyonist güçlerle işbirliği yapan bir zihniyetin temsilcisi olmasıdır.

Müslüman Kardeşler'in (İhvan) 'anayurdu' olan Mısır'da, halkın siyasal islamla özdeşleşmiş bir yönetime karşı isyan etmesinin bir diğer önemli nedeni, bu yönetimin -Mübarek döneminde olduğu gibi- sadece siyasal alanda değil, yaşamın her alanında baskıcı olması ve kendi gerici zihniyetini topluma dayatmasıdır. Ekonomik, siyasal, sosyal ve diğer alanlarda sayısız yansımaları olan bu yönetim anlayışının kısa sürede duvara toslaması kaçınılmazdı.

Bu noktada şöyle bir soru gündeme geliyor; Nasıl oluyor da aynı politikaları izleyen -hatta İhvanlılara taktik öğreten- AKP iktidarına karşı halk hareketinin patlak vermesi, ancak on yıl sonra mümkün olabiliyor? Tam da bu noktada isyan etmiş bir halkın farkı kendini gösteriyor. İsyen sürecinde yaşanan bilinç sıçraması, korku duvarlarının yıkılması, kazanılan özgüven ve direniş alanlarında yaratılan büyük birikim... Halk isyanının bu kazanımları ve genel hatlarıyla işaret ettiğimiz diğer olgular, İhvan yönetiminin çöküşünün neden kaçınılmaz olduğunu anlamaya yetiyor.

Siyasal islam bölgesel çapta darbe aldı

Dinci-gerici akımın Mısır'da hezimete uğraması, büyük bir önem taşır. Zira bu ülke, Müslüman Kardeşler hareketinin kaynağı ve anayurdudur. Tabir uygunsa, İhvanlıların ihraç merkezidir. Bundan dolayı siyasal islamcı modelin Mısır'da hezimete uğramasının bölgesel çapta etkisi olacaktır.

Türkiye'de AKP ve yandaşları, Tunus'ta El-Nahda, Ürdün'de islamcı hareket, Suriye'de emperyalistler adına tetikçilik yapan dinciler, Fas, Cezayir, Yemen ve Libya'daki dinci-gerici akımlar... Mursi'nin azledilmesi ve İhvanlı yönetimin çöküşü, tüm bu dinci-gerici akımlara darbe olmuştur. AKP iktidarının yandaş/yalaka medyasının "askeri darbe" diye feryat etmesi, yaşadığı hayal kırıklığını gözler önüne seriyor. Söz konusu medyanın isyan eden Mısır halkına arsızca saldırması ise, bu kalem tetikçileri safında yaşanan hezimet ruh halinin dışavurumundan başka bir şey değildir. Tunus'taki El-Nahda şefinin ilk açıklamalarından da aynı ruh halinin yansıdığını belirtelim.

Körfez şeyhleri eskisi gibi rahat olmayacak

Amerikan uşağı, İsrail işbirlikçisi, petro-dolar zengini Körfez şeyhlikleri, genelde gericiliğin daha özel planda ise, dinsel gericiliğin finans kaynakları ve dünyaya yayma merkezleridir. Ortaçağ kalıntısı şeyhlerin bir kısmı İhvanlıları, bir kısmı ise Selefilere destekliyor ve gerici çıkarları için kökten dincileri tetikçi olarak kullanıyorlar.

Farklı atlar üzerine oynadıkları için, elbette kendi aralarında da rekabet ve çekişmeler var. Nitekim Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri, İhvan yönetiminin yıkılmasını selamladılar. Ancak son tahlilde bu şeyhlerin tümü, halen siyasal islamın arkasındaki esas güç konumundadırlar.

Siyasal islamın Mısır'da yaşadığı hezimetten sonra, bu şeyh takımı için işler eskisi gibi kolay olmayacak. Suriye'de savaşı kıskırtmaları, Bahreyn, Mısır, Tunus, Yemen ve Libya'ya pervasızca müdahale etmeleri, Arap halklarının bu gericilik yuvalarına ve tetikçilerine karşı büyük bir öfke duymalarına neden oluyor. Son günlerde Mısır'da patlak veren ve yakın zamanda Tunus'ta da etkisini göstermesi beklenen bu öfkenin, uzak olmayan bir gelecekte Körfez şeyhleri için bir kabus dönüşmesi, sürpriz olmayacaktır.

"İsrail Mursi'yi çok arayacak"

İhvan yönetiminin çöküşünün tedirgin ettiği merkezlerden biri de siyonist İsrail oldu. Mübarek yıkıldığında kabuslar gören siyonist şefler, Mursi ve İhvanlıların başa geçmesi ile rahatlamaya başladılar. ABD ile anlaşarak yönetime gelen İhvanlılar, İsrail'i rahatsız edebilecek hiçbir somut adım atmadılar. Camp David Anlaşması'na sadık kaldılar, Gazze üzerindeki ablukayı kaldırmadılar, İsrail'e doğalgaz pompalamaya devam ettiler, Hamas'ın ABD ve İsrail'le anlaşma imzalamasını sağladılar...

Elbette devrik diktatör Mübarek yönetimi de aynı hizmetleri sunuyordu. Ancak kendisini "25 Ocak devriminin temsilcisi" diye sunan İhvanlıların siyonizme hizmet etmelerinin, İsrail için daha özel bir anlamı vardı. İhvan yönetiminin politikaları, ırkçı-siyonizmin, siyasal islamcı bir akım aracılığıyla Arap halkları nezdinde meşrulaştırılmasına hizmet ediyordu. Buna İhvanlı yönetimin Filistin ve Lübnan'daki direniş hareketlerine karşı durmasını, İsrail'in kurtulmak istediği Beşar Esad'a cephe almasını, bölge halklarını Şii/Sünni temelde parçalama planına hizmet etmesini de ekleyebiliriz. Bu uğursuz icraatlara imza atan Mursi ve İhvanlıların yönetimden uzaklaştırılmaları, siyonizme de indirilmiş esaslı bir darbe oldu aynı zamanda. Nitekim Mısır'daki olayları yorumlayan İsrail'in *Haaretz* gazetesi de, "İsrail Mursi'yi daha çok arayacak" vurgusunu öne çıkardı.

Obama yönetimi huzursuz

2.5 yılda iki sadık devlet başkanını gözden çıkarmak zorunda kalan emperyalist Amerikan rejimi, Mısır

halkının 2. isyan dalgasını tedirginlikle izledi. Zira Mübarek'ten istemeyerek de olsa vazgeçen Obama yönetimi, Mursi ile sorunsuz bir dönem geçirmeye hazırlanmıştı ki, halk yeniden isyan etti.

İhvan yönetimi ile diğer burjuva muhalefet güçlerinin ara bir çözüme ulaşmalarını isteyen Beyaz Saray şefleri, Mursi'yi savunmaya çalıştılar. Olaylara karışmaması için Mısır ordusunu, yardımı kesmekle tehdit eden Obama, yine istemediği bir tablo ile karşı karşıya kaldı. Halk isyanının basıncı altında kalan generaller, görüntüde ABD'nin tehditlerine boyun eğmediler. Muhtemeldir ki, ABD'nin istediği "ara çözüm"ün gerçekçi olmadığını Washington'a bildirerek, halkın taleplerini dikkate almak zorunda kaldılar. Nitekim Barack Obama, Mısır'da durum netleşene kadar orduya verilen yardımın askıya alındığını ilan etti.

Mısır ordusunun ve liberal burjuva partilerin ABD ile işbirliği içinde oldukları aşikar. Obama yönetimi, oluşan yeni durumu kabul edecek ve bu güçler üzerinden Mısır'ın içişlerine karışmaya devam edecektir. Buna karşın halk isyanının yarattığı siyasal atmosferin, ABD'nin Mısır üzerindeki etkisini zayıflattığı da bir gerçektir. Belirtmek gerekiyor ki, Mursi şahsında bir müttefik yitirmeleri, Beyaz Saray'ın şeflerini rahatsız etse de, tedirginliklerinin esas kaynağı, isyan eden Mısır halkının kendi iradesini egemenlere dayatmış olmasıdır.

Halkların taleplerini karşılayabilecek tek alternatif sosyalizmdir!

Mısır'da siyasal islamcı modelin çöküşü, Ortadoğu halklarının önünde yeni ufuklar açacaktır. "Tek alternatif siyasal islam" safatası çökmüş ve böylece yeni alternatifler aramanın önünden ciddi bir engel kalkmıştır. Geçerken belirtelim ki, 2. isyan dalgasının yakında Tunus'un kıyılarına ulaşması sürpriz olmayacaktır.

Her isyan dalgası, yeni kazanımlar yaratıyor. Ancak temel sorunlar, halen yerli yerinde duruyor. Zira bu sorunlar, bizzat kapitalist sistemden kaynaklanıyor. Siyasal iktidarlar işçilerin, emekçilerin, gençliğin taleplerini değil, burjuvazi ve onun sisteminin çıkarlarını temel almaya devam ettikleri sürece, isyanı tetikleyen sorunlar ortadan kalkmayacaktır. Buna karşın her büyük halk hareketi, emekçileri sorunun kaynağını keşfetmeye daha çok yakınlaştırıyor. Bu da sol/sosyalist alternatifin giderek güçlenmesini ve emekçiler tarafından da benimsenmesinin koşullarını olgunlaştıracaktır.

Kuşkusuz ki, iş, aş, sosyal adalet, eşitlik, özgürlük, onurlu yaşam uğruna isyan eden halkların, hedeflerine ulaşabilmeleri için önlerinde daha uzun bir mücadele süreci bulunuyor. Bu böyle olmakla birlikte, isyanların yarattığı bilinç sıçramaları ve biriktirdiği eşsiz deneyimler, emekçilerin gerçek alternatifi, tek çıkış yolunu, yani sosyalizmi anlama ve benimseme süreçlerini de hızlandıracaktır. Zira bunun dışında bir alternatif bulunmuyor ve süreç sancılı bir seyir izlese de bu noktaya doğru ilerlemektedir.

Mısır'da 'isyan ve darbe' tartışmaları üzerine...

Burjuvazinin tüm fraksiyonlarının nihai amacı, halk isyanını dindirmek ve emekçileri evlerine göndermektir. Ancak buna henüz güçleri yetmediği için, isyanın dinamiklerini, diğer fraksiyonlara karşı kullanıyorlar.

Muhammed Mursi ve Müslüman Kardeşler (İhvan) yönetiminin büyük bir halk isyanının sonucunda yıkılmasını, "askeri darbe" sınırlarına hapseden yorum, makale ve söylemlerden geçilmiyor. Sorunun, görkemli bir halk isyanını gölgede bırakacak şekilde, tablonun sadece bir karesine sıkıştırılması gerici bir amaçtan kaynaklı değilse eğer, burjuva liberalizminin dar ufku aşabilme perspektifinden yoksunlukla izah edilebilir ancak.

Tablonun bütününe bakıldığında, 25 Ocak 2011'de başlayan ve halen devam eden sürecin bu aşamasının, "askeri darbe" sınırlarının çok ötesinde olduğu görülür. İhvan yönetiminin çöküşünün Genelkurmay Başkanı Abdulfettah el-Sisi tarafından ilan edilmesi, neoliberal, Amerikancı "ılımlı İslam" modelinin bir halk isyanıyla çöktüğü gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

İsyan olmasa ordu Mursi'nin kılına dokunamazdı

İhvan yönetiminin yıkılması, ordunun gücüyle değil halkın isyanıyla mümkün olmuştur. Unutmamak gerekiyor ki, el-Sisi Mursi'nin Savunma Bakanı'ydı aynı zamanda ve halk isyanı olmasaydı, Mursi'nin kılına bile dokunamazdı. Mursi'nin devrilmesinde ordunun oynadığı rol, "tamamlayıcı" niteliktedir.

Vurgulamak gerekiyor ki, Mursi'ye oy verenlerin yarıya yakını, İhvanlı olmayan kesimlerdir. Rakibini, Mübarek rejiminin devamı olarak gördükleri için, Mursi'ye destek verdiler. Eğer Mursi ve İhvan yönetimi halkın çoğunluğu nezdinde itibarını yitirmeden darbeye maruz kalsaydı, halk onu orduya karşı desteklerdi.

Öte yandan, Mursi'ye başkanlık yolunu açan, Tahrir Meydanı'nda direnenlerin "Ordu yönetimi yıkılsın!" şiarlı milyonluk gösterilerdir. Mübarek devrildikten sonra işbaşına gelen Yüksek Askeri Konsey (YAK), milyonların isyanı olmasaydı yönetimi elden bırakmazdı.

Mursi yönetimi bir İhvan-Ordu koalisyonu idi

Mısır ordusunun siyasetin dışına atıldığı, Mursi-İhvan yönetiminin sivil/demokratik olduğu iddiası, gerçeği yansıtmıyor. Gerçekte ordu yönetimin merkezindeydi. El-Sisi'nin hem Genelkurmay Başkanı hem Savunma Bakanı olması bir rastlantı değildir.

Mursi'nin "seçimle işbaşına gelmiş ilk cumhurbaşkanı" olması, Mısır'da "demokratik/sivil" bir yönetimin kurulduğu anlamına gelmiyor. Mursi yönetimi, ABD emperyalizminin destek ve yönlendirmesiyle oluşturulan İhvan-Ordu koalisyonundan başka bir şey değildi. Gerçek şu ki: ABD-İsrail ikilisi, bu koalisyondan çok memnunnardı ve devamını istiyorlardı. Ancak halk isyanı, en azından şimdilik, bu koalisyonu bozmuştur. Elbette bu koalisyon, baştan beri çatışmalıydı. Ama bu çatışmanın, isyan eden milyonların sorunlarının çözümü veya taleplerinin karşılanmasıyla bir ilgisi yoktu. İktidardan ve ranttan daha

çok pay almak için devam eden bir didişmeydi.

Hal böyleyken, "Mısır'da demokrasi deneyimi ilk adımda darbe almıştır" söylemi, demokrasiyi dört yılda bir seçim sandığına atılan pusuladan ibaret gören ve bu sandıkları meşruiyetin tek kaynağı kabul eden, sığ bir anlayışın hüsnü kuruntusu olabilir ancak. Zira halkın isyan ettiği yerde meşruiyet, sandıklarda değil direniş alanlarında belirginleşir.

Çelişik ikilem

Bazı istisnalar dışında, Mursi'nin devrilmesini "askeri darbe" olarak niteleyenler, Mübarek'in devrilmesine ise "devrim" diyorlar. Oysa Mübarek'in devrilmesinden sonra ordunun yönetimdeki yeri şimdikinden çok daha belirgindi. Zira, kelimenin salt anlamında yönetim, tümüyle YAK'ın eline, yani generallerin denetimine geçmişti. YAK'ı seçim ilan etmek ve (olduğu kadarıyla) yönetimden çekilmek zorunda bırakan, Tahrir Meydanı'ndaki milyonların direnişiydi.

Bu ikilemin tek bir izahı var. O da şöyle özetlenebilir: "Mübarek bir diktatördü, Mursi ise, seçilmiş cumhurbaşkanı" idi. Bu izahın olayların özünü bir alakası yok. Bilinir ki, halk zorbalığa, sömürüye, eşitsizliğe karşı ekonomik, demokratik, sosyal, siyasal taleplerle isyan ettiğinde, baştakinin seçimle gelmiş olmasının hiçbir kıymet-i harbiyesi kalmaz. Sadece son yıllarda onlarca devlet başkanı, halkların sokak direnişleriyle alaşağı edilmiştir. Mısır'da da 25 Ocak 2011'den beri devam eden bir isyan hali var; dolayısıyla meşruiyetin kaynağı halen direniş alanlarıdır.

Orduyu yönetime getirmeyen "askeri darbe"

Bu "darbe"nin dikkat çekici yönlerinden biri, ordunun doğrudan iktidara gelmemiş olması ve ilk andan itibaren,

"sivil hükümet" oluşturma çalışmalarının başlatılmasıdır. Aralarında Tahrir'de direnen gençlik örgütlenmelerinin de bulunduğu, farklı siyasi eğilimlerden oluşan güçlerin, "geçiş sürecinde yetkili olacak bir hükümet" kurmalarının yolunun açılması, bilinen askeri darbelerde rastlanan bir icraat değil.

Mısır'da "darbeye maruz kalan" İhvanlılar ve destekçileri dahil olmak üzere, bütün siyasal güçler faaliyetlerine devam ediyor. Mezhep kışkırtıcılığı yapan, tekfir fetvaları yayınlamak hem Mısır'da hem Ortadoğu'da etnik, dinsel, mezhepsel ayrımcılığı körükleyen dinci kanallar dışında, yazılı ve görsel medya işine devam ediyor. İşçi ve kamu emekçileri sendikaları herhangi bir ek baskıya maruz kalıyor değiller. Mursi dahil, soruşturmaya tabi tutulan İhvan şefleri, destekçilerini kışkırtan, cihat çağrıları yapan, kendileri dışındaki herkese kafir yaftası asan nutuklar atanlardan oluşuyor. Bu arada hem ordu hem muhalefet, İhvanlıların da sürece katılmaları için çağrı yapıyorlar.

Ordu tanklarla gövde gösterisi yapmıyor. Mısır kentlerinin çoğunun meydanları, halen yüzbinlerin, bazen de milyonların eylemlerine sahne olmaya devam ediyor. İhvanlılar, Mursi'yi tekrar başa getirmek amacıyla eylemler yapmakla kalmıyor, halkı ve orduyu cihatla tehdit ediyorlar.

Mısır'a bakıldığında askeri darbe olduğunu hissettiren somut olaylar görünmüyor. Ordu müdahalesi olduğu elbette yadsınmaz. Ama bu müdahalenin hem gündeme gelişi hem icraatları açısından, bilinen askeri darbelerle uymadığı da açıktır. Bu müdahaleyi gündeme getiren olaylar, ordunun İhvanlıları devirme planı yapmış olması değil, halk isyanının kısa sürede dev bir dalgaya dönüşmesidir.

Bu hamle ile ordu, halk hareketinin daha da radikalleşmesini -en azından şimdilik- önledi, "halktan yana" bir görünüm sağlayarak prestij kazandı ve tabii, hazır bu fırsat ele geçişken, iktidar üzerindeki ağırlığını arttırma zeminini güçlendirmiş oldu. Bununla birlikte halk

hareketinin bu kadar güçlü olduğu yerde, ordunun yönetime egemen olmaya gücü yetmez. Oluşturulan “yol haritası”nın meydanları dolduran halkın taleplerinin bir kısmını içermesi, ordunun gücünün sınırlarına işaret ediyor.

İhvacılarla kökten dinci oluşumların olayları askerileştirmek için çaba harcamaları, ordu içinde parçalanmalar yaratmak için açık çağrılarda bulunmaları, orduya karşı bir yıpratma kampanyası başlatmaları, bu aşamada ordunun işine geliyor. Zira dinciler gerilimi tırmandırmaya devam ederlerse, -ki, böyle bir olasılık var-, ordunun bu durumu istismar edip, yönetimdeki konumunu güçlendirmesi ihtimal dahilindedir. Sina Yarımadası’nda kökten dinci çetelerin saldırılara başlamaları ve 8 Temmuz sabahı başkent Kahire’deki Cumhuriyet Muhafızları binası önünde askerler ile dinciler arasında yaşanan çatışmada 40’i aşkın kişinin ölmesi, gerilimi arttırıyor.

Milyonların kutladığı “askeri darbe”

Mısır’da dinci-gerici akımlar dışında, “askeri darbe” olduğunu kabul eden kimse yok. Özetle söylenenler, “Halkın isyanı, Mursi’nin meşruluğunu ortadan kaldırdı, ordu halkın taleplerini gerçekleştirmesine yardım etti. Bu darbe değil, 25 Ocak 2011’de başlayan ve halen devam eden devrimin kazandığı bir zaferdir.”

Bu yaklaşım, ordunun kapitalist devlette oynadığı belirgin rol konusunda bir yanılsama oluştuğuna işaret ediyor. Buna karşın, halk isyan edince, İhvacılar’ın müttefiki olan ordunun –Mursi’yi devirmek sınırlarında- halktan yana tutum almak zorunda kalması, bu yanılgının oluşmasında önemli bir rol oynadı. Buna karşın ordunun geçiş sürecine uymaması ve halkın taleplerini göz ardı etmesi durumunda, bu yanılsamanın hızla ortadan kalkacağını öngörmek de güç değil.

Mübarek, Yüksek Askeri Konsey, şimdi de Mursi... Halk isyanı 2.5 yılda üç yönetim devirmiş oldu. Bu yeni başarı ile isyancılar, “bizi aldatan, bize baskı yapan, bizi hiçe sayan, sorunlarımıza çözüm üretmeyen, taleplerimizin gerçekleşmesi için çalışmayan yönetimleri yıkarız” mesajını, ordu dahil Mısırlı egemenlere vermiş oldular. Bu da Mursi’nin ve İhvan yönetiminin yıkılmasının milyonlar tarafından neden bir bayram olarak kutlandığını gösteriyor.

Emekçiler, isyan ve iktidar sorunu

Mısır’daki iktidar çatışmaları, 25 Ocak 2011’den itibaren açık bir hal aldı. Bu tabloda bir yanda kendi aralarında çatışan Mısır burjuvazisinin farklı fraksiyonları var. Öte yanda ise her adımda talepleriyle alanları dolduran, isyan halindeki milyonlar var.

Egemenler arasındaki çatışmada ordu, dinci-gerici akımlar, ulusalcı/liberal partiler ve Mübarek döneminin artıkları yer alıyor. Bu dört fraksiyonun şu veya bu

kesimine yakın olan tali güçler olsa da, belirgin olan bu dörtlüdür. Bu dört fraksiyon arasında cereyan eden çatışmanın bir boyutu burjuva devletin siyasal yapısı şeriat/cumhuriyet, dış politika etrafında şekillense de, çatışmanın esas alanı, artı-değer yağmasından ve iktidardan daha büyük pay alma etrafında dönüyor. Çatışmalarına rağmen bu fraksiyonlar koalisyonlar, ittifaklar veya geçici ittifaklar da oluşturuyorlar.

İşçi sınıfı, emekçiler, gençler, kamu emekçileri, sendikalar, sol/sosyalist hareketler, meslek örgütleri ve 30 Haziran’da ilk defa kitlesel olarak alanlara inen yoksul köylülük... Toplumun bu örgütlü ve örgütsüz kesimleri halk isyanının dinamikleridir. İsyen eden halk kesimleri ve siyasal güçlerin öne çıkan temel talepleri var. Dönemsel olarak farklı şiarlar eklense de, temel talepler şöyle formüle ediliyor: “İş, aş, gerçek demokrasi, insan onuru, sosyal adalet ve modern, sivil, çoğulcu bir toplum!”

Talepler net, kazanmak için mücadelede ısrar ve kararlılık var, taleplerin gerçekleşmesi önünde engel olan güçlere -Hüsni Mübarek, Ordu (YAK) ve son olarak Mursi/Müslüman Kardeşler- karşı militan/kitlesel direniş sergileniyor. Hareket, bu haliyle güçlü ve dinamiktir. Ancak halen en büyük zaafı, devrimci programını bir bayrak gibi dalgalandıran devrimci önderlikten yoksun olmasıdır. Görüldüğü kadarıyla hareket içindeki sol/sosyalist güçler, isyanda aktif bir rol oynamalarına rağmen henüz önderlik misyonunu yerine getiremiyorlar.

Bu esaslı zaaf, emekçileri burjuvazinin şu veya bu kesimine yöneltiyor, onlardan medet ummasına zemin hazırlıyor. Mübarek’e karşı ulusalcı/liberaler ve İhvacılarla birlikte yüründü. YAK’a karşı ise ulusalcı/liberalerle birlikte mücadele edildi. Bu aşamada ise, İhvacılara karşı ulusalcı/liberalerle birlikte mücadeleye başladılar ve ardından ordu da devreye girdi. (Ulusalcı/liberalerin baştan beri isyana destek sunmaları, henüz iktidar ve rant pastasından pay alamamış olmalarından kaynaklanıyor. Paylarını aldıkları anda tutum değiştirmeleri ise, kaçınılmazdır.)

Burjuvazinin tüm fraksiyonlarının nihai amacı, halk isyanını dindirmek ve emekçileri evlerine göndermektir. Ancak buna henüz güçleri yetmediği için, isyanın dinamiklerini, diğer fraksiyonlara karşı kullanıyorlar. İktidar alternatifini henüz oluşturamayan emekçiler ise, kendilerinden yana görünen burjuva fraksiyonlara inisiyatif alanı açıyorlar. İsyen hareketi, önderlik alanında yaşadığı temel zaafa rağmen, belli kazanımlar elde ederek, ilerlemeye devam ediyor.

Mısır’da yaşanan bir geçiş sürecidir. Süreç zorunlu olarak saflar netleşerek ilerleyecektir. İşçi sınıfıyla emekçiler, devrimci önderlik sorununu çözdüğünde, dolayısıyla iktidar alternatiflerini oluşturduklarında, çatışmanın mahiyeti farklı boyutlar kazanacak ve her sınıfın kendi bayrağı altında toplanması çok daha belirgin bir hal alacaktır. O zaman burjuvazi ne isyanı yatıştırabilecek ne de kitlelerin devrimci dinamiklerini kendi çıkarlarının dayanağı olarak kullanabilecektir.

Düzenin sigortası ordu halk hareketinin önünü kesti!

Mısır’da günlerdir devam eden halk gösterilerinin ardından ordunun müdahale ederek Mursi’yi cumhurbaşkanlığından uzaklaştırılması, gerici-faşist rejimin sözcüleri ve yandaşları tarafından darbe olarak nitelendiriliyor. Böylelikle darbe dönemlerinde görülebilen türden bir rejim kuranlar, darbe karşıtlığı argümanı üzerinden demokratlık taslıyorlar.

Bunu yapıyorlar çünkü kendilerinin kumaşını da Mursiler’inkisiyle aynı. Bunu yapıyorlar çünkü o pek güvendikleri ABD’nin kullanım ömürleri dolduğunda kendilerini de harcamaktan çekinmeyeceklerini görüyorlar. İşte bunun için kendilerinin canı yanmış gibi hissediyorlar, yalan makinalarıyla halkın zihnini bulandırmaya çalışıyorlar.

Peki Mısır’da olan ne? Darbe mi?

Evet bir darbe! Ama bu darbenin asıl hedefi artık yönetemez hale gelenlerin yerine rejimin Amerikancı egemenliğinin sigortası olan orduyu devreye sokmaktan ibaret. Çünkü ordu devreye girmeseydi, halk zaten bir biçimde Mursi ve rejimin hakkından gelecek, dahası bunu kendi gücüyle yaptığı için ülkedeki emperyalist-siyonist egemenliğin temellerini yıkmak üzere ilerleyebilecekti. İşte emperyalist efendileri bunu gördüğü için bugüne kadar aslında Amerikancılıkta Mübarek’ten geri kalmayan, Siyonist İsrail ile ilişkileri olduğu gibi sürdüren Mursi ve Müslüman Kardeşler’den vazgeçmek zorunda kaldı. Böylelikle aslında Amerikancı ordu gerçek bir devrimci ilerlemenin önünü keserek düzeni bir kez daha kurtarmış oldu.

Elbette şimdilik! Çünkü mücadele devam ediyor. Mücadeleler içerisinde halk hareketi olgunlaşıyor, geçici yol arkadaşlarından kurtuluyor. Acı deneyimlerinden öğreniyor, öğrenecek.... Böylelikle bugün değil ama yarın mutlaka kurulu düzenin şu ya da bu aktörünün geriden gelerek önüne geçmesine engel olacak, gerçek bir devrimi yaparak emperyalist-kapitalist düzeni temellerinden sarsacaktır.

Elbette bunun için devrimci bir sınıf ve bu sınıfa önderlik yapabilecek devrimci parti olmazsa olmazdır. Bunun ne demek olduğunu 1917 yılının Temmuz günlerinde devrimin önüne geçmek için burjuvazi tarafından sahneye sürülen-süregelen karışıklığı durdurmak ve düzeni sağlamak iddiasıyla parlatılan Kornilov’un darbesine karşı Bolşeviklerin önderliğinde proletaryanın gösterdiği inisiyatif örnektir. Bu koşullarda ayağa kalkan proletarya önce darbecileri altetmiş, ardından da sallanan Kerenski’lerin burjuva iktidarını yerle bir etmişti.

İşte Mısır’a Ekim Devrimi’nin ışığında baktığımızda her şeyden önce, “Parti, sınıf, devrim!” şiarına daha sıkı sarılmak zorundayız.

Dünyada grev ve eylemler...

Mısır'da gerici Müslüman Kardeşler yönetimini deviren milyonların isyanı, Türkiye'de devletin azgın saldırılarına karşı 6 haftadır süren büyük halk direnişi kapitalist/emperyalist sistemin efendileri için korkulu rüya olmaya devam ederken, dünya işçi ve emekçilerine umut olmayı sürdürüyor.

Brezilya

Türkiye ile neredeyse eş zamanlı başlayan büyük kitlesel ayaklanmaların yaşandığı Brezilya, son günlerde dünya gündeminde yer almazken, ülkenin çeşitli şehirlerinde eylemler sürüyor. Eylemlere on binlerce kişi katılıyor.

Geçtiğimiz çarşamba ve perşembe günü bir çok kentte yapılan eylemlere on binlerce kişi katıldı. Espirito Santo'da perşembe günü otobanlar için ödenen geçiş ücreti protesto edildi. Ana kavşaklarda sürdürülen gösterilere askeri polis saldırdı. Çok sayıda kişi yaralandı.

Tüm Brezilya'da eyleme geçen kamyon şoförleri 14 hızlı yolu işgal ettiler. Maranhao eyaletinde ise yerli halk merkezi ve önemli bir ağ üzerinde kurulu tren yolunu işgal etti. Yerli halk, daha iyi sağlık hizmeti talebiyle eylemlerine devam ediyor. Sao Luís'de bulunan Eyalet Sağlık Dairesi, 24 Haziran'dan bu yana 300 yerli tarafından işgal altında tutuluyor.

Doktorlar, dernekleri ve medya kuruluşları hükümetin Küba'dan getireceği doktorlarla sağlık sistemini düzeltmek istemesine karşı çıkıyorlar. Bu nedenle birçok kentte doktorlar yurtdışından doktor getirilmesi yasasını protesto ettiler. Ülkenin özellikle kuzey ve kuzeydoğusunda doktor sıkıntısı çekiliyor.

Sao Paulo'da ise çeşitli gruplar tarafından "Ben dünya kupasından feragat ediyorum. Konut için para, sağlık hizmeti, kaliteli eğitim ve ulaşım istiyorum" şiarıyla yürüyüş çağrısı yapıldı.

İşçi ve emekçiler bu reformların kendi taleplerini karşılamadığını söylüyorlar. İşçilerin en önemli politik talebi ise askeri polisin tasfiyesi. Askeri diktatörlük günlerinden kalma askeri polis özellikle göstericilere karşı Konfederasyon Kupası sırasında ve kitle gösterilerinde tüm vahşiliğiyle saldırdı. Yoksul gecekondu semtlerinde yaşayan halk, Özel Komando Birlikleri'nin, uyuşturucu ile mücadele bahanesiyle gündelik saldırılarına maruz kalıyorlar.

Güney Afrika

Güney Afrika'da Rustenburg'da Anglo American Platinum (Amplats) platin madenlerinde çalışan 5600

işçi, kendileri karar alarak greve gittiler. Grev, bir protesto gösterisi sonrasında Maden İşçileri Sendikası AMCU'da örgütlü 19 sendikacı arkadaşlarının işten uzaklaştırılmasına karşı, işçiler tarafından örgütlendi. İşçilerin sınıf dayanışmasının ileri bir adımı olan grev, kazanımla sonuçlandı. Şirket, işçilerin kararlı direnişleri karşısında geri adım atınca, hedefine ulaşan işçiler yeniden işbaşı yaptılar.

Portekiz

Portekiz'de hemşireler ülke genelinde 9 Temmuz'da başlayan iki günlük greve gitti. Hemşirelerin yüzde 87'si greve katıldı. Hemşireler, çalışma saatlerinin uzatılmasını protesto ediyorlar. Grev nedeniyle, Salı ve Çarşamba günleri için acil durumlar dışında tüm ameliyathaneler iptal edildi. Çalışma saatlerinin yükseltilmesi, emperyalist Troyka'nın Portekiz'e dayattığı kemer sıkma politikalarının bir parçası olarak, hükümet tarafından dayatılıyor.

Yunanistan

Yunanistan'da belediyelerde çalışan kamu emekçileri, 8 Temmuz Pazartesi günü greve gitti. Grev emperyalist Troyka'nın ve Yunanistan hükümetinin kamu çalışanlarının sayısını düşürmek planlarına karşı gerçekleşti. Çarşamba günü de Atina'da tüm kamu çalışanları iş bırakma eylemine gidiyor. Grev kamu sektöründe 4 bin işyerinin yok edilmesini ve binlercesinin başka yerlere tayin edilmesini engellemek için gerçekleştirilecek. Troyka bu günlerde Yunanistan hükümetiyle Atina'da yeniden pazarlık masasına oturdu.

Bulgaristan

Bulgaristan'da "Hükümet istifa!" talebi ile protestolar sürüyor. Başkent Sofya'da 26 gündür aralıksız şekilde hükümeti protesto eden göstericiler, erken seçim çağrısı yaptı. Gösteriler, bir medya devinin "gölge patronu" nun ulusal güvenlik ajansının başkanı olarak atanmasının ardından patlamıştı.

Güney Kore

Perşembe günü Güney Kore'de General Motors (GM) çalışanı 14 bin işçi, 6 saatliğine iş bırakma eylemi gerçekleştirdi. Sendikalar, ücret artışı ve daha fazla ikramiye talep ediyorlar.

G. Motors'un G. Kore'deki üretimi düşüreceğine dair duyumların sürmesi üzerine sendikalar, grevlerin devam edeceğini açıkladılar.

Gelsenkirchen ve Neckar Uluslararası Yaz Festivali yaklaşıyor...

Almanya'da 13 Temmuz'da Gelsenkirchen'de, 20 Temmuz'da ise Stuttgart kentinde yapılacak olan festivalde çeşitli siyasal-sosyal ve kültürel etkinlikler düzenlenecek. Bu etkinliklerde Taksim Direnişi de öne çıkacak gündemlerden biri olacak...

Almanya'nın Gelsenkirchen ve Stuttgart kentlerinde her yıl Temmuz ayında MLPD tarafından ırkçılığa karşı yaz festivali düzenlenmektedir. ırkçılığa karşı halkların kardeşliği vurgusuyla yapılan festivale, çeşitli uluslardan işçi ve emekçiler, ilerici ve devrimci parti ve örgütler katılmaktadır. Haliyle festival enternasyonal bir nitelik taşımaktadır. Gün boyunca festivalde çeşitli ülkelere mensup örgüt ve kurumlar standlar açmakta, ayrı ayrı ve ortaklaşa politik ve kültürel etkinlikler gerçekleştirmektedirler.

13 Temmuz'da Gelsenkirchen'de gerçekleştirilecek festivalde Taksim ve 31 Mayıs büyük halk hareketi güncel tema olarak özel bir yer işgal edecek. Bu amaçla sınıf devrimcilerinin de katılımcısı olduğu bir panel de düzenlenmiş bulunuyor. Sınıf devrimcileri festivalde ayrıca, hem yazılı ve görsel materyaller aracılığı ile yerli işçi, emekçi ve devrimci güçleri 31 Mayıs halk hareketi konusunda sağlıklı biçimde bilgilendirecekleri bir sergi açacaklar hem de genç komünistler, çeşitli dillerden işçi ve devrimci marşlardan oluşan bir dinleti yapmak üzere sahne alacak. Yemek standı bir başka çalışma olacak.

20 Temmuz'da Stuttgart kentinde yapılacak olan Neckar festivalinde ise, bilgilendirme ve yemek standının yanısıra, Türkiye'den davetli olarak festivale katılacak olan araştırmacı-yazar Volkan Yaraşır, Taksim ve 31 Mayıs halk hareketi eksenli bir sunum gerçekleştirecek.

Her yıl düzenli biçimde bu festivale katılan sınıf devrimcileri bu yıl da festivale katılacaklar ve 31 Mayıs halk hareketinin moral ve motivasyonu ile daha etkin bir politik duruş sergileyecekler.

Sınıf devrimcileri 31 Mayıs büyük halk hareketinin militan ruhunu bu etkinliklere taşımak için tüm imkanlarını seferber edecek, bu tür etkinlikleri her zaman olduğu gibi, enternasyonal devrimci ilişkiler için bir fırsat olarak değerlendirecekler.

Taksim direnişinin sesi S21 direnişinde yankılanıyor

Stuttgart'ı yağmalama ve sermayenin yıkımına açma S21 projesine karşı yapılan geleneksel Pazartesi eylemlerinin 179.'su 8 Temmuz'da yapıldı. Yapılan yürüyüş ve mitinglere binlerce insan katıldı. Değişik siyasal eğilimlerden konuşmacıların yer aldığı mitingde yapılan konuşmaların ortak noktasını, sermayenin çıkarları uğruna insan ve doğal yaşamın hiçe sayıldığı gerçeği oluşturuyordu. Üç yıldır "nöbet çadırı" eylemlerini sürdüren insiyatifle, BİR-KAR adına yapılan konuşmalarda anti-kapitalist vurgu ve enternasyonalist bir içerik ve ruh hakimdi.

Taksim Direnişi süreci ile birlikte Türk Konsoloslugu önünde bitirilen eylem, Almanya'da seçimler döneminin başlamış olmasından dolayı bundan böyle düzen partilerinin il binaları önünde yapılacak olan mitinglerle sonlandırılacak. Bu hafta yapılan miting düzen partilerinden ve S21'in sorumlularından olan SPD (Sosyal Demokrat Parti) il binası önünde yapılan mitingle bitirildi. Parti binası önünde yapılan mitingde, bu hafta mitingin konuşmacısı olarak BİR-KAR adına yapılan konuşmada, asıl olarak Taksim Direnişi ve sermaye devletinin saldırıları üzerinde durularak, kitle mücadelelerinin ortaya çıkardığı mücadele deneyim ve biçimlerinin üzerinde duruldu. S21 eylemlerinde, Taksim Direnişi'nin ilk sıralarında yer alan Türkiyeli güçlerin eylemlerden çekilmeleri, yerli eylemcilerin haklı eleştirilerine konu oluyor.

BİR-KAR adına yapılan açıklamada, Stuttgart kentinde 25-29 Temmuz tarihleri arasında yapılacak olan "İzumsuz büyük projelere karşı 3. Avrupa Forumu'na katılma çağrısı yapıldı. BİR-KAR'ın değişik etkinliklerle katılacağı forumda, Taksim Direnişi'nin ortaya çıkardığı mücadele deneyimleri diğer ülkelerden gelecek olan katılımcılarla paylaşılarak, onların deneyimleri ülke zeminine aktarılacak. Müzik grubu ile kültürel etkinliklere destek vermenin yanısıra, BİR-KAR'ın davetlisi olarak gelecek olan araştırmacı-yazar Volkan Yaraşır da 28 Temmuz Pazar günü bir sunum gerçekleştirecek.

Bölge işçi hareketinin yanısıra devrimci, ilerici ve anti-faşist platform ve güçleri ile iyi bir mücadele ilişkisi sürdüren BİR-KAR, bir yandan Bursa Bosch işçilerinin sesini, Bosch işçilerinin çıkardıkları 'Hochdruck & ZÜNDSTOFF'un Temmuz sayısı ile de, başta Stuttgart olmak üzere Almanya'daki Bosch işletmesi işçilerine taşırken, Taksim Direnişi'nin sesini de S21 Direnişi ile bütünleştirme mücadelesini sürdürüyor.

"Her yer Taksim, her yer direniş!" şiarı, Stuttgart'ta "Oben bleiben!" şiarı ile buluşup bütünleşerek enternasyonal dayanışma ve kavganın şiarı olmaya devam ediyor.

Kızıl Bayrak / Stuttgart

Düsseldorf'ta AKP ve Erdoğan'ı protesto mitingi

Miting, dinci-gerici AKP iktidarının, yalana dayalı çabalarını yurtdışına da taşıma girişimine karşı politik bir refleks olma bakımından bir anlam taşıdı.

7 Temmuz 2013 | Düsseldorf

7 Temmuz günü, sermaye devletinin provokatör başbakanı Tayyip Erdoğan'ın Düsseldorf'ta gerçekleştirmek istediği "Demokrasiye saygı" adlı mitingi protesto etmek amacıyla bir miting gerçekleştirildi. Mitingi BİR-KAR'ın da bileşeni olduğu ve ATİK, ADHK, AGİF, Yaşanacak Dünya gibi kurumların da içinde yer aldığı Taksim Dayanışması NRW insiyatifi düzenledi.

Mitinge bu kez Alevi Federasyonu, Yek-Kom ve DİDF katılmadı. Miting öncesi görüşmelerde kurum düzeyinde olmasa bile, belli bir katılım sağlayacaklarını, üyelerini bir biçimde miting yönlendireceklerini belirttiler. Ne var ki, temsili düzeyde bile bir katılımları olmadı. Mitinge sadece adı geçen kurumların kitlesi katıldı.

Miting, kitlenin saat 13.30 'da Düsseldorf Burgplatz'da toplanması ile başladı. Taksim Dayanışma insiyatifi bileşenleri mitingde "Taksim-Kızılay-Lice, her yer direniş!" şiarlı ortak pankartın yanı sıra, kendi pankart ve flamaları ile katıldılar. Mitinge öncekilerde olduğu gibi yine Taksim ve 31 Mayıs halk hareketinin coşkusu hakimdi. Sık sık "Her yer Taksim, her yer direniş!" sloganı haykırıldı, Taksim-Kızılay-Lice'nin

kardeşliğine vurgu yapıldı. Birlikte devrimci marşlar söylendi.

Mitingin başlayacağı bir sırada, AKP yandaşlarının çağrısı ile aynı gün yapılması planlanan mitingde gidenlerin provokatif girişimleri ile karşılaşıldı. Bu ise bir anda ortamı gerdi. AKP ve Tayyip Erdoğan'a dönük öfke yüklü sloganlar atıldı. Yoğun bir protestonun ardından yeniden alana dönüldü.

Mitingde Alman Sol Partisi Die Linke'den bir milletvekili, İGM sendikası temsilcisi Hüseyin Aydın ve DİSK Genel Sekteri Arzu Çekezoğlu birer konuşma yaptılar. Hepsisi de konuşmalarında Taksim Direnişi'ni ve 31 Mayıs büyük halk hareketini selamladılar, AKP iktidarının sergilediği vahşeti teşhir edip,

mücadeleye devam çağrısı yaptılar. DİSK Genel Sekreteri Arzu Çekezoğlu'nun konuşması içeriğinden dolayı belli bir ilgiyle dinlendi.

Sınıf devrimcileri mitingde, "Türkiye'de faşist devlet terörüne son!, Yaşasın devrim ve sosyalizm!" BİR-KAR imzalı bir pankartla katıldılar. Mitingde ayrıca TKİP bayraklarının taşındığı da gözlemlendi.

Mitinge dair notlar:

- Bilindiği gibi kısa bir süre önce Köln'de 50 bin kişinin katıldığı coşkulu bir miting yapılmıştı. Fakat bu kez, oldukça zayıf katılımlı bir miting gerçekleştirildi.

- Elbette ki hatırı sayılır bir kitleye sahip Alevi Federasyonu ve Yek-Kom gibi kurumların katılmamasının bunda çok büyük rolü vardı. Bu dikkati çekti, tepkiyle karşılandı.

- Fakat, her şey e rağmen, miting, dinci-gerici AKP iktidarı ve onun provokatör başbakanı Erdoğan'ın, tümüyle yalana dayalı bir propaganda eşliğinde sürdürdüğü, Türkiye'deki halk hareketinin etkisini kırmak amaçlı çabalarını yurtdışına da taşıma girişimine karşı politik bir refleks olma bakımından bir anlam taşıdı.

Kızıl Bayrak / NRW

NBR direnişisinden mektup...

“Ya hep beraber ya da hiçbirimiz!”

NBR Makine'nin değişmesi için ilk önce 10 arkadaşla karar alıp Birleşik Metal-İş Sendikası'na başvurduk. Çünkü sendika şarttı. Haklarımızı koruyup kollayacağına, iyi şartlarda çalışmamızı sağlayacağına inandığımız için çıktık bu yola.

NBR'de sendikal örgütlenme yürüttüğü için işten atılan ve ardından direnişe geçen Müberra Ertuğrul'un mektubunu okurlarımızla paylaşıyoruz.

19 Nisan 2007 yılında NBR Makine'de iş başı yapıp çalışmaya başladım. Eşim Kadir Ertuğrul ile aynı firmada çalışıyorduk. 4 sene sonra arkadaş aracılığıyla tanışıp 2 Kasım 2011 yılında severek mutlu bir evliliğe adım attık. Birbirimizi çok seviyorduk. Ne olursa olsun hiç bir zaman saygımızı, sevgimizi, güvenimizi yitirmedik. Aynı ortamda, aynı vardiyada çalışıyorduk. Aldığımız her kararda ortaklık. Saygı duydık düşüncelerimize.

NBR Makine'de 6-7 seneden beri çalışmamıza rağmen çalışma koşullarımızda değişen hiçbir şey yoktu. Hep aynı. Hep asgari ücrete çalıştırılıyorduk, adaletsizlik çoktu. İçerde çalışan değil de çalışmayan, yalakalık yapanlar kazanıyordu. Ama biz hiç bir zaman kendimizden taviz vermedik. Az da olsa yetinmeyi bildik boyun eğmeden kimseye. Öyle zamanlar oluyordu ki, mesailerde ne gecemiz ne gündüzümüz belliydi. Diyeceğim o ki, köle gibi çalışıyorduk. Hiç bir can güvenliğimiz yoktu. Bizi koruyup kollayacak kişiler de yoktu. Birgün iş güvenliği uzmanı geldi. Tamam, her şey güzel gidecek derken bir baktık 1 ay sonra o da patrona çalışmaya başladı. Hiçbir ihtiyacımızı veya eksikimizi sormadı.

Çok kötü şartlar altında çalışıyorduk ve ben 3-5 aylık hamileydim. Bize insan gibi davranmıyorlardı. Üretimin içerisinde havalandırma olmadığı için kaynak dumanları her yeri kaplıyordu. Yerler yağ içindeydi ve yerlerde ne ararsanız vardı. 6 Mart 2013'te yeter bu kadar kölelik deyip artık bir şeyler yapmak için işe koyulduk. NBR Makine'nin değişmesi için ilk önce 10 arkadaşla karar alıp Birleşik Metal-İş Sendikası'na başvurduk. Çünkü sendika şarttı. Çünkü bizim haklarımızı koruyup kollayacağına, insan gibi temiz ortamda, adaletli, disiplinli, iyi şartlarda çalışmamızı sağlayacağına inandığımız için çıktık bu yola.

6 Mart'ta sendikaya ilk gidişimdi. 10 arkadaşla bu yola baş koyup gittiğimizde sendikadan Günay Ayaz karşıladı bizi. Sıcak ve samimiyetiyle neler yapabileceğimiz, nasıl örgütleneceğimiz hakkında bizlere bilgi verdi. Sendikayla, 2 ay boyunca hafta sonları giderek konuşmamızı sürdürdük. Artık bizler NBR Makine'de örgütlenmeye başlamıştık. İş saatlerinde, molalarda olabildiğince sendika konusunu açıp anlattık. Çoğu insan tamam dedi. Her şey güzel gidiyorken biri bilgi sızdırdığı için 27 Mayıs'ta benim de içinde olduğum 7 kişiye tazminatsız çıkış verildi. Hamile olduğumu bildikleri halde her şeyi göze almışlardı. Ben ısrarla neden çıkarıldığımı sorduğumda “küçülmeye gidiyoruz” denildi. Ben adım kadar emindim ki sendikal örgütlenmeden çıkardılar bizi. Korkuyorlar, istemiyorlardı. Zannettikler ki biz bunları çıkarıp kurtulacağız. Ama bir şeyi unuttular bundan sonra asil iş başlayacaktı.

O gün soluğu DİSK'te aldık, oturup konuştuk. Bir karar aldık. Büyük araçlarla fabrika önüne gidecektik. Ben aşırı heyecanlandım, bebeğimin kalp atışlarını bile

hissediyordum, o kadar duygu yüklü bir gündü. Her şeye hazırlıklı gittik. Ve o an geldi kapı önündeydik. Bizi görenler hayretler içerisindeydi. Beklemiyorlardı çünkü. 30 senelik NBR Makine'de böyle bir olayla karşı karşıya gelmemiştiler. Biz o ilki, o heyecanlı anları onlara yaşattık ya artık bizi kimse durduramaz. Tarifi olmayacak duygular içerisindeydik. Anlatamam o güzel duyguları.

Bizi desteklemeye gelen Birleşik Metal-İş Sendikası'ndan arkadaşlarla başladık, arkadaşlarımıza sesimizi duyurmaya. Bizim yanımızda olmalarını “bugün bizim başımıza gelen yarın sizlerin de başına gelecek” deyip arkadaşlarımızın çoğu bizim araçlara geldi. Bu arada patron Ercan Konuk gelip şaşkınlıkla ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Bizler asla unutamayacağı bir ilki yaşattık ona.

Bir insan yerini bilmeli. Bu kadar küçük aciz düşmemeli. Ayhan Ekinci abimiz, megafonla arkadaşlarımıza seslenirken o da karşısına geçip “ben patronum” diye bağıyor, ama kimse dinlemedi onu. Çünkü bizler artık değiştik. Sendikanın dediği gibi patronlara köle olmayacağız artık. Dimdik korkusuzca karşılarında duruyorduk. Kendimize olan özgüvenimizi kazanmıştık. Haklarımızı öğrenmiştik.

Ve kapı önü eylemlerimiz başlamıştı. 7 arkadaş ile sendika çalışanı canım abilerimle, (Günay Ayaz, Cengiz Yıldız ve Mustafa Şen) ara ara ziyarete gelen sendikadan üyelerle ve desteğe gelen tüm kurumlara çok teşekkür ediyorum...

Artık içerdeki arkadaşlarımızla mola saatlerimizde görüşmeye başladık. Arkadaşlarla görüşmemiz cezaevi görüşü gibiydi. Bizim buluşmalar davullar, düdükler, sloganlar ve bizim şarkılardan bestelerimizle oluyordu. Avazımızın çıktığı kadar bağıryorduk. Bu bana ve doğacak bitanecik canpareme de iyi geliyordu. Biz işi biraz daha ilerletip araçla beraber görüş yerlerine gidip halaylar, misketler açıp 15 dk. da olsa oynayıp arkadaşlarımıza “biz iyiyiz merak etmeyin” diye moral veriyorduk. Üzülüyorlardı. Akılları hava şartlarından kaynaklı bizdeydi hep. Ama biz çok iyiydik. Ben hiç rahatsız olmadım. Bana gelme deseler bile 1 ay boyunca direniş alanına gittim. Dayanamıyordum, ayaklarım itiyordu beni. Çünkü benim yerim, evim değil arkadaşlarımın yanındı.

4 gün sonra bizi destekleyen arkadaşlarımızdan 11 kişiyi daha “küçülmeye gidiyoruz” diye tazminatlı çıkardılar. Artık bizler birer ordu olup kenetlendik birbirimize. İçerdeki arkadaşlarımızla görüştüğümüz yerleri önce kapıları kaynak yaparak, daha sonra da paletlerle bahçenin etrafını kapatarak engellediler. O kadar ileriye gittiler ki; servis giriş yerlerini de değiştirip, arka kapıdan fabrikanın içine kadar girdirdiler. Belli ki çok korkuyorlardı. Ne yapacaklarını iyice şaşırılmış vaziyetlerdi. 6 senedir üretimde Ercan Konuk gelip halimizi, hatırımızı, sıkıntımızı sormazken nedense eylemlerimizde gelip sormaya başladı. Kalkıp bir de para verecek bize; ama o kadar düşmedik, kendimizi 3 kuruşa satalım. Uyku uyuyamıyormuş. Acaba düşündü mü bizleri çıkarırken çocuğu çocuğu evi kirada ihtiyacı olanlar ne yiyor ne içiyor diye. Sadece

kendini düşünen biriydi. Birgün bize karanfil getirdi, ilkin bana uzattığında düdükle davulla tepkimizi verdik.

Şunu öğrendik ki her zaman kendi menfaatlerine çalışıp köle olarak görüyorlardı bizleri. 10 saat çalışıyorduk, yemek molası ve 15.00'da çay molamız vardı. Biz direnişe geçtikten sonra 10.00 molası geri verildi. Sabahları simit, açma almaya başladılar. Para altın, çocuğu olana bisiklet, ihtiyacı olana da yardım edilecekmiş... Şimdiye kadar neredeydin? Sırf işçileri kararlarından vazgeçirmek için bu vaatleri veriyordu. Sendika girse vaatler değil haklarımız alınacaktı. Emeğimizin karşılığını istiyorduk, sadaka değil. Biz yılmadık, her koşula ve hava şartlarına rağmen neşemizi, birlikteliğimizi bozmayıp sloganlara, oyunlara devam ettik. Hiç unutmuyorum yağmur yağıyor ama biz yağmura karşı oynadık onlara inat.

1 ay bizim için çok güzel ve dolu dolu geçti. Bir gün ortak karar alıp bebeğim kız olursa adını Eylem, erkek olursa da Utku koyacağız. 4-5 aylık hamileyim. Üzüntümü neşemi her anımı bebeğim, eşim ve arkadaşlarımla yaşadık. İnanın bebeğimin ilk hareketini bile orada hissettim ve çok duygu dolu bir an yaşadım.

“Ya hep beraber ya da hiçbirimiz” deyip eylemin sonunu da birlikte getirdik. 26 Haziran'da eylem son verilme kararı alındığında benim doğum günündü. Doğum günümü hep birlikte kutladık... Bizler artık birer aile olmuştuk. Dile kolay 1 ay birlikte yedik birlikte sloganlar atıp her zor koşula karşı direndik. Gülerek, oynayarak birbirimize kenetlenip güvenerek dostluğumuzu kaybetmedik.

Son olarak bizleri yalnız bırakmayan başta Birleşik Metal-İş Sendikası'ndaki arkadaşlarımıza ve desteğe gelen bütün kurumlara çok teşekkür ediyorum. İyi ki sizin gibi değerli insanları tanımışım, bu yolda sizlerle yürümüşüm. Çok şanslıyız ki sizleri tanıma fırsatı bana verildi. Sizi hiç unutmuyacağım. Sizi çok seviyorum.

NBR direnişisi kardeşiniz Müberra Ertuğrul

Eğitim sistemi sermayeye emanet

Sermayenin hizmetindeki AKP iktidarı uzunca bir süredir gündeminde bulunan "dershanelerin kapatılarak özel eğitim kurumlarına dönüştürülmesi" planında son düzlüğe girdi. Önümüzdeki eğitim-öğretim döneminde dershanelerin özel eğitim kurumlarına dönüştürülerek eğitimin ticarileştirilmesinde yeni bir düzeye ulaşılması bekleniyor.

Eğitim alanının sermayenin rantına açılması konusunda bir dizi adım atan ve son olarak 4+4+4 gerici, piyasacı, ırkçı ve cinsiyetçi eğitim sistemini hayata geçiren AKP, eğitim alanını adeta yap boz tahtasına çevirerek 11 yıllık süreçte eğitim alanında 13 temel değişikliğe imza attı. Hemen hepsi "devrim niteliğinde" denilerek sunulan bu değişiklikler eğitim sisteminin çürümüşlüğüne teşhir etmekten başka bir işe yaramadı. Güneşi balçıkla sıvayamayanlar her yeni değişiklikte daha da dibe battılar.

"Dershaneler okul olacak" aldatmacası

Gelecek eğitim yılında ise ortaokul öğrencilerini kapsayan Seviye Belirleme Sınavı'nı kaldırmayı, çoklu sınav uygulamasına geçmeyi hedefleyen AKP, dershanelerin kapatılması adı altında dershane sistemini dahi aratacak olan özel eğitim kurumlarına geçişi önüne koydu. Haliyle, yeni düzenleme dershane kapitalistlerinin de iştahını kabarttı. Eğitim sisteminde bir türlü dikiş tutturamayan sermaye hükümeti AKP, Türkiye genelinde yaklaşık 4 bin dershanelerden ancak 263'ünü özel eğitim kurumuna dönüştürebilecek. Yeni oluşacak şekillenişte dershanelerin büyük ölçüde kapatılacağını düşünmek ise bir yanılsamadan ibaret. Yeni durumda, dershane sektöründe tekelleşme hız kazanacak.

Dershanelerin okula çevrilmesi planı, nitelikli bir eğitim sistemi yaratma hedefinin kıyısından dahi geçemeyecek bir anlayışla hayata geçirilen büyük bir aldatmacadır. Mevcut okulların dahi niteliğinin tartışmalı oluşu, kontenjanlarının yarısının bile doldurulamaması ve yeni açılanların nereden, nasıl öğrenci bulacağı sorularının yanıtı ortada dururken bu okullarda okumak için ödenecek eğitim ücretlerinin dershane ücretlerini kat be kat aşacağı kesindir.

Şimdiye kadarki değişikliklerden de görüleceği üzere yapılacak yeni düzenlemelerin sadece bir isim değişikliğinden ibaret olacağını tahmin etmek zor

olmasa gerek. Eşitsiz sınav sistemiyle bütünleşen piyasacı eğitim sisteminde sınavların tümünden ortadan kalkacağını düşünmek hayaldir. Çünkü bu sistem, eşitsizlik ve elemeci bir mantık üzerine kurulmuştur. Milyonlarca öğrencinin girdiği YGS ve LYS'lerdeki sonuçlara bakmak elemeci sınav sisteminin gerçek yüzünü anlatmak açısından hayli çarpıcıdır.

11 yıldır aynı nakarat

Yeni planın bir hayal ürünü ve içi boş bir safсата olduğu tespitini yapmak için en önemli veri ise AKP iktidarının son 11 yıllık sürecidir. AKP'nin şeflerinin "sınavlar kalkacak, dershaneler kapanacak" söylemleri şimdiye kadar hep tam tersi biçimde gerçekleşmiştir. AKP döneminde sınav sayısı da, dershane sayısı da ikiye, üçe katlanmıştır.

Paran kadar eğitim anlayışını temel alan AKP iktidarı, dershanelerin özel eğitim kurumlarına dönüştürülmesi konusunda ise tam anlamıyla ikiyüzlü bir rol oynuyor. SBS'yi kaldıracağını söylerken bazı okullar (işçi ve emekçi çocuklarına kapalı olanlar) için sınav uygulamasını baz alacağını ifade eden AKP şefleri, şimdiye kadar milyonlarca öğrencinin dershanelere kayıt yaptırdığı bir ortamda "velilerimiz acele etmesinler" söylemiyle veli-öğrenci dostu bir görüntü çizmeye çalışıyor. Ancak tüm maskeleyen çabalarına rağmen yapılan tüm hazırlıklar baştan aşağı paralı hale getirilmiş bir eğitim sistemini tarif ediyor.

SBS'nin yerine dönem içi yapılan yazılı sınavların merkezi bir sistemde gerçekleştirileceğini belirten Milli Eğitim Bakanı Nabi Avcı, sınavların kaldırılması söyleminin özünde yalandan ibaret olduğunu itiraf etmiş oluyor.

Öfke birikiyor...

4+4+4 gerici eğitim sistemiyle dindar nesil yetiştirme hedefinin yanısıra sermayeye ucuz işgücü sağlama amacını pervasız biçimde ortaya koyan AKP hükümeti, emekçi çocuklarını meslek liselerine hapseden de zeminini hazırlamıştı. Mili Eğitim Bakanlığı, 4+4+4 sistemiyle okula başlama yaşından eğitim süresine kadar eğitim sistemini sil baştan değiştirmişti. Haftalık ders saatleri değişirken, ortaokul ve lisedeki seçmeli dersler arttırılmış, eğitim müfredatı daha da gericileştirilmişti.

Eğitim sistemini kapitalizmin yeni dönemdeki ihtiyaçlarına göre planlayan bu anlayış, önümüzdeki dönemden itibaren eğitim sisteminde kamusal eğitim anlayışının kırıntılarını dahi temizlemeyi hedefliyor. Özetle, eğitim alanını yıkıma sürükleyen bu politikalar yeni dönemde liseli gençliğin temel gündemlerinden biri olacaktır. Eğitimin ticarileştirilmesi ve piyasaya açılması konusunda geri dönülemez bir yola giren AKP iktidarı, yeni dönemde de liseli gençliğin öfkesini kabartacak uygulamalara imza atıyor. Eğitimin sermayenin sınırsız sömürsüne açılması, önümüzdeki temel mücadele gündemlerinden birisi olması kaçınılmazdır.

Korku duvarları gibi düzeniniz de yıkılacak!

Önce Gezi Parkı'nın talan ve yağmasına karşı başlayıp, 31 Mayıs gecesi büyük bir öfke patlamasına dönüşen ve tüm illere yayılan direniş hala bitmiş, sönümlenmiş değil. Mücadele park forumları ve Taksim Dayanışması'nın çağrısıyla gerçekleşen eylemlerle devam ediyor.

Bugün geldiği aşamadan bağımsız olarak kazanımları tartışılmayacak denli önemli olan bu hareket, yenilmiş ve geri adım atmış olan AKP iktidarı tarafından azgınca bir saldırganlıkla karşılandı. 6 Temmuz'da Taksim Dayanışması'nın çağrısıyla Gezi Parkı'na çıkmak isteyen kitleye yine azgınca polis saldırısı gerçekleşti. Bununla da yetinmeyen AKP şimdi de palalı ve bıçaklı çeteleri sokaklara salmış durumda.

Tüm bunlarla beraber tarihin her evresinde olduğu gibi bugünkü direniş sırasında da egemen sınıf yine çareyi işçi ve emekçilerin öncülerine, devrimcilere saldırmakta buluyor. Önce "marjinal" diye kitlelerden yalıtılmaya çalıştığı devrimcileri, bu oyun tutmayınca şimdi de gözaltı ve tutuklama terörüyle susturmaya, sindirmeye çalışıyor. Birçok ilde sınıf devrimcileri de dahil olmak üzere yüzlerce devrimciye saldıran sermaye devleti, onlarcasını tutuklayarak kapattığı köhnemiş zindanlarında devrimcileri umut olmaktan alıkoyabileceğini sanıyor. Fakat bütün bu saldırganlık, gözaltı ve tutuklama terörü boşunadır. Bugüne kadar zorbalıkla ayakta duran bu düzen, er ya da geç yıkılmaya mahkumdur. Artık, bunu sokaklara dökülen kitleler, başta da gençlik olmak üzere toplumun tüm kesimleri biliyor, görüyor ve bunun için canı pahasına geleceği için mücadeleye devam ediyor.

Istanbul Ekim Gençliği

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/28 * 12 Temmuz 2013

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İŞl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No:10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL
TEL: 0 (212) 654 94 18

İsyan barikatlarından gençlik buluşmasına...

Çağrımız gelecek ve özgürlük için!

Gençlik bugün koyu bir geleceksizlikle karşı karşıya bulunuyor. Üniversiteleri ticarethaneye öğrencileri de müşteriye çeviren sermaye düzeni, gençliğin geleceğini sermaye baronlarına ipotek ediyor. Yıllarca süren üniversite öğreniminin ardından gençliğin eline geçen diploma, kâğıt parçası olmaktan öte bir anlam taşıyor.

Geleceğini kendi ellerine almak isteyenler ise sermaye devletinin her türlü baskı mekanizmasıyla sindirilmeye, sessizleştirilmeye çalışılıyor. İrkçı faşist çeteler, dinci-gerici çapulcular, ÖGB, polis gibi düzenin vurucu güçleri, gençliği susturmanın araçları olarak kullanılıyor. Akabinde, üniversite yönetimlerince soruşturma-ceza terörü devreye sokuluyor. Yetmediği yerde de düzenin savcılar, hakimleri ve cezaevleri...

Tüm bunları püskürtebilmenin tek yolu ise üniversitelerde kol kola girerek mücadele etmekten geçiyor.

Çağrımız dayanışma ve kolektivizm için!

Yaz kampımız, tam da burada anlamını buluyor. Sermayenin saldırılarına karşı üniversitelerde kol kola verilecek mücadeleyi güçlendirmek için buluşacağız kampta. Farklı farklı üniversitelerden bir araya gelerek özgürlüğümüz ve geleceğimiz için mücadeleyi nasıl yükselteceğimizi tartışacağız.

Kapitalizmin yozlaştırma, bireyselleştirme, bencilleştirme çabalarına inat, kolektivizmi öreceğiz. Tüm kampı bu bilinçle örgütleyeceğiz.

Öte yandan, gerek kültür-sanat atölyelerinde, gerek diğer etkinliklerde "yaşamda seyirciye yer olmadığını" haykıracağız. Sınıfsız ve kardeşçe bir dünya özlemimizin küçük ama anlamlı bir örneğini yaşayacağız.

Çağrımız taraf olmak için!

Kampımız, dünyada ve ülkede yaşanan gelişmeler karşısında sessiz kalmayanların buluşacağı etkinlik olacak. Kapitalist krizin faturasının tüm dünyada işçi ve emekçilere kesilmesine; emperyalist savaş ve saldırganlık ile emekçi halkların katledilmesine; onyıllardır ezilen halkların/mezheplerin inkar edilerek yok sayılmasına karşı taraf olduğumuzu haykıracağız.

Taraf olacağız; gündoğumu ile günbatımını bir edenlerin tarafı olacağız! Fabrikalarda, atölyelerde yaşamlarını parça parça kapitalizmin çarklarına bırakanların tarafı olacağız. Üzerine bomba yağan emekçi halkların; on yıllardır dili ve dini inkar edilmiş/yok sayılmış, sahip çıktığında ise katledilmiş halkların/inançların tarafı olacağız.

Geleceğin şarkılarını birlikte söylemek için!

Seminerler, söyleşiler, atölyeler, etkinlikler ve konserlerle geçecek kampımız "gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan" bir geleceğin şarkılarını hep birlikte söyleyeceğimiz bir etkinlik olacak.

Tüm gençliği şarkımızın sesini yükseltmeye, geleceğimiz ve özgürlüğümüz için yaz kampında buluşmaya çağırıyoruz.

MÜCADELEYİ BÜYÜTÜYÜRÜZ!

Yoğun bir çalışma üzerinden örgütlenecek kamp, 22-28 Temmuz tarihleri arasında gerçekleşecek. Farklı illerden, çeşitli üniversitelerden gençler "gelecek ve özgürlük" temasıyla yaz kampında buluşacak.

Geleceğimiz ve özgürlüğümüz için buluşuyoruz!

Ekim Gençliği YAZ KAMPI 2013

İZMİR
SEFERİHİSAR

22-28 TEMMUZ

Seminerler

- ✓ Kadın sorunu
- ✓ Ulusal sorun
- ✓ Emperyalizm ve Ortadoğu
- ✓ Sınıfın tarihsel misyonu
- ✓ Kitle hareketi ve gençlik

Söyleşiler

- ✓ Ekümenopolis'in yönetmeni İmre Arzem ile kentsel dönüşüm üzerine...
- ✓ Temel Demirel ile "geleceksizlik" üzerine...
- ✓ Sibel Özbudun ile ticari eğitim üzerine...
- ✓ Devrimci gençlik hareketi ve Ekim Gençliği...
- ✓ Sanat söyleşileri...

Atölyeler

- ✓ Müzik
- ✓ Tiyatro
- ✓ Resim
- ✓ Fotoğrafçılık
- ✓ Gazetecilik
- ✓ Felsefe

Etkinlikler

- ✓ Konserler
- ✓ Müzik-şiiir dinletileri
- ✓ Tiyatro gösterimleri
- ✓ Film gösterimleri

★ Grup Abdal

★ 0538 503 68 53

★ genclikkampi2013@yahoo.com.tr

★ ekimgencligi@gmail.com

★ facebook / Ekim Gençliği

★ twitter: @ekimgencligi

★ www.ekimgencligi.net

Ekim Gençliği